

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2016

Liahona

Proslovy
z generální
konference





*„A ten, kdo přijímá všechny věci s vděčností, bude učiněn slavným; a věci této země mu budou přidány, až stonásobně, ano, a více. [Nas 78:19, zvýrazněně přidáno.]
Osobně pocítuji tuto proměnu, kdy po celé Církvi roste vděčnost za požehmání a prohlubuje se láska k Bohu. Tato změna nastává zjevně rychleji mezi členy Církve, kteří se nacházejí v situacích a na místech se zkouškami víry, kdy musí prosit Boha o pomoc, aby vůbec mohli pokračovat dál.“*

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, „Vděčnost v sabatní den“, *Liahona*, listopad 2016, 101.

Kde je oněch devět? Walter Rane

Viz Lukáš 17:11-19, kde Ježíš vypráví, že poté, co uzdravil 10 malomocných, se jen jeden vrátil, aby Mu projevil vděčnost.

Generální zasedání žen

- 6 **Vnesu světlo evangelia do svého domova**
Jean B. Binghamová
- 9 **Mistr Léčitel**
Carole M. Stephensová
- 12 **Povstaňte v síle, sestry v Sionu**
Bonnie L. Oscarsonová
- 15 **Čtvrté patro, poslední dveře**
President Dieter F. Uchtdorf

Sobotní dopolední zasedání

- 19 **Ó, jak veliký je plán našeho Boha!**
President Dieter F. Uchtdorf
- 22 **„Podí, následuj mne“ – křesťanskou láskou a službou**
Starší Robert D. Hales
- 25 **Upřímná touha duše**
Carol F. McConkieová
- 27 **„Vyvoleného vidoucího vzbudím“**
Starší Craig C. Christensen
- 30 **Pán Ježíš Kristus nás učí modlit se**
Starší Juan A. Uceda
- 32 **Jsem dost dobrý? Dostanu se tam?**
Starší J. Devn Cornish
- 35 **Svědék Boží**
Starší Neil L. Andersen

Sobotní odpolední zasedání

- 39 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Henry B. Eyring
- 40 **Udatní ve svědectví o Ježíšovi**
Starší Quentin L. Cook
- 44 **Pohlížejte ke knize, pohlížejte k Pánu**
Starší Gary E. Stevenson
- 48 **Zůstávejte v mé lásce**
Starší D. Todd Christofferson
- 52 **Pro náš duchovní rozvoj a poučení**
Starší W. Mark Bassett
- 55 **Budte odhodlaní pro Krista**
Starší Kazuhiko Yamashita
- 57 **Sdílejme znovuzřízené evangelium**
Starší Dallin H. Oaks

Generální kněžské zasedání

- 61 **Vyslanci pro Církev**
Starší Jeffrey R. Holland
- 68 **V této knize se skrývá moc**
Starší LeGrand R. Curtis ml.
- 71 **Učte se od Almy a Amuleka**
President Dieter F. Uchtdorf
- 75 **Aby se on také mohl stát silným**
President Henry B. Eyring
- 78 **Zásady a zaslíbení**
President Thomas S. Monson

Nedělní dopolední zasedání

- 80 **Dokonalá cesta ke štěstí**
President Thomas S. Monson
- 81 **Radost a duchovní přežití**
President Russell M. Nelson
- 85 **Svatost nám může pomoci stát se svatými**
Starší Peter F. Meurs
- 88 **Veliký plán vykoupení**
Linda S. Reevesová
- 90 **Ke komu půjdeme?**
Starší M. Russell Ballard
- 93 **Požehnání plynoucí z uctívání Boha**
Biskup Dean M. Davies
- 96 **Spravedlivý soudce**
Starší Lynn G. Robbins
- 99 **Vděčnost v sabatní den**
President Henry B. Eyring

Nedělní odpolední zasedání

- 102 **„Byste znali mne“**
Starší David A. Bednar
- 106 **Nauka Kristova**
Brian K. Ashton
- 110 **Služte**
Starší Carl B. Cook
- 113 **Abys nezapomenul**
Starší Ronald A. Rasband
- 116 **Setřet' Bůh všelikou slzu**
Starší Evan A. Schmutz
- 119 **Není větší radosti, než když víme, že oni vědí**
Starší K. Brett Nattress
- 121 **Pokání – radostné rozhodnutí**
Starší Dale G. Renlund

- 64 **Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 125 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 126 **Zprávy z Církve**



186. pololetní generální konference

Sobota večer, 24. září 2016, generální zasedání žen

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedla: Linda K. Burtonová.
Úvodní modlitba: Denise Lindbergová.
Závěrečná modlitba: Bonnie H. Cordonová.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Mladých žen z utažských kůlů v Ogden, Huntsville a Morganu; dirigentka Cheryl Worthenová; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Arise, O Glorious Zion“, *Hymns*, č. 40, ar. Warby, nepublikováno; „If I Listen with My Heart“, DeFord, ar. Warby, nepublikováno; „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39, ar. Kasen, pub. Jackman; „Já vím, že žije Spasitel“, *Náboženské písně*, č. 136.

Sobota dopoledne, 1. října 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Joy D. Jonesová.
Závěrečná modlitba: Starší Marcus B. Nash.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Chválit, ó, Králi, jméno Tvé“, *Náboženské písně*, č. 87; „With Songs of Praise“, *Hymns*, č. 71; „Ó Bože, my Tobě děkujeme“, *Náboženské písně*, č. 10; „Vykupitel Izraele“, *Náboženské písně*, č. 6; „Take Time to Be Holy“, Longstaff, ar. Longhurst, pub. Jackman; „If the Way Be Full of Trial, Weary Not“, Sweney, ar. Wilberg, nepublikováno.

Sobota odpoledne, 1. října 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší Daniel L. Johnson.
Závěrečná modlitba: Starší Allen D. Haynie.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor z Misionářského výcvikového střediska v Provu; dirigenti Ryan Eggett a Elmo Keck; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „První modlitba Josepha Smitha“, *Náboženské písně*, č. 14, ar. Kasen, pub. Jackman; „Baptism“, *Children's Songbook*, 100, ar. Gates, pub. Jackman; „Povolání sloužit“, *Náboženské písně*, č. 155; „Půjdu tam, kde chceš mne mít“, *Náboženské písně*, č. 169, ar. Wilberg, nepublikováno; „Naděje Izraele“, *Náboženské písně*, č. 162, ar. Schank, nepublikováno.

Sobota večer, 1. října 2016, generální kněžské zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Starší Paul B. Pieper.
Závěrečná modlitba: Starší Bruce D. Porter.
Hudbu zajistil pěvecký sbor nositelů Melchisedechova kněžství z utažských kůlů ve West Valley City a Magně; dirigent Kenny Wiser; varhaník Richard Elliott: „Ó, vy starší Izraele“ (muži), *Náboženské písně*, č. 199, ar. Spiel, nepublikováno; „Krása domov naplní“, *Náboženské písně*, č. 180, ar. Manookin, pub. Jackman; „Nechť plní nás blahem“, *Náboženské písně*, č. 3; „Můžeš srdce rozjasnit“, *Náboženské písně*, č. 142, ar. Zabriskie, pub. Holy Sheet Music.

Neděle dopoledne, 2. října 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší Christoffel Golden.
Závěrečná modlitba: Devin G. Durrant.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Můj Vykupitel žije“, *Náboženské písně*, č. 75; „In Hymns of Praise“, *Hymns*, č. 75, ar. Wilberg; „Dnes, v den radosti, náš Pane“, *Náboženské písně*, č. 27, ar. Wilberg, nepublikováno; „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185; „My Heavenly Father Loves Me“, *Children's Songbook*, 228, ar. Hofheins a Christiansen, nepublikováno; „Pojďme, lidé, sklízíme“, *Náboženské písně*, č. 44, ar. Wilberg, pub. Oxford.

Neděle odpoledne, 2. října 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Starší Enrique R. Falabella.
Závěrečná modlitba: Starší Erich W. Kopischke. Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová: „Hle, jak nádherným skvostem pravda je!“, *Náboženské písně*, č. 167, ar. Longhurst, pub. Jackman; „Jen světlo Tvé“, *Náboženské písně*, č. 48, ar. Wilberg, pub. Jackman; „Na vrcholku hory“, *Náboženské písně*, č. 5; „I'll Follow

Him in Faith“, Perry, ar. Murphy, nepublikováno; „Pojďme všichni vpřed“, *Náboženské písně*, č. 152, ar. Elliott.

Dostupnost konferenčních proslavů

Proslavy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslavy jsou dostupné také v mobilní aplikaci Knihovna evangelia. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Poselství pro domácí a navštěvující učení

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

Na obálce

Vpředu: Foto Ashlee Larsenová.
Vzadu: Foto Ale Borges.

Fotografie z konference

Fotografie pořídili v Salt Lake City Cody Bell, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Nate Edwards, Ashlee Larsenová, Leslie Nilsson, Matt Reier a Christina Smithová; fotografii obytného domu v Německu pořídil Daniel G. Dornelles; fotografii rodiny Harriet Uchtdorfové a misionářů laskavě poskytla rodina Uchtdorfova.



LISTOPAD 2016, 24. ROČNÍK, ČÍSLO 4**LIAHONA 13290 121**

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf**Kvorum Dvanácti apostoů:** Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund**Šéfredaktor:** Joseph W. Sitati**Asistenti šéfredaktora:** Randall K. Bennett, Carol F. McConkieová**Poradci:** Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephensonová**Výkonný ředitel:** Peter F. Evans**Ředitel církevních časopisů:** Allan R. Loyborg**Manažer obchodu:** Garff Cannon**Výkonný redaktor:** Adam c. Olson**Asistent výkonného redaktora:** Ryan Carr**Asistent publikace:** Cremilda Amaralová**Autorský a redakční tým:** Bethany Bartholomewová, Brittany Beattieová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Charlotte Larcabalová, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy Anne Seluová, Marissa Widdisonová**Výkonný ředitel pro grafickou úpravu:** J. Scott Knudsen**Ředitel pro grafickou úpravu:** Tadd R. Peterson**Designerský tým:** Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hincleyová, Eric P. Johnson, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smithová, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová**Koordinátor pro duševní vlastnictví:** Collette Nebeker Auneová**Vedoucí výroby:** Jane Ann Petersová**Produkční tým:** Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová, Derek Richardson**Příprava tisku:** Joshua Dennis, Ammon Harris**Ředitel pro tisk:** Steven T. Lewis**Ředitel pro distribuci:** Troy K. Vellinga**Překlad:** Martin Prachař**Distribuce:**Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany**Informace o předplatném:**

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zaslejte on-line na stránkách liahona.lds.org; e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.*Liahona* (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky, bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené čínštině, dánsky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, holandsky, chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky, kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovensky, svahilsky, španělsky, švédsky, tagašsky, thaitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou jednotlivci kopírovat materiály z *Liahony* pro osobní, nekomerční použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla v údají o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obračtejte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.**For Readers in the United States and Canada:**November 2016 Vol. 24 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

**Seznam řečníků**

Andersen, Neil L., 35
 Ashton, Brian K., 106
 Ballard, M. Russell, 90
 Bassett, W. Mark, 52
 Bednar, David A., 102
 Binghamová, Jean B., 6
 Cook, Carl B., 110
 Cook, Quentin L., 40
 Cornish, J. Devn, 32
 Curtis, LeGrand R., ml., 68
 Davies, Dean M., 93
 Eyring, Henry B., 39, 75, 99
 Hales, Robert D., 22
 Holland, Jeffrey R., 61
 Christensen, Craig C., 27
 Christofferson, D. Todd, 48
 McConkieová, Carol F., 25
 Meurs, Peter F., 85
 Monson, Thomas S., 78, 80
 Nattress, K. Brett, 119
 Nelson, Russell M., 81
 Oaks, Dallin H., 57
 Oscarsonová, Bonnie L., 12
 Rasband, Ronald A., 113
 Reevesová, Linda S., 88
 Renlund, Dale G., 121
 Robbins, Lynn G., 96
 Schmutz, Evan A., 116
 Stephensonová, Carole M., 9
 Stevenson, Gary E., 44
 Uceda, Juan A., 30
 Uchtdorf, Dieter F., 15, 19, 71
 Yamashita, Kazuhiko, 55

Rejstřík témat

Aktivizace, 71, 75
 Božská podstata, 19, 48, 119
 Církevní povolání, 40, 99, 110
 Domácí učení, 61
 Duch Svatý, 9, 25, 27, 30, 44, 68, 85, 106
 Dům Izraele, 35
 Důvěra, 15, 52
 Hudba, 85
 Chrám, 12
 Jednota, 110
 Ježíš Kristus, 6, 9, 12, 22, 25, 30, 32, 35, 40, 44, 48, 55, 80, 81, 85, 88, 90, 93, 96, 102, 106, 110, 113, 116, 119, 121
 Joseph Smith, 12, 27, 35, 44, 93, 96, 99, 113
 Kázeň, 61, 96
 Kněžství, 61, 75
 Kniha Mormonova, 27, 44, 52, 68, 71, 119
 Křest, 106
 Lásky, 22, 48, 57, 61, 99, 113
 Laskavost, 6
 Mateřství, 119
 Misionářská práce, 15, 35, 55, 57, 80
 Modlitba, 25, 30, 35, 57
 Naděje, 93, 116
 Nebeský Otec, 48, 102
 Oběť, 96
 Obrácení, 35, 57, 68
 Oddanost, 90
 Odpadlictví, 68
 Plán spasení, 12, 19, 80, 81, 88, 90
 Pochyby, 90, 113
 Pokání, 9, 32, 40, 48, 71, 88, 106, 121
 Poslušnost, 48, 57, 80

Postižení, 55
 Požehnání, 78, 110
 Prává láska, 6, 93
 Proroci, 27
 Prorockví, 27
 Protivenství, 6, 9, 12, 22, 40, 55, 68, 81, 99, 113, 116
 Příprava, 85
 Radost, 55, 81, 88, 116, 121
 Rodičovství, 22, 96, 119
 Rodina, 119
 Sabat, 93, 99
 Shromáždění svátosti, 85
 Slovo moudrosti, 78
 Služba, 22, 55, 61, 71, 75, 99, 102, 110
 Smlouvy, 12, 99
 Souzení, 6, 96
 Studium písem, 52, 68, 119
 Svátost, 85, 99, 106
 Svědectví, 27, 40, 44, 68, 113
 Svoboda jednání, 15
 Uctívání, 93
 Učednictví, 90, 93, 102, 116
 Usmíření, 9, 19, 22, 32, 40, 48, 88, 96, 106, 116, 119, 121
 Uzdravení, 9
 Vděčnost, 19, 75, 99
 Vedení, 71, 75
 Víra, 9, 12, 15, 25, 27, 30, 52, 90, 93, 102, 106, 110, 113, 116
 Vlastní hodnota, 32
 Vytrvalost, 15, 106, 116
 Výuka, 12, 22
 Vzkříšení, 19
 Zjevení, 52
 Znovuzřízení, 12, 27, 35, 44
 Ženy, 12



Vybrané okamžiky ze 186. pololetní generální konference

President Thomas S. Monson se na generální konferenci podělil o dvě jasná poselství. V neděli dopoledne vydal svědectví o Božím velikém plánu štěstí pro všechny lidi. Učil tomu, že zcela zásadní součástí plánu spasení je Ježíš Kristus, a také tomu, jakou úlohu máme při získávání onoho štěstí, které si Bůh přeje, abychom získali. (Viz strana 80.) Během generálního kněžského zasedání zdůraznil president Monson požehnání, která pramení z poslušnosti Pánových příkázání a věrného dodržování Slova moudrosti. (Viz strana 78.)

Stovky tisíc žen, mladých žen a dívek starších osmi let se shromáždily v Konferenčním centru a na mnoha dalších místech po celém světě, aby generálním zasedáním žen zahájily šest zasedání generální konference.

Na sobotním odpoledním zasedání byl čtyřem sedmdesátníkům – generálním autoritám udělen emeritní status, jeden územní sedmdesátník byl uvolněn a dva noví územní sedmdesátníci byli povoláni. (Viz strana 39.) V neděli vzdal starší Dale G. Renlund z Kvora Dvanácti apoštolů poctu staršímu Peru G. Malmovi, členovi Sedmdesáti,



který 26. července 2016 zemřel. (Viz strana 121.)

Generální konference Církve se konají každých šest měsíců a vysílají se z Konferenčního centra, které má kapacitu 21 000 míst a nachází se v utahském Salt Lake City, pro miliony dalších po celém světě. Konference byla tlumočena a vysílána na internetu ve více než 80 jazycích a byla vydána ve 34 jazycích v církevních časopisech. ■

Náměty týkající se toho, jak používat toto vydání, najdete v rejstříku příběhů na straně 125.





Jean B. Binghamová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek

Vnesu světlo evangelia do svého domova

Pokud vyhledáváme u druhých to pozitivní a dělíme se o to s nimi, pak dokážeme do svého domova, školy či práce vnést světlo evangelia.

V reakci na výzvu sestry Lindy K. Burtonové z dubnové generální konference¹ jste se mnohé z vás zapojily do soucitných a štědrých skutků pravé lásky zaměřených na uspokojování potřeb uprchlíků ve vaší oblasti. Ať již se jednalo o individuální pomoc či o komunitní programy, tyto skutky jsou výsledkem lásky. Když jste se podělily o svůj čas, talenty a zdroje, rozjasnilo se vaše srdce – i srdce uprchlíků. Vybudování naděje a víry, a dokonce ještě větší lásky mezi příjemcem a dárce je nevyhnutelným důsledkem pravé lásky.

Prorok Moroni nám říká, že pravá láska je nezbytnou vlastností těch, kteří budou žít s Nebeským Otcem v celestiálním království. Píše: „Pokud nemáte pravou lásku, nemůžete být nikterak spaseni v království Božím.“²

Ježíš Kristus je samozřejmě dokonalým ztělesněním pravé lásky. Jeho předsmrtelná nabídka, že bude naším Spasitelem, Jeho jednání během smrtelnosti, Jeho nadpozemský dar Usmíření a Jeho trvalá snaha přivést nás zpět k Nebeskému Otcovi jsou nejvyšším vyjádřením pravé lásky. Ve všem, co dělá, se zaměřuje na jediné: na lásku

ke svému Otcovi vyjádřenou skrze lásku ke každému z nás. Když byl Ježíš dotázán na největší přikázání, odpověděl:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“³

Jedním z nejdůležitějších způsobů, jak můžeme rozvíjet a projevovat lásku k bližním, je skrze štědré myšlenky a slova. Před lety jedna má drahá přítelkyně poznamenala: „Nejvyšším projevem pravé lásky může být snaha nesoudit druhé.“⁴ Platí to dodnes.

Když se nedávno tříletá Alyssa dívala se sourozenci na film, se zmateným výrazem prohlásila: „Mami, ta slepice je divná!“

Maminka se podívala na obrazovku a s úsměvem odpověděla: „Drahoušku, to je páv.“

Stejně jako tato neznalá tříletá holčička se i my někdy díváme na druhé s neúplným nebo nesprávným poznáním. Možná, že se zaměřujeme na rozdíly a domnělé nedostatky lidí kolem nás, zatímco Nebeský Otec vidí

své děti stvořené podle Jeho věčného obrazu s velkolepým a skvělým potenciálem.

President James E. Faust prý jednou prohlásil: „Čím jsem starší, tím méně soudím druhé.“⁵ To mi připomíná tento postřeh apoštola Pavla:

„Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem [starší], opustil jsem dětinské věci.

Nyní zajisté vidíme v zrcadle a [nejasně], ale tehdyž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.“⁶

Když jasněji vidíme vlastní nedokonalosti, jsme méně náchylní dívat se na druhé jakoby „v zrcadle a [nejasně]“. Chceme používat světlo evangelia, abychom viděli druhé tak jako Spasitel – se soucitem, nadějí a pravou láskou. Jednou budeme moci plně porozumět srdci druhých a budeme vděční za nám projevené milosrdenství – tak jako my věnujeme láskyplné myšlenky a slova druhým v tomto životě.

Před několika lety jsme jeli se skupinou mladých žen na vodu. Temně modrá jezera obklopená zelenými hustě zalesněnými kopci a skalnaté útesy byly úchvatně nádherné. Voda se nám třpytila na pádlech, když jsme je zanořovali do průzračné vody, a slunce hřejivě svítilo, zatímco jsme klidně pluli přes jezero.

Najednou se ale zamračilo a zvedl se ostrý vítr. Abychom mohli plout kupředu, museli jsme nořit pádla hluboko do vody a nesměli jsme dělat přestávky mezi záběry. Po několika vyčerpávajících hodinách těžké práce jsme konečně na velkém jezeře zahuli stranou a k našemu překvapení jsme s úlevou zjistili, že vítr fouká stejným směrem, kterým jsme chtěli plout.



Ihned jsme tohoto daru využili. Vytáhli jsme malou plachtu, přivázali dva její rohy k rukojetím pádel a další rohy k nohám mého manžela, které roztáhl přes boky lodi. Vítr se opřel do improvizované plachty a pluli jsme!

Když mladé ženy v ostatních kanoích viděly, jak lehce jsme se po vodě pohybovali, rychle si vytvořily vlastní improvizované plachty. Srdce se nám naplnilo radostí a úlevou – a vděčností za oddech po náročném dni.

Tomuto úžasnému větru se může podobat upřímný kompliment od přítelkyně, radostný pozdrav rodiče, souhlasné přikývnutí sourozence, povzbudivý úsměv spolupracovníka či spolužáka, který nám dodá čerstvý „vítr do plachet“, zatímco se potýkáme s životními těžkostmi! President Thomas S. Monson to vyjádřil takto: „Nemůžeme změnit směr větru, ale můžeme přestavit plachty. Chceme-li mít co nejvíce radosti, klidu a spokojenosti, *rozhodujeme se pro pozitivní postoj.*“⁷

Slova mají překvapivou moc pozvedat i srážet dolů. Všechny si zřejmě vzpomínáme na to, kdy nás něčí negativní slova srazila, a jiná slova pronesená s láskou povznesla našeho ducha k oblakům. Když se rozhodujeme říkat o druhých a druhým jen to pozitivní, pozvedáme a posilujeme lidi kolem sebe a pomáháme jim kráčet ve Spasitelových šlépějích.

Když jsem jako malá byla v Primárkách, pilně jsem se snažila vyšít tuto jednoduchou větu: „Vnesu do svého domova světlo evangelia.“ Když jsme jednoho všedního odpoledne s děvčaty provlékaly jehly látkou, učitelka nám vyprávěla o dívce, která žila na kopci na jedné straně údolí. Vždy pozdě odpoledne si na protější straně údolí všimla v kopci domu, který měl zářivá zlatá okna. Její vlastní dům byl malý a poněkud zchátralý a dívka snila o životě v onom nádherném domě se zlatými okny.

Jednoho dne dostala svolení, že může přejet na kole na druhou stranu údolí. Dychtivě se opírala do pedálů,

až dorazila k domu se zlatými okny, který tak dlouho obdivovala. Když však slezla z kola, viděla, že dům je opuštěný a polorozpadlý, zahrada zarostlá vysokým plevellem a okna ošklivá a špinavá. Dívka se posmutněle otočila k domovu. Ke svému úžasu spatřila na druhé straně údolí dům se zářivými zlatými okny a záhy si uvědomila, že to je její vlastní dům!⁸

Někdy se podobně jako tato dívka díváme na to, co druzí možná mají nebo jací jsou, a připadáme si v porovnání s nimi méněcenní. Soustředíme se na to, jak se nám jeví jejich život na Pinterestu či na Instagramu, nebo příliš podléháme soutěživosti ve škole či v práci. Když však věnujeme okamžik tomu, abychom „[sečetly] všechny dary“⁹, budeme se dívat s pravdivějším náhledem a poznáme dobrotivost Boží ke *všem* Jeho dětem.

Ať již nám je 8, nebo 108, můžeme vnášet světlo evangelia do svého okolí, ať žijeme v mrakodrapu na Manhattanu, v domku na kulech v Malajsii anebo v jurtě v Mongolsku. Můžeme

se rozhodnout, že budeme v druhých a v prostředí kolem sebe hledat to dobré. Mladé i ne již tak mladé ženy všude na světě mohou projevat pravou lásku tím, že se rozhodnou používat slova, která v druhých budují sebedůvěru a víru.

Starší Jeffrey R. Holland vyprávěl o jednom mladíkovi, který byl ve škole terčem posměchu. Po několika letech se přestěhoval, vstoupil do armády, dosáhl vzdělání a stal se aktivním v Církvi. Toto období jeho života provázely úžasné zážitky a úspěchy.

Po několika letech se vrátil do rodného města. Lidé si však nechtěli

připustit, jakého růstu a zlepšení dosáhl. Byl pro ně dál tím posmívaným chlapcem, a také se k němu podle toho chovali. Nakonec jiskra tohoto dobrého muže pohasla a stal se pouhým stínem svého minulého úspěšného já, neschopen využít své zázračně rozvinuté talenty k tomu, aby žehnal těm, kteří se mu znovu posmívali a zavrhli ho.¹⁰ Jaká obrovská ztráta pro něj samotného i pro jeho okolí!

Apoštol Petr učil: „Přede vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.“¹¹ *Opravdová* láska z celého srdce se projevuje tím, že zapomeneme

na chyby a klopýtnutí druhých namísto toho, abychom k nim chovali zášť nebo sobě a druhým připomínali nedokonalosti z minulosti.

Při naší snaze stát se více takovými, jako je náš Spasitel, Ježíš Kristus, je naší povinností a výsadou vítat zlepšení u *každého člověka*. Jak nádherné je vidět světlo v očích někoho, kdo porozuměl Usmíření Ježíše Krista a dělá ve svém životě opravdové změny! Misionáři, kteří zažívají radost z toho, jak obrácený člověk vstupuje do vod křtu a poté do dveří chrámu, jsou svědky pozhledání, jež přicházejí, když dovolujeme druhým, aby se měnili, a povzbuzujeme je k tomu. Členové, kteří vítají obrácené, kteří se možná nezdáli být příliš pravděpodobnými kandidáty pro vstup do království, nacházejí velké uspokojení z toho, když jim pomáhají pociťovat Pánovu lásku. Na evangeliu Ježíše Krista je nádherné to, že věčný pokrok je skutečný – nejen, že je nám *dovoleno* měnit se k lepšímu, ale jsme k tomu i povzbuzováni, a je nám dokonce *přikázáno* dál usilovat o zlepšení, a nakonec o dokonalost.

President Thomas S. Monson radil: „Existují stovky možností, jak si každá z vás může obléci plášť pravé lásky. ... Místo toho, abychom jeden druhého soudili [či] byli vůči sobě kritičtí, kéž ke svým společníkům na cestě životem chováme čistou lásku Kristovu. Kéž si uvědomujeme, že dělají to nejlepší, aby se [vypořádali] se svými problémy, a kéž se *my* snažíme dělat to nejlepší, abychom jim pomohli.“¹²

Pravá láska je trpělivá, laskavá a spokojená. Pravá láska dává druhé na první místo, je pokorná, ovládá se, hledá u druhých to dobré a raduje se, když se někomu daří.¹³

Zavážeme se, jakožto sestry (a bratři) v Sionu, že budeme spolupracovat,



abychom byli „nástrojem míru ... i lidskosti“¹⁴ a žehnali druhým ve Spasitelově jménu? Dokážeme s láskou a velkými nadějemi hledat a nacházet v druhých krásu, přičemž jim budeme umožňovat činit pokrok a povzbuzovat je k němu? Dokážeme se radovat z úspěchů druhých, zatímco se snažíme dál zdokonalovat?

Ano, pokud hledáme u druhých to pozitivní a dělíme se o to s nimi a přehlízíme nedokonalosti, pak *dokážeme* do svého domova, školy či práce vnést světlo evangelia. Když myslím na pokání, které Spasitel Ježíš Kristus umožnil pro nás všechny, kteří jsme nevyhnutelně zhrěšili v tomto nedokonalém a někdy obtížném světě, naplňuje to mé srdce vděčností!

Svědčím o tom, že když se řídíme Jeho dokonalým příkladem, můžeme obdržet dar pravé lásky, která nám bude přinášet velikou radost v tomto životě a slíbená požeňování věčného života s naším Otcem v nebi. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Linda K. Burtonová, „Byl jsem cizincem“, *Liahona*, květen 2016, 13–15.
2. Moroni 10:21.
3. Matouš 22:37–39.
4. Sandra Rogers, „Hearts Knit Together“, v: *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 Women's Conference*, (1996), 7.
5. James E. Faust, v: Dallin H. Oaks, „Judge Not' and Judging“, *Ensign*, Aug. 1999, 13.
6. 1. Korintským 13:11–12.
7. Thomas S. Monson, „Vedte bohatý život“, *Poselství Prvního předsednictva*, leden 2012.
8. Upraveno z Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old* (1903), 1–6.
9. „Sečti dary“, *Náboženské písně*, č. 150.
10. Viz Jeffrey R. Holland, „The Best Is Yet to Be“, *Liahona*, Jan. 2010, 18–19.
11. 1. Petrova 4:8.
12. Thomas S. Monson, „Pravá láska nepomíjí“, *Liahona*, listopad 2010, 125.
13. Viz 1. Korintským 13:4–6.
14. „Jsme sestry v Sionu“, *Náboženské písně*, č. 196.



Carole M. Stephensonová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Mistr Léčitel

Nemusíte zažívat zármutek způsobený hříchem, bolest zapříčiněnou skutky druhých či bolestnou realitu smrtelnosti – samy.

Jednou z věcí, která mě nejvíce naplňuje, je příležitost cestovat – učit se od svých sester z celého světa. Nic se nevyrovná tomu být vám nablízku, tváří v tvář, a sdílet pocity, které chováme v srdci.

Při jedné takové příležitosti se vedoucí Pomocného sdružení zeptala: „Je něco konkrétního, na co se mají ženy zaměřit?“

Má odpověď zněla „Ano!“, neboť mi na mysli vytanul proslav presidenta Russella M. Nelsona „Prosba k mým sestram“. President Nelson učil: „Potřebujeme ženy, které mají skálopevné porozumění nauce Kristově.“¹

Nefi popsál nauku Kristovu těmito slovy:

„Nebot brána, kterou máte vstoupiti, je *pokání a křest* vodou; a pak přichází odpuštění hříchů vašich ohněm a *Duchem Svatým*. ...

A nyní, ... chci se zeptati, je-li vše vykonáno? Vizte, pravím vám: Nikoli; neboť nedošli byste tak daleko, jestliže by to nebylo slovem Kristovým s neochvějnou *vírou* v něho, cele spoléhající na zásluhy toho, který má moc ke spasení.

Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti

kupředu, hodující na slově Kristově, a *vytrváte-li do konce*, vizte, tak praví Otec: Budete míti život věčný.

... Toto je ta cesta; a není dáno žádné jiné cesty ani žádného jiného jména pod nebem, jímž by člověk mohl býti spasen v království Božím. A nyní, vizte, *toto je nauka Kristova*.²

Proč potřebujeme skálopevně porozumět těmto zásadám?

Často potkávám ženy Svatých posledních dnů, jež zoufale touží po pomoci, ale neobracejí se na Toho, kdo jim může poskytnout pomoc věčnou. Až příliš často pátrají po poznání ve veliké a prostorné stavbě.³

Když získáme lepší porozumění nauce Kristově, brzy odhalíme, že začínáme hlouběji rozumět velikému plánu štěstí.⁴ Rovněž poznáme, že náš Spasitel, Ježíš Kristus, je samotným středem tohoto plánu.

Když se učíme, jak uplatňovat nauku Kristovu v osobních situacích, naše láska ke Spasiteli roste. A poznáváme, že „bez ohledu na vzájemné rozdíly, jež vnímáme, potřebujeme všichni totéž nekonečné Usmíření“.⁵ Uvědomíme si, že On je naším základem – skálou Vykupitele našeho, jistým základem, na němž když budeme stavět, nemůžeme padnout.⁶

Jak nám může tato nauka požeňnat v úsilí získat pokoj a porozumění a ve



snaze radostně vytrvat na své jedinečné cestě smrtelnosti?

Chtěla bych navrhnout, abychom začaly, jak říká Nefi, „neochvějnou vírou v [Krista], cele spoléhající na zásluhy toho, který má moc ke spasení“.⁷ Naše víra v Ježíše Krista nám umožňuje čelit jakýmkoli obtížím.

Ve skutečnosti často zjišťujeme, že se naše víra prohlubuje a vztah s Nebeským Otcem a Jeho Synem tříbí během protivenství. Dovolte mi uvést tři příklady.

Zaprvé – Spasitel, Mistr Léčitel, má moc změnit naše srdce a poskytnout nám trvalou úlevu od zármutku způsobeného vlastními hříchy. Když Spasitel učil Samaritánku u studny, byl si vědom jejích závažných hříchů. Avšak „Hospodin hledí k srdci“⁸ a On věděl, že tato žena má učenlivé srdce.

Když tato žena přišla ke studni, Ježíš – ztělesnění živé vody – řekl prostě: „Dej mi pít.“ Spasitel bude podobně mluvit i k nám hlasem, který rozpoznáme, když k Němu přijdeme – protože nás zná. Setkává se s námi

tam, kde právě jsme. A díky tomu, že je tím, kým je, a tomu, co pro nás dělá, má pochopení. Protože prožil naši bolest, může nám dát živou vodu ve chvíli, kdy ji hledáme. Tomu učil i onu Samaritánku, když jí řekl: „Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé.“ Když tomu žena konečně porozuměla, s vírou požádala: „Pane, dej mi té vody, abych nežíznila.“

Po tomto rozhovoru se Spasitelem Samaritánka „nechala tu ... vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem:

Podte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ... Kristus?“

Získala svědectví – začala pít z živé vody – a přála si svědčit o Jeho božskosti ostatním.⁹

Když k Němu přijdeme s pokorným a učenlivým srdcem – i když je obtíženo chybami, hříchy a přestupky – dokáže nás změnit, „neboť ... je mocný, aby spasil“.¹⁰ A se změněným srdcem můžeme podobně jako Samaritánka jít do svého města

– domů, do školy či zaměstnání – a svědčit o Něm.

Zadruhé – Mistr Léčitel nás může utěšovat a posilovat, když budeme prožívat bolest kvůli nespravedlivým skutkům druhých.

Mnohokrát jsem hovořila s ženami obtíženými těžkými břemeny. Jejich cesta z chrámu – cesta smlouvy – se stala složitou cestou k uzdravení. Trpí kvůli porušeným smlouvám, zlomenému srdci a ztracené důvěře. Mnohé jsou obětí cizoložství a slovního, sexuálního či citového zneužívání, které je často důsledkem závislosti někoho jiného.

Tyto prožitky, ačkoli za ně samy nemohou, naplňují mnohé z nich pocity viny a studu. Mnohé neví, jak zvládat mocné emoce, které prožívají, a tak se je snaží pohřbit a zatlačit je hluboko do svého nitra.

Naděje a uzdravení se však neskrývají v temných propastech utajení, ale ve světle a lásce našeho Spasitele, Ježíše Krista.¹¹ Starší Richard G. Scott radil: „Nejste-li sami spoutáni závažným hříchem, netrpte zbytečně

v důsledku hříchů druhých. ... Můžete s nimi soucítit. ... Nemáte se však za tyto skutky cítit zodpovědní. ... Když jste udělali to, co je přiměřené, abyste pomohli tomu, koho milujete, položte břemeno k nohám Spasitele. ... A když tak učiníte, nejenže naleznete pokoj, ale projevíte svou víru v moc Spasitele odejmout břemeno hříchu z milovaného člověka skrze jeho pokání a poslušnost.“

A pokračoval: „Úplné uzdravení přijde skrze vaši víru v Ježíše Krista a v Jeho moc a schopnost uzdravit skrze Jeho Usmíření nespravedlivé a nezasloužené rány.“¹²

Pokud jste v takovéto situaci, sestry, může uzdravení trvat dlouho. Bude to vyžadovat, abyste s modlitbou usilovaly o vedení a vhodnou pomoc, včetně toho, že se poradíte s náležitě vysvěcenými nositeli kněžství. Když se naučíte otevřeně komunikovat, stanovte příslušné hranice a možná vyhledejte profesionální pomoc. Udržet si během tohoto procesu duchovní zdraví je životně důležité! Pamatuje na svou božskou totožnost – jste milované dcery Nebeských rodičů. Důvěřujte Otcovu věčnému plánu, jež pro vás má. Každý den dál prohlubujte své porozumění nauce Ježíše Krista. Projevujte každý den víru, abyste mohly zhluboka pít ze Spasitelovy studny živé vody. Spolehejte na obdarování mocí, která je každé z nás dostupná skrze obřady a smlouvy. A vpusťte do svého života uzdravující moc Spasitele a Jeho Usmíření.

Zatření – Mistr Léčitel nás může utěšovat a posilovat, když čelíme „realitě smrtelnosti“¹³, jež může obnášet katastrofy, mentální nemoci, choroby, chronické bolesti či smrt. Nedávno jsem se seznámila s úžasnou mladou ženou jménem Josie, která trpí bipolární poruchou. Toto je



jen malá část z toho, co mi o své cestě k uzdravení řekla:

„Ta nejhorší temnota přichází ve dnech, kterým s rodinou říkáme ‚dny na podlaze‘. Začíná to přetížením smyslů a precitlivělostí a odporem vůči jakémukoli zvuku, doteku či světlu. Je to vrchol duševní úzkosti. Na jeden konkrétní den nikdy nezapomenu.“

Bylo to na počátku cesty, a proto byla tato zkušenost obzvláště děsivá. Pamatuji si, jak jsem vzlykala a po tváři mi tekly slzy, zatímco jsem lapala po dechu. Ale i toto nesmírné utrpení bledlo ve srovnání s bolestí, která následovala, když jsem si všimla, jak maminku, která mi zoufale chtěla pomoci, zachvátila panika.

Kvůli mé nemocné mysli jí div nepuklo srdce. Neuvědomovaly jsme si, že navzdory houstnoucí temnotě jsme byly jen pár kroků od mocného zázraku.

Během dlouhé hodiny mi maminka znovu a znovu šeptala: ‚Udělal bych cokoli, abych tě toho zbavila.‘

Temnota se mezitím prohloubila, a ve chvíli, kdy jsem byla přesvědčena, že déle to již nesnesu, se stalo něco zázračného.

Mého těla se najednou zmocnila nadpřemská a úžasná moc. Poté, se silou, která přesahovala mou vlastní,¹⁴ jsem mamince v odpověď na její opakovanou touhu sdílet mou bolest velice přesvědčivě řekla několik slov, která dokáží změnit život. Řekla jsem: ‚Nemusíš; Někdo už to udělal.‘“

Josie z temné propasti ochromující duševní choroby sebrala sílu svědčit o Ježíši Kristu a Jeho Usmíření.

Onoho dne nebyla zcela uzdravena, ale ve chvíli hluboké temnoty jí zazářilo světlo naděje. A dnes, kdy skálopevné porozumění Kristově nauce poskytuje Josii podporu a kdy se denně občerstvuje Spasitelovou živou vodou, uplatňuje dál na své cestě k uzdravení neochvějnou víru v Mistra Léčitele. A cestou pomáhá druhým. A říká: ‚Když se zdá, že temnota neustupuje, spoléhám se na vzpomínku na Jeho láskyplná milosrdenství. Jsou pro mě

světlem, jež mě vede, když v těžkých dobách hledám správný směr.“¹⁵

Sestry, svědčím o tom, že:

Nemusíte dál nést břímě zármutku způsobeného hříchem – samy.

Nemusíte snášet bolest zapříčiněnou nespravedlivými skutky druhých – samy.

Nemusíte prožívat bolestnou realitu smrtelnosti – samy.

Spasitel nás naléhavě žádá:

„Nevrátíte se nyní ke mně a nebudete činiti pokání z hříchů svých a neobráte se, abych vás mohl uzdravit?“

... Přijdete-li ke mně, budete mít život věčný. Vizte, rámě milosrdenství mého je k vám vztaženo a každý, kdo přijde, toho přijmu.“¹⁶

Udělal by cokoli, aby vás toho zbavil. Vlastně to už udělal. Ve jménu Ježíše Krista, Mistra Léčitele, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 97.
2. 2. Nefi 31:17, 19–21; zvýraznění přidáno.
3. Viz 1. Nefi 11:36.
4. Viz Alma 42:8.
5. Dale G. Renlund, „Svatí posledních dnů se nepřestávají snažit“, *Liahona*, květen 2015, 58.
6. Viz Helaman 5:12.
7. 2. Nefi 31:19.
8. 1. Samuelova 16:7.
9. Viz Jan 4:5–30, 39–42.
10. Alma 34:18.
11. Další pomoc pro jednotlivce, manželské partnery, členy rodiny a církevní vedoucí najdete na stránkách overcomingpornography.org a mentalhealth.lds.org.
12. Richard G. Scott, „Osvobodte se od těžkých břemen“, *Liahona*, listopad 2002, 88.
13. Viz Paul B. Pieper, „Revealed Realities of Mortality“, *Liahona*, Jan. 2016, 44.
14. Viz „Tvou cestou dál chci jít“, *Náboženské písně*, č. 134.
15. Více informací o Josiině cestě k uzdravení viz Morgan Jones, „Bipolar Disorder Can't Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project“, *Deseret News*, Mar. 21, 2016, deseretnews.com.
16. 3. Nefi 9:13–14.



Bonnie L. Oscarsonová

Generální presidentka Mladých žen

Povstaňte v síle, sestry v Sionu

K tomu, abychom se staly obrácenými, které dodržují své smlouvy, je zapotřebí studovat základní nauky evangelia a mít neochvějně svědectví o jejich pravdivosti.

Jak radostné je sejít se v tomto Konferenčním centru s dívkami, mladými ženami a ženami Církve! Také myslíme na tisíce dalších skupin sester shromážděných po celém světě, jež sledují toto zasedání, a jsem vděčná za příležitost a prostředky, jež nám umožňují spojit se dnes večer v jednotě a záměru.

V říjnu roku 2006 pronesl prezident Gordon B. Hinckley proslov s názvem „Povstaňte, vy muži Boží!“, který byl pojmenován podle náboženské písně z roku 1911.¹ Byla to výzva k činu určená mužům Církve, aby povstali a zlepšili se. Tento proslov se mi stále vracel na mysl, když jsem se modlila, o čem bych s vámi měla mluvit.

Sestry, žijeme v nebezpečné době.² Poměry naší doby by nás neměly překvapovat. Byly předpovídaný tisíce let jako varování a nabádání, abychom se mohly připravit. V 8. kapitole Mormona je uveden znepokojivě přesný popis situace v naší době. Moroni zde říká, že viděl naši dobu, a píše o válkách a pověstech o válkách, velké špíně, vraždění, loupení a lidech, kteří nám říkají, že v Božích

očích není nic dobré ani špatné. Popisuje lidi, kteří jsou plni pýchy, lpějí na nošení drahého oblečení a vysmívají se náboženství. Viděl lidi tak posedlé světskými věcmi, že dovolují, aby „potřební a nazí a nemocní a sužovaní procházeli kolem [nich]“³ bez povšimnutí.

Moroni nám pokládá hloubavou otázku – nám, kteří žijeme v této době. Říká: „Proč se stydíte vzítí na sebe jméno Kristovo?“⁴ Toto nařčení přesně popisuje vzestup sekularismu v našem světě.

Z knihy Joseph Smith–Matouš vyplývá, že v posledních dnech budou oklamáni dokonce i vyvolení podle smlouvy.⁵ Mezi lid smlouvy patří i dívky, mladé ženy a sestry z Církve, které byly pokřtěny a uzavřely s Nebeským Otcem smlouvy. I *nám* hrozí, že budeme oklamány falešným učením.

Sestry, nemyslím si, že se tato situace časemlepší. Představují-li současné trendy náznaky, musíme být připraveny na bouře, jež přijdou. Bylo by snadné lomit zoufale rukama, ale jako lid smlouvy nemusíme nikdy zoufat. Jak řekl starší Gary E. Stevenson:



„Nebeský Otec [nám] štědře vynahrazuje život v nebezpečných časech tím, že zároveň žijeme v plnosti časů.“⁶ Líbí se mi útěcha těchto slov!

President Russell M. Nelson nám před rokem řekl: „Útoky na Církev, její nauku a náš způsob života budou sílit. A kvůli tomu potřebujeme ženy, které mají skálopevné porozumění nauce Kristově a které toto porozumění budou používat, zatímco budou učit a pomáhat vychovávat generaci odolnou vůči hříchu. Potřebujeme ženy, které dokáží rozpoznat klam ve všech jeho podobách. Potřebujeme ženy, které umějí čerpat z moci, již Bůh poskytuje těm, kteří dodržují smlouvy, a které vyjadřují své názory s přesvědčením a s pravou láskou. Potřebujeme ženy, které mají odvahu a vizi naší matky Evy.“⁷

Toto poselství mě ujišťuje, že navzdory současným podmínkám máme mnoho důvodů k radosti a optimismu. Z celého srdce věřím, že my sestry máme vrozenou sílu a víru, jež nám umožňují zvládat těžkosti

života v posledních dnech. Sestra Sheri Dewová napsala: „Věřím, že jakmile se naučíme plně využít vlivu obrácených žen dodržujících své smlouvy, království Boží se přes noc změní.“⁸

Obrácení a dodržování smluv vyžaduje soustředěné úsilí. K tomu je zapotřebí být dívkami a ženami, jež studují základní nauky evangelia a mají neochvějně svědectví o jejich pravdivosti. Existují tři oblasti, jež jsou podle mě zásadní pro silné svědectví a které považuji za nezbytné pro naše porozumění.

Zprv – je třeba uznat ústřední roli Boha, našeho Věčného Otce, a Jeho Syna, Ježíše Krista, v naší víře a spasení. Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Je třeba studovat a chápat Jeho Usmíření a to, jak ho denně používat; pokání je jedním z největších požehnání, jež každému z nás umožňuje udržovat kurz. Je třeba vidět Ježíše Krista jako svůj hlavní vzor a příklad toho, kým se máme stát. Je třeba neustále učit doma i v Církvi o velikém plánu spasení,

který připravil Otec, včetně nauky Kristovy.

Zadruhé – je třeba chápat, jak bylo důležité znovuzřízení nauky, organizace a klíčů pravomoci v těchto posledních dnech. Je třeba, abychom měly svědectví, že Prorok Joseph Smith byl božsky vybrán a určen Pánem, aby toto znovuzřízení uskutečnil, a uznat, že zorganizoval ženy Círky podle organizace, jež existovala v dávné době v Kristově Církvi.⁹

A zatřetí – je třeba studovat a chápat chrámové obřady a smlouvy. Chrám zaujímá ústřední a nejposvátnější místo v našem přesvědčení a Pán nás žádá, abychom chrám navštěvovaly, přemítaly o něm, studovaly ho a našly samy pro sebe jeho význam a využití. Pochopíme, že prostřednictvím chrámových obřadů se v našem životě projevuje moc božskosti¹⁰ a že díky chrámovým obřadům můžeme být vyzbrojeni Boží mocí a Jeho jméno bude na nás, Jeho sláva kolem nás a Jeho andělé budou nad námi bdít.¹¹ Říkám si, zda plně využíváme moci těchto slibů.

Sestry, i ty nejmladší zde mezi námi mohou povstat ve víře a hrát významnou roli v budování království Božího. Děti začínají získávat svědectví čtením nebo poslechem písem, každodenní modlitbou a smysluplným přijímáním svátosti. Všechny děti a mladé ženy mohou podporovat konání rodinných domácích večerů a plně se do nich zapojovat. Můžete si kleknout jako první, když se scházíte k rodinné modlitbě. I když má váš domov daleko k dokonalosti, váš osobní příklad věrného života podle evangelia může vaši rodinu i přátele ovlivnit.

Je třeba, aby se mladé ženy Círky viděly jako důležité účastnice práce na spasení vedené kněžstvím, a ne jen jako přihlížející nebo podporovatelky.



Vykonáváte povolání a jste ustanovováni nositeli klíčů kněžství, abyste v tomto díle fungovaly jako vedoucí s mocí a pravomocí. Když zvelebujete své povolání v předsednictvech tříd a duchovně se připravujete, radíte se, sloužíte členkám třídy a učíte se vzájemně evangelium, zaujímáte své místo v tomto díle a vy i vaše vrstevnice budete pozhnány.

Je třeba, aby se všechny ženy viděly jako důležité podílnice na díle kněžství. Ženy Církve jsou presidentkami, rádkyněmi, učitelkami, členkami rad, sestrami a matkami; a království Boží nemůže fungovat, aniž povstaneme a budeme s vírou plnit své povinnosti. Někdy jen potřebujeme mít větší vizi toho, co je možné.

Nedávno jsem se v Mexiku setkala se sestrou, jež chápe, co to je s vírou zvelebovat povolání. Marfissa Maldonadová byla před třemi roky povolána učitelkou Nedělní školy pro mládež. Když byla povolána, měla 7 studentů, ale dnes má 20 studentů, kteří chodí pravidelně. S úžasem jsem se jí zeptala, jak dokázala dosáhnout takového nárůstu účasti. Skromně řekla: „To není jen má zásluha. Pomohli všichni členové třídy.“ Společně se zamýšleli nad jmény méně aktivních ze seznamu

a začali je společně navštěvovat a zvat je k návratu do Církve. Díky svému úsilí měli i jeden křest.

Sestra Maldonadová zřídila pro členy třídy na sociálních sítích stránku „Jsem dítě Boží“ a několikrát týdně tam zveřejňuje inspirativní myšlenky a verše z písem. Svým studentům pravidelně píše SMS zprávy s úkoly a povzbuzením. Pocituje, že je důležité komunikovat tak, jak jsou na to zvyklí, a funguje to. Řekla mi jednoduše: „Mám své studenty ráda.“ Tu lásku jsem cítila, když vyprávěla o jejich snaze, a její příklad mi připomněl, co v tomto díle dokáže vírou a skutky s Pánovou pomocí vykonat jeden člověk.

Naše mládež čelí každým den obtížným otázkám a mnozí z našich blízkých mají obtíže s hledáním odpovědí. Dobrou zprávou je to, že na otázky, jež jsou kladeny, odpovědi *existují*. Poslechněte si nedávná poselství našich vedoucích. Vybízejí nás ke studiu a pochopení plánu Nebeského Otce pro naše štěstí. Připomínají nám zásady z prohlášení o rodině.¹² Povzbuzují nás, abychom z těchto zdrojů učili a používali je jako měřítka, jež nám pomohou zůstat na těsné a úzké cestě.

Asi před rokem jsem hovořila s jednou matkou malých dětí, jež se rozhodla být aktivní v posilování svých dětí vůči mnoha negativním vlivům, jimž jsou vystavovány na internetu a ve škole. Každý týden si vybere téma, často takové, jež vyvolává velkou diskusi na internetu, a během týdne o něm s dětmi smyslně diskutuje, přičemž děti se mohou ptát a ona může zajistit, že se jim dostane vyváženého a spravedlivého pohledu na často obtížné otázky. Zajišťuje bezpečí svého domova tak, že vznáší otázky a smysluplně učí evangelium.

Obávám se, že atmosféra, kdy se snažíme nikoho neurazit, někdy vede k tomu, že neučíme správným zásadám. Neučíme naše mladé ženy, že nanejvýš důležitá je příprava na mateřství, protože se nechceme dotknout neprovdaných či těch, jež nemohou mít děti, nebo aby se nezdálo, že omezujeme jejich budoucí rozhodnutí. Na druhou stranu také možná nezdůrazňujeme důležitost vzdělání, protože nechceme vzbuzovat dojem, že je důležitější než manželství. Raději neprohlašujeme, že Nebeský Otec ustanovil manželství mezi mužem a ženou, protože se nechceme dotknout těch,

kteří pocítují přitažlivost k osobám stejného pohlaví. A možná je nám nepříjemné diskutovat o genderových otázkách či zdravé sexualitě.

Samozřejmě, sestry, musíme být citlivé, ale použijeme také zdravý rozum a své chápání plánu spasení, abychom byly smělé a přímočaré, když naše děti a mládež vyučujeme základním zásadám evangelia, jimž potřebují rozumět, aby se dokázaly orientovat ve světě, v němž žijí. Nebudeme-li naše děti a mládež učit pravé nauce – a učit jí jasně – bude je učit svět Satanovým lžím.

Miluji Kristovo evangelium a jsem na věky vděčná za jeho vedení, moc a každodenní pomoc, jež dostávám jako dcera Boží v Jeho smlouvě. Svědčím o tom, že Pán nám, ženám, jež žijeme v této nebezpečné době, žehná veškerou mocí, dary a silou, jež jsou třeba pro přípravu světa na Druhý příchod Pána Ježíše Krista. Modlím se, abychom dokázaly vidět svůj skutečný potenciál a povstat, abychom se staly ženami víry a odvahy, jež Otec v nebi potřebuje. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, no. 324.
2. Viz 2. Timoteovi 3:1.
3. Mormon 8:39; viz také verše 26–38.
4. Mormon 8:38.
5. Viz Joseph Smith–Matouš 1:22.
6. Gary E. Stevenson, „Jasně a cenné pravdy“, *Liahona*, listopad 2015, 92.
7. Russell M. Nelson, „Prosbá k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 97.
8. Sheri Dew, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes* (2013), 163.
9. Viz *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 7.
10. Viz Nauka a smlouvy 84:20.
11. Viz Nauka a smlouvy 109:22.
12. Viz „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129.



President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Čtvrté patro, poslední dveře

Bůh „odměňuje ty, kteří ho upřímně hledají“, a tak musíme klepat dál. Sestry, nevzdávejte to. Hledejte Boha celým srdcem.

Mé drahé sestry, drahé přítelkyně, jsme velmi požehnáni tím, že jsme se znovu shromáždili na této celosvětové konferenci pod vedením našeho drahého proroka a presidenta Thomase S. Monsona. Bratře presidente, máme Vás rádi a podporujeme Vás! A víme, že Vy máte rád sestry v Církvi.

Moc rád se účastním tohoto úžasného zasedání generální konference věnovaného sestrám v Církvi.

Sestry, když vás vidím, nemohu si pomoci a myslím na ženy, které měly

v mém životě významný vliv: na mou babičku a maminku, které byly první, kdo přijal pozvání přijít a podívat se, o čem Církev vlastně je.¹ A pak je tady má milovaná žena Harriet, do které jsem se zamiloval na první pohled. Pak je tady Harrietina matka, která přišla do Církve nedlouho poté, co kvůli rakovině ztratila manžela. A pak má sestra, dcera, vnučka a pravnučka – všechny na mě mají zušlechťující vliv. Vskutku mi vnášejí slunce do života. Inspirují mě k tomu, abych byl lepším člověkem a citlivějším církevním





vedoucím. Můj život by bez nich byl úplně jiný!

Možná tou největší pokorou mě naplňuje vědomí toho, že jejich vliv se v celé Církvi milionkrát znásobuje díky schopnostem, talentům, inteligenci a svědectví žen víry, jako jste vy.

Některé z vás si možná myslíte, že tak velkého uznání nejste hodny. Možná se domníváte, že máte příliš malý význam na to, abyste mohly mít na druhé podstatnější vliv. Možná se ani nepovažujete za „ženu víry“, protože občas zápolíte s pochybnostmi či obavami.

Dnes bych chtěl promluvit ke každému, kdo někdy měl tyto pocity – což se nejspíše v nějakém okamžiku týkalo nás všech. Chtěl bych hovořit o víře – co to je, co dokáže a co nikoli, a co musíme udělat, aby moc víry začala působit v našem životě.

Co je víra

Víra je silné přesvědčení o něčem, čemu věříme – přesvědčení natolik silné, že nás přiměje udělat něco, co bychom jinak neudělali. „Víra znamená, že jsme si jisti tím, v co doufáme, a že jsme přesvědčeni o tom, co nevidíme.“²

Ačkoli to věřícím lidem dává smysl, pro nevěřící je to často matoucí. Kroutí hlavou a ptají se: „Jak si může být někdo jistý něčím, co nevidí?“ Je to pro ně důkazem toho, že náboženství je proti rozumu.

Nechápou, že existuje více možností, jak vidět, než jen očima, více

možností, jak se dotýkat, než jen rukama, více možností, jak slyšet, než jen ušima.

Podobá se to zkušenosti jedné malé holčičky, která byla na procházce s babičkou. Děvčátku překrásně zněl ptačí zpěv, a tak babičku upozorňovala na všechny ty zvuky.

„Slyšíš to?“ ptala se holčička znovu a znovu. Ale její babička byla nedoslýchavá a nedokázala ty zvuky rozeznat.

Nakonec si k děvčátku klekla a řekla: „Promiň, zlatíčko. Babička už tak dobře neslyší.“

Rozčilená holčička vzala babiččin obličej do dlaní, upřeně se jí podívala do očí a řekla: „Babi, tak poslouchej pořádně!“

V tomto příběhu se skrývá poučení jak pro nevěřící, tak pro věřící. To, že něco neslyšíme, neznamená, že není nic k slyšení. Dva lidé mohou naslouchat témuž poselství nebo čistě tentýž verš z písem, a jeden při tom možná pocituje svědectví Ducha, zatímco ten druhý ne.

Na druhé straně – pokud svým blízkým ve snaze pomoci jim vnímat hlas Ducha a nezměrnou, věčnou a hlubokou krásu evangelia Ježíše Krista řekneme, aby „poslouchali pořádně“, nemusí to být ten nejužitečnější způsob.

Lepší rada – pro kohokoli, kdo chce prohloubit svou víru – možná je, aby poslouchal *jinak*. Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom naslouchali hlasu, který promlouvá k našemu duchu,

nikoli jen k uším. Učil: „Člověk, který nemá Ducha, nepřijímá věci, které pocházejí od Ducha Božího, ale považuje je za pošetilsto a nerozumí jim, neboť se dají rozpoznat pouze skrze Ducha.“³ Nebo bychom se možná měli zamyslet nad slovy malého prince od Saint-Exupéryho, který řekl: „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“⁴

Moc a meze víry

Občas není jednoduché vypěstovat si víru v duchovní věci, když žijeme ve fyzickém světě. Stojí to však za námahu, protože moc víry v našem životě může mít nesmírný vliv. Písmo nás učí, že skrze víru byly učiněny světy, rozděleny vody, vzkříšeni mrtví a řeky a hory se pohnuly ze svého místa.⁵

Někdo se však může ptát: „Je-li víra tak mocná, proč nemohu dostat odpověď na upřímnou modlitbu? Nepotřebuji, aby se rozdělilo moře nebo pohnula hora. Prostě jen potřebuji, aby má nemoc odezněla nebo aby si rodiče navzájem odpustili nebo aby se mi u dveří objevil věčný společník s kyticí v jedné ruce a zásnubním prstenem ve druhé. Proč *toto* má víra nezmůže?“

Víra je mocná a často z ní opravdu plynou zázraky. Ale bez ohledu na to, kolik víry máme, jsou dvě věci, které nedokáže. Zprvu – nemůže narušit svobodu jednání druhé osoby.

Jedna žena se celá léta modlila, aby se její svěhlavá dcera vrátila do

Kristova stáda, a byla zklamaná, když její modlitby zůstávaly zdánlivě nezodpovězené. Obzvláště ji to bolelo tehdy, když slyšela příběhy o jiných marnotratných dětech, které činily pokání.

Problém nespočíval v nedostatku modliteb či víry. Bylo jen třeba, aby pochopila, že ačkoli to může být pro našeho Otce v nebi nesmírně bolestné, nebude nikoho nutit, aby si zvolil cestu spravedlivosti. Bůh v předsmrtném světě nenutil své děti, aby Ho následovaly. Oč méně nás k tomu bude nutit nyní, na naší cestě touto smrtelností?

Bůh bude vybízet a přesvědčovat. Bůh bude neúnavně s láskou, inspirací a povzbuzením podávat pomocnou ruku. Ale Bůh nebude nikdy nutit – to by podkopalo Jeho veliký plán pro náš věčný růst.

To druhé, co víra nedokáže, je vnútit Bohu naši vůli. Nemůžeme Boha donutit, aby vyhověl našim tužbám – bez ohledu na to, nakolik jsou podle nás správné či jak upřímně se modlíme. Zamyslete se nad zkušeností Pavla, který mnohokrát prosil Pána o úlevu v určité osobní zkoušce, kterou nazýval „ostnem v těle“. Ale nebyla to Boží vůle. Pavel si nakonec uvědomil, že jeho zkouška je požehnáním, a děkoval Bohu za to, že jeho modlitby nezodpověděl tak, jak doufal.⁶

Důvěra a víra

Ne, účelem víry není Boží vůli změnit, ale umožnit nám podle Boží vůle *jednat*. Víra je důvěra – důvěra, že Bůh vidí to, co my nevidíme, a ví, co my nevíme.⁷ Někdy mít důvěru ve svou vlastní vizi a úsudek nestačí.

Tomu jsem se naučil jako pilot letadla ve dnech, kdy jsem musel vletět do husté mlhy či mraků a viděl jsem dopředu jen na pár metrů. Musel

jsem se spoléhat na přístroje, které mi říkaly, kde jsem a kam mířím. Musel jsem naslouchat hlasu z letového dispečinku. Musel jsem se řídit pokyny někoho, kdo měl přesnější informace než já. Někoho, koho jsem neviděl, ale komu jsem se musel naučit důvěřovat. Někoho, kdo viděl to, co jsem já neviděl. Abych bezpečně dorazil do cíle, musel jsem důvěřovat a následně podle toho jednat.

Víra znamená, že důvěřujeme nejen v Boží moudrost, ale také v Jeho lásku. Znamená to věřit, že Bůh nás dokonale miluje a že vše, co dělá – že každé požehnání, které nám dává, a každé požehnání, které na určitou dobu zadržuje – je pro naše věčné štěstí.⁸

Máme-li takovouto víru, tak i když nerozumíme tomu, proč se určité věci dějí nebo proč některé modlitby zůstávají nezodpovězeny, můžeme si být jisti, že nakonec vše bude dávat smysl. „Milujícím Boha [budou] všechny věci napomáh[at] k dobrému.“⁹

Všechno bude napraveno. Všechno bude v pořádku.

Můžeme si být jisti, že odpovědi přijdou, a můžeme se spolehnout, že s nimi budeme nejen spokojeni, ale že nás ohromí milost, milosrdenství, štědrost a láska, kterou k nám, ke svým dětem, Nebeský Otec chová.

Klepejte dál

Do té doby budeme kráčet podle své víry, ať již je jakákoli,¹⁰ a usilovat o to, abychom ji vždy prohlubovali. Někdy to není jednoduchý úkol. Těm, kteří jsou netrpěliví, neteční či lehkovážní, se může zdát víra nepolapitelná. Ti, kteří se nechají snadno odradit či rozptýlit, s ní asi získají zkušenost jen sotva. Víra přichází k pokorným, pilným a vytrvalým.

Přichází k těm, kteří platí cenu věrnosti.

Tuto pravdu dokládá zážitek dvou mladých misionářů v Evropě, kteří sloužili v oblasti, kde docházelo jen k málo křtům obrácených. Podle mě by se dalo pochopit, kdyby měli pocit, že to, co dělají, toho na situaci moc nezmění.

Ale tito dva misionáři měli *víru* a byli oddaní. Zastávali postoj, že pokud si nikdo nevyslechne jejich poselství, nebude to proto, že tomu nevěnovali své nejlepší úsilí.

Jednoho dne měli pocit, že mají oslovit obyvatele udržovaného čtyřpatrového bytového domu. Začali v přízemí a zaklepali na každé dveře ve snaze předat své spásné poselství o Ježíši Kristu a o Znovuzřízení Jeho Církve.

V přízemí si je nikdo nevyslechl.

Jak jednoduché by bylo říci: „Snažili jsme se. Už toho nechme. Pojďme zkusit jiný dům.“

Ale tito dva misionáři měli *víru* a byli ochotní *pracovat*, a tak zaklepali na každé dveře ve druhém patře.



Bytový dům v Německu, kde dva věrní misionáři zaklepali na všechny dveře.

A zase si je nikdo nechtěl vyslechnout.

Ve třetím patře to bylo stejné. A také ve čtvrtém – tedy dokud nezaklepalí na poslední dveře ve čtvrtém patře.

Když se dveře otevřely, usmála se na ně mladá dívka a požádala je, aby počkali, že o nich řekne mamince.

Její matce bylo pouhých 36 let, nedávno přišla o manžela a na mormonské misionáře neměla vůbec náladu. A tak dceři řekla, ať je pošle pryč.

Ale dcerka ji snažně prosila. Ti dva mladí muži jsou tak sympatičtí, říkala. A bude to trvat jen pár minut.

A tak matka neochotně souhlasila. Misionáři předali své poselství a dali matce na přečtení jednu knihu – knihu Mormonovu.

Když odešli, tato matka se rozhodla, že si přečte alespoň několik stránek.

Za pár dní přečetla knihu celou.

Zanedlouho tato úžasná rodina, v níž byl jen jeden rodič, vstoupila do vod křtu.

Když tato malá rodina navštěvovala místní sbor v německém Frankfurtu, povšiml si jeden mladý jáhen krásy jedné z oněch dcer a pomyslel si: „Tihle misionáři odvádějí skutečně skvělou práci!“

Ten mladý jáhen se jmenoval Dieter Uchtdorf. A ta okouzlující mladá žena



Sestra Harriet Uchtdorfová (uprostřed) jako mladá dívka se svou matkou, sestrou a misionáři na plný úvazek.

– ta, která prosila maminku, aby si vyslechla misionáře – má nádherné jméno Harriet. Když mě nyní doprovází na cestách, všichni, kteří se s ní setkávají, ji mají rádi. Žehná životu mnoha lidí díky své lásce k evangeliu a svému jiskrnému charakteru. Je vskutku sluncem mého života.

Jak často jsem pozdvihl srdce s vděčností za ony dva misionáře, kteří se nezastavili v přizemí! Jak často si v srdci cením jejich *víry a práce!* Jak často jsem děkoval za to, že šli dál – až do čtvrtého patra, k posledním dveřím!

Bude vám otevřeno

Pamatujme při svém hledání trvalé víry a při svém úsilí spojit se s Bohem a s Jeho záměry na Pánovo zaslíbení: „Tlucte, a bude vám otevřeno.“¹¹

Vzdáme to poté, co zaklepeme na jedny či dvoje dveře? V jednom či dvou patrech?

Nebo budeme hledat dál, dokud se nedostaneme do čtvrtého patra, k posledním dveřím?

Bůh „odměňuje ty, kteří ho upřímně hledají“,¹² ale tato odměna obvykle nečeká za prvními dveřmi. A tak musíme klepat dál. Sestry, nevzdávejte to. Hleďte Boha celým srdcem. Uplatňujte víru. Kráčejte ve spravedlivosti.



Sestra Uchtdorfová doprovází presidenta Uchtdorfa na jeho cestách a žehná životu druhých tím, že se dělí o svou lásku k evangeliu.

Slibuji, že pokud to budete dělat – dokonce až do čtvrtého patra, k posledním dveřím – získáte odpovědi, které hledáte. Naleznete víru. A jednoho dne budete naplněny světlem, které bude „jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den“.¹³

Mé milované sestry v Kristu, Bůh je skutečný.

On žije.

Miluje vás.

Zná vás.

Rozumí vám.

Zná nevysslovené vroucí prosby vašeho srdce.

Nezříká se vás.

Neopustí vás.

Je mým svědectvím a apoštolským požehnáním pro každou z vás, abyste tuto vznešenou pravdu pocítily v srdci a v mysli samy pro sebe. Žijte ve víře, drahé přítelkyně, drahé sestry, a Pán, náš Bůh, vám přidá tisíckrát více a požehná vám tak, jak slíbil!¹⁴

Zanechávám vám svou víru, své přesvědčení a jisté a neotřesitelné svědectví o tom, že toto je dílo Boží. V posvátném jménu našeho milovaného Spasitele Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Příležitost svědčit“, *Liahona*, listopad 2004, 74 a *Sister Eternal* (2005).
2. Židům 11:1, New International Version (1984).
3. 1. Korintským 2:14, New International Version (2011).
4. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Richard Howard (2000), 63.
5. Viz Židům 11:3, 5, 29, 35; Eter 12:30; Mojžíš 7:13.
6. Viz 2. Korintským 12:7–10.
7. Viz Izaiáš 55:8–9.
8. Viz 2. Nefi 26:24.
9. Viz Římanům 8:28.
10. Viz 2. Korintským 5:7.
11. Matouš 7:7.
12. Židům 11:6, New International Version (1984).
13. Nauka a smlouvy 50:24.
14. Deuteronomium 1:11, New International Version (2011).



President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Ó, jak veliký je plán našeho Boha!

Jsmo obklopeni takovou dechberoucí hojností světla a pravdy, že si říkám, zda si skutečně vážíme toho, co máme.

Jsmo velmi pozhnání, že jsme se znovu shromáždili na této celosvětové konferenci pod vedením našeho drahého proroka a presidenta, Thomase S. Monsona. Bratře presidente, máme vás rádi a z celého srdce vás podporujeme!

Během svého profesního života jsem se jako pilot velmi spoléhal na přesnost a spolehlivost počítačových systémů, ale s vlastním počítačem jsem musel pracovat jen zřídkka. Když jsem pracoval v manažerské pozici v kanceláři, pomáhaly mi s těmito úkoly asistentky a sekretářky.

To vše se změnilo v roce 1994, kdy jsem byl povolán generální autoritou. Mé povolání přinášelo mnoho úžasných příležitostí sloužit, ale jeho součástí byla také spousta kancelářské práce pro Církev – víc, než jsem si kdy uměl představit.

K mému zděšení se hlavním nástrojem ke zvládnání mé práce stal osobní počítač.

Poprvé v životě jsem se musel ponorit do tohoto zvláštního, tajemného a nepochopitelného světa.

Od začátku jsme s počítačem nebyli moc velcí přátelé.

Technicky zdatní jedinci se mě snažili naučit, jak počítač používat. Doslova mi stáli za zády, nakláněli se mi přes rameno, a když na klávesnici vytukávali svou symfonii, mihání jejich prstů šlo stěží postřehnout.

„Vidíte?“ říkali s hrdostí. „Takhle se to dělá.“

Neviděl jsem nic. Byla to svízelná cesta.

Má křivka učení připomínala spíše cihlovou zeď.

Vyžadovalo to velké množství času, opakování a trpělivosti; nezanedbatelnou porci naděje a víry; spoustu povzbuzování ze strany mé ženy a mnoho litrů limonády bez cukru, jejíž značku ani nebudu jmenovat.

Nyní, po 22 letech, jsem počítačovými technologiemi obklopen. Mám e-mailovou adresu, účet na Twitteru a stránku na Facebooku. Vlastním chytrý telefon, tablet, notebook a digitální fotoaparát. A i když se technickými dovednostmi nejspíš zcela nevyrovnám běžnému sedmiletému dítěti, na někoho, komu je přes sedmdesát, si vedu dobře.

Ale všiml jsem si něčeho zajímavého. Čím zdatnější v používání technologií jsem, tím více je považuji za samozřejmost.

Po velkou část historie lidstva se komunikace odehrávala rychlostí koně. Zaslat zprávu a dostat odpověď mohlo trvat celé dny, ba i měsíce. Dnes naše zprávy putují tisíce kilometrů po obloze či tisíce metrů pod mořem, aby se dostaly k někomu na druhém konci světa, a pokud se zpozdí třeba jen o pár sekund, jsme nespokojení a netrpěliví.





Asi je to lidská přirozenost – když se s něčím lépe seznámíme, i když je to něco zázračného a dechberoucího, přestaneme nad tím žasnout a vnímáme to jako něco běžného.

Bereme duchovní pravdy za samozřejmost?

Bereme-li za samozřejmost moderní technologie a vymoženosti, není to možná až tak důležité. Naneštěstí však někdy zaujímáme podobný postoj i k věčné nauce evangelia Ježíše Krista, jež rozšiřuje duši. V Církvi Ježíše Krista je nám toho mnoho dáno. Jsme obklopeni takovou dechberoucí hojností světla a pravdy, že si říkám, zda si skutečně vážíme toho, co máme.

Pomyslete na první učedníky, kteří kráčeli a hovořili se Spasitelem během Jeho pozemského působení. Představte si vděčnost a zbožnou úctu, jež jim musely zaplavit srdce a mysl, když Ho uviděli poté, co vstal z hrobu, a když se

dotýkali ran na Jeho rukou. Jejich život se navždy změnil!

Pomyslete na první Svaté v této dispensaci, kteří znali Proroka Josepha Smitha a slyšeli ho kázat znovuzřížené evangelium. Představte si, co museli pocítovat, když se dozvěděli, že závoj mezi nebem a zemí se opět rozestřel, což na svět vrhlo světlo a poznání z našeho nadpozemského celestiálního domova.

Ale především pomyslete na to, jak jste se cítili, když jste poprvé uvěřili a porozuměli tomu, že jste opravdu dítě Boží; že Ježíš Kristus ochotně trpěl za vaše hříchy, abyste mohli být znovu čistí; že moc kněžství je skutečná a dokáže vás připoutat k vašim blízkým na čas a celou věčnost; že v dnešní době je na zemi žijící prorok. Není to snad úžasné a podivuhodné?

Vzmemme-li to vše v úvahu, jak by vůbec mohlo být možné, abychom ze všech lidí právě my nebyli nadšení

z možnosti jít na církevní bohoslužbu? Nebo aby nás unavovalo čtení svatých písem? Předpokládám, že toto by bylo možné jen tehdy, kdyby naše srdce *nemělo citu*, nedokázalo zažívat vděčnost a úžas vůči posvátným a vznešeným darům, jež nám Bůh uděluje. Pravdy, které člověku mění život, máme před očima a na dosah ruky, ale občas po cestě uřednictví kráčíme jako náměsíční. Až příliš často se necháváme rozptýlit nedokonalostmi druhých členů místo toho, abychom se řídili příkladem našeho Mistra. Kráčíme po cestě poseté diamanty, ale dokážeme je stěží odlišit od obyčejných oblázků.

Povědomé poselství

Když jsem byl mladý muž, kamarádi se mě ptávali na mé náboženství. Často jsem se pustil do vysvětlování odlišností, jako například Slova moudrosti. Jindy jsem zdůrazňoval, co máme společného s ostatními křesťanskými církvemi. Nic z toho je moc nezaujalo. Ale když jsem mluvil o velikém plánu štěstí, který pro nás jakožto pro své děti Nebeský Otec má, věnovali mi pozornost.

Pamatuji si, jak jsem zkoušel nakreslit plán spasení na tabuli v jedné třídě naší kaple ve Frankfurtu v Německu. Nakreslil jsem kruhy představující předsmrtelný život, smrtelnost a návrat k našim Nebeským rodičům po tomto životě.

Jako dospívající jsem se o toto úžasné poselství velmi rád děлил. Když jsem tyto zásady vysvětloval svými prostými slovy, srdce mi přetévalo vděčností za Boha, který miluje své děti, a za Spasitele, který nás všechny vykoupil ze smrti a pekla. Byl jsem na toto poselství lásky, radosti a naděje hrdý.

Někteří mí přátelé říkali, že jim toto poselství zní povědomě, přestože se

o tom v rámci své náboženské výchovy neučili. Měli pocit, jako by vždy věděli, že jsou tyto zásady pravdivé, a jako bych jen osvětlil něco, co bylo vždy a hluboce zasazeno v jejich srdci.

Máme odpovědi!

Podle mě každá lidská bytost nosí v srdci v nějaké podobě základní otázky ohledně života samotného. Odkud jsem přišel? Proč jsem zde? Co se stane, až zemřu?

Takovéto otázky si smrtelníci pokládají již od úsvitu času. Filozofové, badatelé a učenci zasvěcují svůj život i majetek tomu, aby na ně našli odpovědi.

Jsem vděčný za to, že znovuzřízené evangelium Ježíše Krista poskytuje odpovědi na nejsložitější otázky v životě. Těmto odpovím se učí v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Jsou pravdivé, prosté, přímočaré a snadno pochopitelné. Jsou inspirované a učíme jim i naše tříleté děti ve třídě Sluneční paprsek.

Bratři a sestry, jsme věčné bytosti, bez počátku a bez konce. Existovali jsme vždy.¹ Jsme doslovně duchovní děti božských, nesmrtelných a všemohoucích Nebeských rodičů!

Pocházíme z nebeských dvoran našeho Pána Boha. Jsme z královského rodu Elohima, Boha Nejvyššího. Kráčeli jsme s Ním v předsmrtném životě. Poslouchali jsme, jak mluví, byli jsme svědky Jeho vznešenosti a učili jsme se Jeho způsobům.

Vy i já jsme se účastnili Velké rady, kde milovaný Otec představil plán určený nám – že přijdeme na zemi, obdržíme smrtelné tělo, budeme se učit rozhodovat mezi dobrem a zlem a budeme činit pokrok tak, jak by to jinak nebylo možné.

Když jsme prošli závojem a vstoupili do tohoto smrtelného života, věděli

jsme, že život předtím si již pamatovat nebudeme. Budeme čelit odporu, protivenství a pokušení. Ale také jsme věděli, že získat fyzické tělo je pro nás nanejvýš důležité. Tolik jsme doufali, že se rychle naučíme správně rozhodovat, odolávat Satanovým pokušením a že se nakonec vrátíme ke svým milovaným Rodičům v nebi!

Věděli jsme, že budeme hřešit a dělat chyby – možná i závažné. Ale také jsme věděli, že náš Spasitel, Ježíš Kristus, se zavázal, že přijde na zemi, povede život bez hříchu a dobrovolně položí život jako věčnou oběť. Věděli jsme, že pokud Mu dáme své srdce, budeme Mu důvěřovat a vši silou své duše se snažit kráčet po cestě učenictví, budeme moci být očištěni a znovu vstoupit do přítomnosti našeho milovaného Otce v nebi.

A tak s vírou v oběť Ježíše Krista jste vy i já, ze své svobodné vůle, plán Nebeského Otce přijali.

A právě proto jsme zde na této krásné planetě Zemi – protože Bůh nám nabídl určitou příležitost a my jsme se rozhodli ji přijmout. Náš smrtelný život je však jen dočasný a skončí smrtí fyzického těla. Ale podstata toho, kdo vy i já jsme, nebude zničena. Náš duch bude žít dál a očekávat vzkříšení – bezplatný dar daný všem od milujícího Nebeského Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista.² Při vzkříšení se náš duch a tělo znovu spojí a oprostí se od bolesti a fyzických nedokonalostí.

Po vzkříšení přijde den soudu. Ačkoli všichni budou nakonec spaseni a zdědí určité království slávy, ti, kteří věří v Boha a snaží se dodržovat Jeho zákony a obřady, zdědí život ve věčnostech, jejichž sláva je nepředstavitelná a vznešenost nesmírná.

Onen den soudu bude den milosti a lásky – den, kdy se uzdraví zlomená



srdce, kdy slzy zármutku nahradí slzy vděčnosti a kdy bude vše dáno do pořádku.³

Ano, budeme hluboce zarmouceni kvůli hříchu. Ano, budeme pociťovat lítost, a dokonce i muka kvůli svým chybám, pošetilosti a tvrdohlavosti, kvůli nimž jsme promeškali příležitost získat mnohem lepší budoucnost.

Věřím však, že budeme nejen spokojeni s Božím soudem, ale i ohromeni a přemoženi Jeho nekonečnou milostí, milosrdenstvím, štědrostí a láskou, kterou k nám, svým dětem, chová. Pokud jsou naše přání a skutky dobré, pokud máme víru v živého Boha, pak se můžeme těšit na to, co Moroni nazval „příjemnou [soudcovskou] stolicí velikého Jehovy, Věčného Soudce“.⁴

Pro Tanto Quid Retribuamus

Moji milovaní bratři a sestry, drazí přátelé, nenaplnuje přemítání o velikém plánu štěstí, který pro nás připravil náš Nebeský Otec, naše srdce a mysl úžasem a posvátnou bázní? Nenaplnuje nás vědomí toho, jaká nádherná budoucnost je připravena pro všechny, kteří čekají na Pána, nevýslovnou radostí?

Pokud jste nikdy takový úžas a radost nepocítili, vyzývám vás, abyste hledali a studovali prosté, ale hluboké pravdy znovuzřízeného evangelia a přemítali o nich. „Nechť vážnosti



Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

věčnosti spočívají na myslí vaší.⁵
Nechť vám vydávají svědectví o božském plánu spasení.

Pokud jste toto již někdy pocítovali, dnes se vás ptám: „Cítíte se tak nyní?“⁶

Nedávno jsem měl příležitost jet do Belfastu v Severním Irsku. Během svého pobytu jsem si povšiml tamního znaku města, na němž je motto „Pro tanto quid retribuamus“ neboli „Co dáme na oplátku za tak mnoho?“⁷

Vyzývám nás všechny, abychom se nad touto otázkou zamysleli. Co dáme na oplátku za záplavu světla a pravdy, kterou na nás Bůh vylévá?

Náš milovaný Otec nás jednoduše žádá, abychom žili podle pravdy, kterou jsme přijali, a kráčeli po cestě, kterou připravil. A tak seberme odvahu a důvěřujme ve vedení Ducha. Podílejme se se svými bližními slovem i skutkem o úžasné a dechberoucí poselství o Božím plánu štěstí. Kéž je naším motivem láska k Bohu a Jeho dětem, neboť oni jsou naši bratři a sestry. To je počátek toho, co můžeme udělat na oplátku za tak mnoho.

Jednou „se každé koleno skloní a každý jazyk vyzná“, že Boží cesty jsou spravedlné a Jeho plán dokonalejší.⁸ Kéž pro vás i pro mne toto jednou nastane právě dnes. Prohlašujeme s Jákobem z dávných dob: „Ó, jak veliký je plán našeho Boha!“⁹

O tomto svědčím s hlubokou vděčností našemu Nebeskému Otci a zanechávám vám své požehnání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 93:29.
2. Viz Jan 5:28–29.
3. Viz Zjevení 21:4.
4. Moroni 10:34.
5. Nauka a smlouvy 43:34.
6. Alma 5:26.
7. Viz Žalm 116:12.
8. Mosiáš 27:31.
9. 2. Nefi 9:13; viz také verše 8–12, 14–20.

„Pod, následuj mne“ – křesťanskou láskou a službou

Jakožto učedníci Spasitele v těchto posledních dnech k Němu přicházíme tím, že máme rádi Boží děti a sloužíme jim.

Když se laureát Nobelovy ceny Elie Wiesela zotavoval v nemocnici, kde podstoupil otevřenou operaci srdce, navštívil ho jeho pětiletý vnuk. Když se tento malý chlapec podíval dědečkovi do očí, viděl jeho bolesti. „Dědečku,“ zeptal se, „kdybych tě měl víc rád, [bolelo by tě to míň]?“¹ Já dnes každému z nás pokládám podobnou otázku: „Pokud budeme více milovat Spasitele, budeme méně trpět?“

Když Spasitel povolal své učedníky, aby Ho následovali, žili podle zákona Mojžíšova, včetně zásady „oko za oko, a zub za zub“,² ale Spasitel přišel tento zákon naplnit prostřednictvím svého Usmíření. Učil nové nauce: „Milujte nepřátel[e] své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás, a modl[e]te se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví.“³

Učil učedníky, aby se odvrátili od způsobů přirozeného člověka a následovali láskyplné a soucitné způsoby Spasitele tím, že svár nahradí odpuštěním, laskavostí a soucitem. Ono „přikázání nové“, „abyste se milovali vespolek“,⁴

nebylo vždy snadné dodržovat. Když se učedníci znepokojovali ohledně toho, zda se stýkat s hříšníky a jistými vrstvami lidí, Spasitel trpělivě učil: „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁵ Nebo jak vysvětlil prorok z Knihy Mormonovy: „Když jste ve službě bližních svých, jste pouze ve službě svého Boha.“⁶

Jakožto učedníci Spasitele v těchto posledních dnech k Němu přicházíme



tím, že máme rádi Boží děti a sloužíme jim. Když tak činíme, nebudeme možná schopni vyhnout se soužením, strastem a utrpením v těle, ale budeme trpět méně z hlediska duchovního. Dokonce i během svých zkoušek můžeme zažívat radost a pokoj.

Křesťanská láska a služba začínají přirozeně doma. Rodiče, jste povoláni, abyste pro své děti a dospívající byli milujícími učiteli a misionáři. Jsou to vaši zájemci. Nesete zodpovědnost pomáhat jim obrátit se. Po pravdě, všichni usilujeme o to, abychom byli obrázení – což znamená být naplněni Spasitelovou láskou.

Když následujeme Ježíše Krista, Jeho láska nás motivuje k tomu, abychom se na cestě smrtelností navzájem podporovali. Nemůžeme to dokázat sami.⁷ Již dříve jste ode mne slyšeli toto kvakerské přísloví: ty pozvedni mě, já pozvednu tebe a budeme na věky stoupat společně.⁸ Jakožto učedníci toto začínáme dělat tehdy, když jsme pokřtěni, čímž dáváme najevo svou ochotu „nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká“.⁹

„Učiti jeden druhého nauce království“¹⁰ je způsob, jak si vzájemně projevovat lásku a vzájemně si sloužit. My, rodiče a prarodiče, máme sklon naříkat si nad stavem světa – že se ve školách neučí o morálním charakteru. Je toho ale hodně, co *můžeme* dělat. *Můžeme* využít okamžiků vhodných pro výuku ve své rodině – což znamená právě teď. Nedopusíte, aby vám proklouzly mezi prsty. Když nastane příležitost podělit se o myšlenky ohledně evangelia a životních poučení, zanechte všeho, sedněte si se svými dětmi a vnoučaty a povídejte si s nimi.

Nemáme si dělat starosti s tím, že nejsme profesionálně vyškolení učitelé evangelia. Žádný školicí kurz ani příručka nemůže pomoci tak, jako když



osobně studujeme písmo, modlíme se, přemítáme a usilujeme o vedení Svätého Ducha. Duch vás přitom povede. Slibuji vám toto: povolání být rodičem zahrnuje dar učit tak, jak je to správné pro vás a pro vaše děti. Pamatujte na to, že mocí, kterou na nás Bůh spravedlivě působí, je Jeho láska. „My milujeme jej, nebo on prvé miloval nás.“¹¹

Mladí lidé, vy jste jedni z našich nejúspěšnějších učitelů evangelia. Přicházíte na shromáždění proto, abyste se učili a mohli pak doma učit svou rodinu, sousedy a přátele a sloužit jim. Nemějte obavy. Mějte víru svědčit o tom, co víte, že je pravdivé. Pomyslete na to, jak misionáři na plný úvazek rostou díky tomu, že věrně vedou zasvěcený život – používají svůj čas a talenty a vydávají svědectví, aby tak sloužili a žehnali druhým. Když se budete dělit o svědectví o evangeliu, vaše víra se prohloubí a vaše sebedůvěra vzroste!

Mezi neúčinnější způsoby naší křesťanské služby patří rodinné studium písem, rodinné modlitby a rodinné rady. Již více než sto let nás církevní vedoucí vyzývají, abychom si každý týden vyhradili určitou dobu, kdy nás nebude nic rušit. Mnozí z nás se

však o toto požehnání stále připravují. Rodinný domácí večer neznamená kázání od maminky a od tatínka. Je to naše příležitost podělit se s rodinou o jednoduché duchovní zásady a zkušenosti, pomoci našim dětem učit se, jak se starat o druhé a dělit se s nimi, společně si užívat zábavu, společně vydávat svědectví a společně růst a rozvíjet se. Když budeme každý týden pořádat rodinný domácí večer, prohloubí se láska, kterou k sobě navzájem chováme, a budeme méně trpět.

Pamatujme na to, že ta nejdůležitější práce v naší rodině probíhá skrze moc Ducha Svätého. Kdykoli ve hněvu zvýšíme hlas, Duch z našeho společenství nebo z rodiny odchází. Když mluvíme s láskou, Duch s námi může být. Pamatujme na to, že naše děti a vnoučata měří naši lásku podle toho, kolik času jim věnujeme. A především neztrácejte trpělivost a nevzdávejte to!

Písmo nám říká, že když se některé z duchovních dětí Nebeského Otce rozhodly nenásledovat Jeho plán, nebesa plakala.¹² Někteří rodiče, kteří své děti milují a učili je, také pláčí, když se jejich dospělé děti rozhodnou nenásledovat Pánův plán. Co mohou rodiče dělat? Nemí



možné, abychom svými modlitbami připravili druhé o svobodu jednání. Vzpomeňte si na otce marnotratného syna, který trpělivě čekal, dokud jeho syn nepřišel „sám k sobě“, a přitom ho celou dobu vyhlížel. „A když ještě opodál byl,“ běžel k němu.¹³ Můžeme se modlit o vedení ohledně toho, kdy máme promluvit, co máme říci, a ano, kdy máme při některých příležitostech mlčet. Pamatuje na to, že naše děti a členové naší rodiny se již v předsmrtné říši rozhodli, že budou následovat Spasitele. Někdy se tyto posvátné pocity opět probudí jen díky jejich vlastním životním zkušenostem. Rozhodnutí milovat a následovat Pána musí nakonec učinit oni sami.

Je ještě další výjimečný způsob, jak učedníci projevují lásku ke Spasiteli. Dnes vzdávám hold všem, kteří slouží Pánu jako pečovatelé. Pán vás vskutku velmi miluje! Svou tichou a nenápadnou službou následujete Toho, kdo slíbil: „Otec tvůj, který vidí v skrytu, tě odmění zjevně.“¹⁴

Myslím na našeho souseda, jehož manželka byla postižena Alzheimerovou chorobou. Každou neděli jí pomáhal obléci se na církevní shromáždění, učesat si vlasy, nanést make-up, a dokonce i nasadit náušnice. Vykonáváním této služby se stal příkladem pro každého muže a každou ženu v našem sboru – a vlastně i pro celý svět. Jednoho dne mu manželka řekla:

„Ráda bych zase viděla svého manžela a byla s ním.“

Odpověděl: „Já jsem tvůj manžel.“

A ona mu sladce odvětila: „To je dobře!“

Nemohu mluvit o poskytování péče, aniž bych vyjádřil vděčnost mimořádné pečovatelce v mém životě – mé věčné spoléčnici Mary, která je v mých očích mimořádnou Spasitelovou učednicí. Do své soucitné péče a lásky dávala a dává vše. V jejích rukou se odráží Pánův něžný a pomáhající dotek. Bez ní bych zde nebyl. A bez ní bych nebyl schopen vytrvat do konce a být s ní ve věčném životě.

Pokud hluboce trpíte, ať již s druhými, nebo sami, naléhavě vás žádám, abyste Spasiteli dovolili být vašim pečovatelem. Spolehejte se na Jeho pevné rámě.¹⁵ Přijměte Jeho ujištění. Slibuje nám, že nás neoponechá bez útěchy: „Přijduť k vám.“¹⁶

Bratři a sestry, pokud jsme tak dosud plně neučinili, obračejme se více k odpuštění, laskavosti a lásce. Zřekněme se oné války, která tak často zuří v srdci přirozeného člověka, a hlásějme Kristovu péči, lásku a pokoj.¹⁷

Pokud „jste došli poznání slávy a [dobrotivosti] Boží“¹⁸ a také „usmíření, jež bylo připraveno od založení světa“,¹⁹ „nebudete pomýšleti na to, abyste jeden druhému ubližovali, ale abyste žili pokojně. ... A nestrpíte, aby děti vaše ... přestupovaly zákony Boží a měly

potyčky a hádaly se spolu. ... Ale vy je budete učit, ... aby se navzájem milovaly a aby si navzájem sloužily.“²⁰

Spasitel krátce před svým Ukřížováním učil apoštoly tomuto: „Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás“²¹ a „Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“²²

Svědčím o tom, že Spasitelův pravý postoj vůči nám je ten, který představuje Thorvaldsenova socha *Kristus*. Dál k nám vztahuje ruce²³ a vyzývá nás: „Pojďte a následujte mě.“ Následujeme Ho tím, že k sobě navzájem chováme lásku a sloužíme si a dodržujeme Jeho přikázání.

Vydávám své zvláštní svědectví, že On žije a miluje nás dokonalou láskou. Toto je Jeho Církev. Thomas S. Monson je Jeho prorok na zemi v dnešní době. Modlím se o to, abychom více milovali Nebeského Otce a Jeho Syna a méně trpěli. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. V Elie Wiesel, *Open Heart*, trans. Marion Wiesel (2012), 70.
2. Matouš 5:38.
3. Matouš 5:44; viz také 3. Nefi 12:44.
4. Jan 13:34.
5. Matouš 25:40.
6. Mosiáš 2:17.
7. Viz 1. Korintským 12:12.
8. Upraveno z „A Story of the ‚Barefoot Boy‘: Written for J. G. Whittier's Seventieth Birthday“, *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge* (1869), 227.
9. Mosiáš 18:8.
10. Nauka a smlouvy 88:77.
11. 1. Janova 4:19.
12. Viz Nauka a smlouvy 76:26; Mojžiš 7:37.
13. Lukáš 15:17, 20.
14. 3. Nefi 13:4; viz také Matouš 6:4.
15. Viz „Lean on My Ample Arm“, *Hymns*, č. 120.
16. Jan 14:18.
17. Viz Nauka a smlouvy 98:16.
18. Mosiáš 4:11.
19. Mosiáš 4:7.
20. Mosiáš 4:13–15.
21. Jan 13:34.
22. Jan 14:15; viz také Jan 15:10.
23. Viz Jákob 6:4.



Carol F. McConkieová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen

Upřímná touha duše

Každý okamžik drahocenné modlitby může být posvátnou dobou strávenou s Otcem, ve jménu Syna, mocí Ducha Svatého.

V těžkostech smrtelného života nikdy nejsme sami na to, abychom uskutečnili své dílo, bojovali své bitvy nebo čelili protivenstvím či nezodpovězeným otázkám. Ježíš Kristus v podobenství učil, že lidé se mají „vždycky ... modlití a neobletovat“. Vyprávěl o soudci, který nectil Boha a nebral ohledy na žádného člověka. Opakovaně za ním přicházela vdova s prosbou, aby se jejímu protivníkovi dostalo odplaty. Po jistou dobu jí soudce neposkytl žádnou pomoc. Avšak kvůli jejím věrným, vytrvalým prosbám si soudce nakonec pomyslel: „Že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy přijduci, neuhanela mne.“

Poté Ježíš vysvětlil:

„Což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí ...?“

Pravím vám, žeť jich brzo pomstí.“

A poté Pán pokládá tuto otázku: „Ale když přijde Syn člověka, zdalíž nalezne víru na zemi?“¹

Modlitba je pro rozvoj víry nezbytná. Až Pán znovu přijde, nalezne lid, který ví, jak se modlit s vírou, a který je připraven obdržet spasení? „Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.“² Jsme děti milujícího Nebeského Otce a můžeme se

těšit z osobního spojení s Ním, když se modlíme „s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista“³ a pak jednáme v souladu s odpověďmi, jež obdržíme skrze nabádání Ducha Svatého. S vírou se modlíme, nasloucháme a jsme poslušni, abychom se naučili být zajedno s Otcem a Synem.⁴

Modlitba víry otevírá cestu k příteli velkolepých požehnání seslaných z nebe. Spasitel učil:

„Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“

Nebo každý, kdož prosí, běře; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno.“⁵

Chceme-li něco obdržet, musíme prosit, hledat a klepat. Když Joseph Smith hledal pravdu, v písmech si přečetl: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“⁶ Jako odpověď na jeho modlitbu víry se nebesa otevřela. Bůh Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus sestoupili ve sláve, mluvili s Josephem Smithem a zahájili dispensaci plnosti časů. Odpověďmi, jež získáváme, když s vírou nabídneme upřímnou touhu své duše, může být zázračné uzdravení, mocná

ochrana, božská znalost, osvobozující odpuštění a drahocenný klid.⁷

Modlíme se k Otci ve jménu Ježíše Krista mocí Ducha Svatého, a tím do svého projevu zapojujeme všechny tři členy Božstva.

Modlíme se k Nebeskému Otci a jen k Němu, protože On je „Bůh [v nebi], který je nekonečný a věčný, od věčnosti do věčnosti ..., tvořitel nebe a země a všech věcí, jež jsou na nich“. Jako náš Stvořitel nám Pán dal přikázání, že Ho máme „milovati a sloužiti mu, jedinému živému a pravému Bohu, a že má býti jedinou bytostí, kterou [máme] uctívati“.⁸

Když se k Nebeskému Otci budete modlit s vírou, „on vás utěší ve vašich strastech ... [a vy můžete hodovat] na jeho lásce“.⁹ President Henry B. Eyring se podělil o to, jaké poučení o hlubokém osobním vztahu Boha k Jeho dětem mu přinesly modlitby jeho otce v době, kdy bojoval předem prohranou bitvu s rakovinou:

„Když jeho bolesti zesílily, našli jsme ho ráno u postele na kolenou. Byl již příliš slabý na to, aby vylezl zpět do postele. Řekl nám, že se modlil proto, aby se Nebeského Otce zeptal, proč musí tolik trpět, když se vždy snažil být dobrým člověkem. Řekl, že obdržel láskyplnou odpověď: ‚Bůh potřebuje syny, kteří jsou stateční.‘

A tak vytrval až do konce s důvěrou, že ho Bůh miluje, naslouchá mu a že jej pozvedne. Byl požehnan tím, že od začátku věděl, že milujícímu Bohu můžeme být nablízku díky modlitbě, a na to nikdy nezapomněl.“¹⁰

Modlíme se ve jménu Ježíše Krista, protože naše spasení spočívá v Kristu a „není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti“.¹¹ Přicházíme k Otci v posvátném jménu Ježíše Krista,¹² protože On je naším



ne jakž já chci, ale jakž ty.“¹⁸ Ačkoli byl Spasitel bez hřichu, byl povolán, aby „[vytrpěl] bolesti a strasti a pokušení všeho druhu“, včetně nemocí a neduhů svého lidu. „[On trpěl] podle těla, aby na sebe mohl vzít hřichy lidu svého, aby mohl vymazati přestupky jeho podle moci vysvobození svého.“¹⁹ Třikrát se modlil: „Otče, ... staniž se vůle tvá.“²⁰ Kalich nebyl odňat. V modlitbě naplněné pokorou a vírou byl Spasitel posílen, aby pokračoval a naplnil své božské poslání připravit naše spasení, abychom mohli činit pokání, věřit a být poslušni a obdržet požehnání věčnosti.

Odpovědi, které obdržíme během modlitby, nemusí být takové, jaké bychom si přáli. Avšak ve chvílích trápení se naše modlitby stávají záchranným lanem lásky a láskyplných milosrdenství. V modlitbě můžeme být posíleni, abychom šli dál a splnili vše, k čemu jsme byli ustanoveni. Svým Svatým žijícím v nebezpečné době Pán říká: „Nechť srdce vaše je ... utěšeno; neboť veškeré tělo je v rukou mých; upokojte se a vezte, že já jsem Bůh.“²¹

Ať už se modlíme v soukromí, s rodinou, na shromáždění, v chrámu nebo kdekoli jinde; ať už se modlíme

Přimlucem u Otce a hájí naši věc.¹³ On trpěl, krvácel a zemřel, aby oslavil svého Otce, a Jeho milosrdná prosba, kterou za nás pronesl, otevírá každému z nás cestu, abychom obdrželi pokoj v tomto životě a věčný život ve světě, který přijde. Nepřeje si, abychom trpěli déle nebo abychom překonali více zkoušek, než je třeba. Avšak přeje si, abychom se k Němu obrátili a umožnili Mu, aby skrze svou očišťující moc ulehčil naše břemena, uzdravil naše srdce a očistil naši duši. Nechceme brát Jeho jméno nadarmo skrze mechaniky se opakující slova. Upřímné modlitby pronášené ve svatém jménu Ježíše Krista jsou vyjádřením naší oddané lásky, věčné vděčnosti a naší stálé touhy modlit se tak jako On, dělat to, co dělal On, a stát se takovým, jako je On.

Modlíme se mocí Ducha Svatého, protože „ten, kdo prosí v Duchu, prosí podle vůle Boží“.¹⁴ Když se modlíme s vírou, Duch Svatý může vést naše myšlenky tak, aby naše slova byla v souladu s vůlí Boží. „Neproste o něco, abyste to na libosti své vynakládali, ale proste s pevností neotřesenou, abyste se nepoddali žádnému pokušení, ale abyste sloužili pravému a živému Bohu.“¹⁵

„Není důležité vědět jen to, jak se máme modlit, ale právě tak důležité je vědět, jak máme přijímat odpovědi na své modlitby, jak rozlišovat, jak být

pozorní, schopní vidět s jasnou vizí a s jasným záměrem chápat Boží vůli a úmysly, které s námi Bůh má.“¹⁶

President Eyring řekl: „Mé modlitby byly zodpovězeny. Tyto odpovědi byly nejzřetelnější, když to, co jsem chtěl slyšet já, umlčel přemáhající pocit potřeby poznat to, co chce Bůh. Právě pak může být odpověď od milujícího Nebeského Otce pronesena k myslí tichým a jemným hlasem a může být vepsána do srdce.“¹⁷

Když Spasitel vstoupil do zahrady getsemanské, Jeho duše byla smutná až k smrti. Jediným, na koho se ve svých mukách mohl obrátit, byl Jeho Otec. Prosil: „Jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento.“ Dodal však: „A však





Starší Craig C. Christensen
Předsednictvo Sedmdesáti

se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem a usilujeme o odpuštění, moudrost nebes nebo jen sílu vytrvat, *vždy* se modlíme celým srdcem, neustále pohnuti volat k Bohu za své blaho a za blaho lidí kolem nás. Upřímná přání pronesená v duchu vděčnosti za hojná požehnání a vděčnosti za životní lekce nám do srdce vštěpují neochvějnou víru v Krista, „jas naděje“ a „lásku k Bohu a ke všem lidem“.²²

Modlitba je dar od Boha. Nikdy se nemusíme cítit ztraceni nebo sami. Svědčím o tom, že každý okamžik drahocenné modlitby může být posvátnou dobou strávenou s Otcem, ve jménu Syna, mocí Ducha Svátého. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Lukáš 18:1–8; viz také Překlad Josepha Smitha, Lukáš 18:8.
2. Římanům 10:13.
3. Moroni 10:4.
4. Viz Jan 17:21–23. Spasitel se modlil, abychom byli zajedno s Otcem a se Synem a byli zdokonaleni. Jednoty s Otcem a Synem dosahujeme tím, že věříme v Kristova slova a jednáme s vírou.
5. Matouš 7:7–8.
6. Jakub 1:5.
7. Viz „Prayer Is the Soul’s Sincere Desire“, *Hymns*, č. 145.
8. Nauka a smlouvy 20:17, 19.
9. Jákob 3:1–2.
10. Henry B. Eyring, „Rodiny a modlitba“, *Poselství Prvního předsednictva*, září 2015, 1.
11. Skutkové 4:12.
12. Viz Nauka a smlouvy 93:19–20.
13. Viz Nauka a smlouvy 45:3–5.
14. Nauka a smlouvy 46:30.
15. Mormon 9:28.
16. Melvin J. Ballard, „Our Channels of Power and Strength“, *Improvement Era*, Sept. 1923, 992; citováno v: M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever* (2015), 133.
17. Henry B. Eyring, „Vepiš do mého srdce“, *Liahona*, leden 2001, 100.
18. Matouš 26:39; viz také verš 38.
19. Alma 7:11, 13.
20. Matouš 26:39–44.
21. Nauka a smlouvy 101:16.
22. 2. Nefi 31:20.

„Vyvoleného vidoucího vzbudím“

Protože Joseph byl prorok, máme více než jen okno do nebe – jsou nám otevřeny samotné dveře do věčnosti.

Když se Josephu Smithovi poprvé zjevil Moroni, varoval ho, že jeho „jméno má být pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy“.¹ Jsme svědky naplnění tohoto proroctví. Ve válce mezi dobrem a zlem inspiruje Znovuzřízení evangelia skrze Proroka Josepha Smitha věřící, kteří ho následují, a zároveň provokuje protivníky, kteří zuřivě bojují proti věci Sionu a proti samotnému Josephovi. Tento konflikt není ničím novým. Začal záhy poté, co mladý Joseph vyšel z Posvátného háje, a pokračuje dodnes s větší viditelností na internetu.

Pán osobně Josephu Smithovi řekl: „Končiny země se budou tázati po jménu tvém a blázni tě budou mít v posměchu a peklo bude zuřiti proti tobě;

Zatímco čistí v srdci a moudří a ušlechtilí a ctnostní budou neustále usilovati o radu a pravomoc a požehnání pod rukou tvou.“²

Vydávám své svědectví všem těm, kteří se snaží lépe porozumět posvátnému poslání Josepha Smitha ml., Proroka Znovuzřízení.

Když svědčíme o poslání Josepha jako proroka, vidoucího a zjevovatele,

nemusíme být nesmělí, neboť Pán vždy působil skrze proroky.³ Díky pravdám znovuzřízeným skrze Josepha Smitha víme mnohem více o Nebeském Otcí a Spasiteli Ježíši Kristu. Víme o Jejich božských vlastnostech, o Jejich vztahu mezi sebou i vůči nám a o velkém plánu vykoupení, jenž nám umožňuje vrátit se do Jejich přítomnosti.

President Brigham Young o Josephovi prohlásil: „V radách věčnosti bylo rozhodnuto, dlouho předtím, než byly položeny základy světa, že on bude tím mužem, který v poslední dispensaci tohoto světa přinese lidem slovo Boží a obdrží plnost klíčů a moci kněžství Syna Božího. Pán na něj upíral svůj zrak ..., [neboť] byl předustanoven ve věčnosti, aby předsedal této poslední dispensaci.“⁴

Joseph Smith byl připravován na toto veliké dílo tím, že se narodil do milující rodiny, jež zažívala mnoho všedních těžkostí a zkoušek života. V dospívání byly Josephovy pocity vůči Bohu „hluboké a často naléhavé“,⁵ byl však zmaten protichůdnými náboženskými názory, kterým učili tehdejší kazatelé. Naštěstí Joseph nedovolil, aby tyto otázky ochromily jeho víru.



Odpovědi hledal v Bibli a našel tuto radu: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“⁶

Joseph řekl: „Nikdy nevstoupil žádný úryvek písma s větší mocí do srdce člověka než v této době tento do mého. Zdálo se, že vstoupil s velikou silou do každého pocitu mého srdce. Uvažoval jsem o něm znovu a znovu.“⁷

Na základě prosté víry Joseph jednal podle těchto duchovních pocitů. Našel si odlehle místo, poklekl a „počal ... Bohu předkládati přání svého srdce“.⁸ V Josephově popisu toho, co se stalo, je velká síla:

„Spatřil jsem sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který pohněhl sestupoval, dokud nespočinul na mně.“

... Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývají mne jménem, a řekla, ukazují na druhou – *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš jej!*⁹

Joseph Smith viděl Boha, Věčného Otce, a Ježíše Krista, Spasitele a Vykupitele světa. Toto bylo Josephovo *První* vidění. V následujících letech Joseph darem a mocí Boží přeložil Knihu Mormonovu. Navštívila ho řada dalších

nebeských bytostí, jež znovuzřídily po staletí ztracené pravdy a pravomoc. Díky těmto božským projevům daným Josephu Smithovi se našemu pohledu otevírají okna nebes a slávy věčnosti. Josephův život je svědectvím, že schází-li komukoli z nás moudrost, můžeme se s vírou zeptat Boha a obdržit odpovědi – někdy od nebeských bytostí, ale častěji mocí Ducha Svátého, jenž k nám mluví skrze inspirované myšlenky a pocity.¹⁰ Právě mocí Ducha Svátého můžeme „znáti pravdu ohledně všech věcí“.¹¹

Pro mnohé z nás svědectví o Proroku Josephu Smithovi začíná čtením Knihy Mormonovy. Knihu Mormonovu jsem od začátku do konce přečetl poprvé jako student ranního semináře. Díky své živé chlapecké představitosti jsem se jí rozhodl číst tak, jako bych byl Joseph Smith a objevoval její pravdy úplně poprvé. Mělo to na můj život takový vliv, že Knihu Mormonovu čtu stejným způsobem dodnes. Často zjišťuji, že si díky tomu Proroka Josepha Smitha a pravd znovuzřízených v této vzácné knize mnohem více vážím.

Například si představte, jak se asi Joseph cítil, když překládal slova o křtu na odpuštění hříchů. Joseph, jemuž bylo řečeno, aby nevstupoval do žádné stávající církve, měl ohledně tohoto spásného obřadu přirozeně otázky. Tyto otázky ho znovu vedly k modlitbě a ta vedla k tomu, že se zjevil Jan Křtitel, který znovuzřídil Aronovo kněžství a pravomoc křtít.¹²

Nebo uvažte, jak se asi Joseph cítil, když se poprvé dozvěděl, že Ježíš Kristus navštívil lidi na západní polokouli – že je učil, modlil se za ně, uzdravil jejich nemocné, žehnal jejich dětem, předal jim kněžskou pravomoc a požehnal jim svátost.¹³ Joseph si to možná tehdy neuvědomoval, ale to, co se dozvěděl o obřadech a organizaci

Kristovy dávné Církve, ho připravilo na to, aby mohl později pomáhat Pánovi při znovuzřízení téže Církve na zemi.

Během překládání Knihy Mormony Joseph se svou manželkou Emmou truchlili nad úmrtím svého novorozeného syna. V té době kazatelé běžně učili, že děti, jež zemřely bez křtu, budou navždy zatraceny. Z toho důvodu si představte, jak se Joseph musel cítit, když překládal tato slova proroka Mormona: „Malé děti pokání nepotřebují, ani křest. ... [Neboť] malé děti jsou živы v Kristu již od založení světa.“¹⁴

Nejprekvapivější pasáží v Knize Mormonově byla pro mladého Josepha nejspíše třetí kapitola 2. Nefiho. Tato kapitola obsahuje dávné proroctví o vyvoleném vidoucím, jehož Pán vzbudí v posledních dnech – o vidoucím jménem Jozef, pojmenovaném po jeho otci. Tento budoucí prorok bude „vysoce ceněn“ a pro své lidi vykoná „velmi cenné“ dílo. Bude „veliký jako Mojžíš“ a bude mu dána „moc přinésti [Boží] slovo“.¹⁵ Představte si, jak se Joseph Smith musel cítit, když si uvědomil, že toto proroctví je o něm! Nepřekládal jen historii; překládal vidění o posledních dnech, o zázračném Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista – *a Joseph sám měl pomoci toto vidění naplnit!*

Dnes, po téměř 200 letech, je snadné vidět, jak se toto proroctví naplnilo. Víme o velikých věcech, jež Joseph jako Pánův prorok vykonal. Ale mějte na paměti, že když Joseph toto proroctví překládal, vykonal zatím jen málo z toho, co proroci předpovědali. Tehdy to byl mladý muž, jemuž bylo něco přes dvacet let. Církev ještě nebyla zorganizována. Nebyly žádné sbory ani odbočky, misionáři ani chrámy. O Josephu Smithovi téměř nikdo neslyšel a někteří z těch, kteří slyšeli, se mu aktivně stavěli na odpor.



Nyní pohlédněte na veliké dílo, jež Pán rukou svého služebníka Josepha vykonal, nehledě na protivenství, která proti němu působila. Není snad naplnění tohoto proroctví působivým důkazem o proročském povolání Josepha Smitha?

Kohokoli, kdo možná pochybuje o svém svědectví o Josephu Smithovi nebo zápolí s mylnými, zavádějícími nebo povrchními informacemi o jeho životě a službě, vyzývám, aby uvážil plody – ta mnohá požehnání, jež jsme skrze zázračné poslání Josepha Smitha, Proroka Znovuzřízení, obdrželi.

Protože Joseph byl prorok, zjevení a proroci již nejsou záležitostí

minulosti. „Den zázraků“ – vidění, uzdravování a služby andělů – neustal.¹⁶

Protože Joseph byl prorok, každý z nás má přístup k moci a požehnáním svatého kněžství, včetně křtu, daru Ducha Svatého a svátosti.

Protože Joseph byl prorok, máme požehnání a obřady chrámu, jež nás spojují s Bohem, činí nás Jeho lidem a projevují nám „moc božskosti“, díky čemuž budeme jednou moci „vidět tvář Boží, vpravdě Otcovu, a žít“.¹⁷

Protože Joseph byl prorok, víme, že manželství a rodina jsou zásadní součástí Božího plánu pro naše štěstí.



Starší Juan A. Uceda
Sedmdesátník

Víme, že díky chrámovým obřadům a smlouvám mohou naše rodinné vztahy, jichž si tolik vážíme, trvat věčně.

Protože Joseph byl prorok, máme více než jen okno do nebe – jsou nám otevřeny samotné dveře do věčností. Můžeme poznat jediného „pravého Boha, a kteréhož [On] poslal, Ježíše Krista“.¹⁸ Můžeme mít věčný život.

A především, protože Joseph byl prorok, máme potvrzení za potvrzením, svědectví za svědectvím, že Ježíš Kristus je Syn Boží a Spasitel světa. Máme nepřerušovaný řetězec zvláštních svědků o Ježíši Kristu, včetně našeho dnešního proroka, presidenta Thomase S. Monsona, rádců v Prvním předsednictvu a členů Kvora Dvanácti apoštolů. K jejich svědectví připojuji své pokorné, ale jisté svědectví: Ježíš Kristus žije a vede svou Církev. Joseph Smith byl a je Prorokem Znovuzřízení. Kněžství a pravomoc Boží jsou znovu na zemi. Kéž neohroženě prohlašujeme své svědectví o tomto úžasném Pánovu proroku, vidoucím a zjevateli a svou vděčnost za něj, o to se modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Joseph Smith–Životopis 1:33.
2. Nauka a smlouvy 122:1–2.
3. Amos 3:7.
4. Brigham Young, „Remarks“, *Deseret News*, Oct. 26, 1859, 266; viz také *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 540.
5. Joseph Smith–Životopis 1:8.
6. Jakub 1:5.
7. Joseph Smith–Životopis 1:12.
8. Joseph Smith–Životopis 1:15.
9. Joseph Smith–Životopis 1:16–17.
10. Viz Nauka a smlouvy 8:2.
11. Moroni 10:5.
12. Viz Joseph Smith–Životopis 1:68–72.
13. Viz 3. Nefi 11–20.
14. Moroni 8:11–12.
15. Viz 2. Nefi 3:6–15.
16. Viz Moroni 7:35–37; Články víry 1:7.
17. Nauka a smlouvy 84:21–22.
18. Jan 17:3.

Pán Ježíš Kristus nás učí modlit se

Když se modlíte, modlíte se opravdově, nebo jen odříkáváte modlitby?

V roce 1977 jsem sloužil jako misionář na plný úvazek v Cuzcu v Peru. Se společníkem jsme měli dovoleno vzít všechny misionáře ze zóny Cuzco k nádherným ruinám Machu Picchu.

Když se naše návštěva města chýlila ke konci, někteří misionáři chtěli jít na most Inků, jenž je součástí známé horské stezky. Okamžitě jsem v srdci pocítil varování Ducha, abych tam nechodil. Stezka vedla po strmém úbočí hory ve výši 600 metrů. Na několika místech byla natolik úzká, že po ní mohl projít jen jeden člověk. Se

společníkem jsme misionářům řekli, že bychom na most Inků chodit neměli.

Oni však trvali na tom, abychom tam šli. Jejich prosby byly stále naléhavější a navzdory tomu, co mi Duch napověděl, jsem podlehl tlaku vrstevníků a řekl jsem jim, že tedy půjdeme, ale jen když budeme velmi opatrní.

Vydali jsme se po stezce, která k mostu vede, já jsem šel jako poslední, a všichni šli zpočátku pomalu, jak slíbili. Pak začali misionáři přidávat do kroku, někteří dokonce běželi. Nedbali na mé volání, aby zpomalili. Pociťoval jsem povinnost dohonit je, abych jim



řekl, že musíme zpět. Byl jsem daleko za nimi, a tak jsem musel běžet rychle, abych je dohonal.

Když jsem doběhl k ohybu, stál tam v místě, kde by dva vedle sebe neprošli, jeden misionář opřený zády o skalní stěnu. Zeptal jsem se ho, proč tam stojí. Řekl mi, že obdržel vnuknutí, že na tom místě má chvíli zůstat, a ať jdu klidně dál.

Popoháněl mě pocit, že musím dohonit ty před námi, a tak mi pomohl projít kolem sebe a já jsem pokračoval dál po stezce. Všiml jsem si, že stezku pokrývá hustá vegetace. Pevně jsem na ni pravou nohou došlápl, ale než mi došlo, že pod ní žádná stezka není, propadl jsem se. V zoufalství jsem se zachytil větví, které byly pod stezkou. Na okamžik jsem dole zahlédl řeku Urubamba, která asi 600 metrů pode mnou protínala Posvátné údolí Inků. Měl jsem pocit, že mě síly opustily a že je jen otázkou času, kdy se pustím. V tom okamžiku jsem se naléhavě pomodlil. Byla to velmi stručná modlitba. Otevřel jsem ústa a řekl: „Otče, pomoz mi!“

Větvě nebyly dost silné na to, aby unesly váhu mého těla. Věděl jsem, že se blíží konec. A *právě* v okamžiku, když už byl pád nevyhnutelný, jsem pocítil, jak mě za paži pevně uchopila něčí ruka a táhne mě nahoru. S touto pomocí jsem se dokázal vzhopit a vyškrábat se zpět na stezku. Tím, kdo mě zachránil, byl onen misionář, který zůstal pozadu.

Ale ve skutečnosti mě zachránil náš Nebeský Otec. Naslouchal mému hlasu. Já jsem předtím třikrát slyšel hlas Ducha, který mi říkal, abychom na most Inků nechodili, avšak neuposlechl jsem ho. Byl jsem v šoku, bledý jako stěna a nevěděl jsem, co mám říci. Pak jsem si vzpomněl, že ostatní misionáři jsou před námi, a tak jsme šli za nimi,



našli je a pověděli jim o tom, co se mi přihodilo.

Velmi opatrně a mlčky jsme se vrátili na Machu Picchu. Cestou zpět jsem mlčel a přišlo mi na mysl, že On mému hlasu pozornost věnoval, ale já Jeho hlasu nikoli. V srdci jsem kvůli tomu, že jsem neuposlechl Jeho hlas, pociťoval velkou bolest; zároveň jsem však pociťoval hlubokou vděčnost za Jeho milosrdenství. On na mě neuplatnil svou spravedlnost, ale ve svém velikém milosrdenství mi zachránil život. (Viz Alma 26:20.)

Když jsem se na sklonku dne uchýlil k osobní modlitbě, ze srdce jsem se modlil k Otci milosrdenství a Bohu všelikého utěšení. (Viz 2. Korintským 1:3.) Modlil jsem se „s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista“. (Moroni 10:4.)

Brzy ráno téhož dne jsem se modlil svými rty, a když jsem měl téměř zahynout, pomodlil jsem se k Němu ze srdce. Přemýšlel jsem o tom, jaký byl můj život do onoho okamžiku. Pochopil jsem, že náš Otec v nebi ke mně byl velmi milosrdný při mnoha příležitostech. Toho dne na Machu Picchu i v Cuzcu mi dal mnohá ponaučení. Jedním z těch největších bylo to,

že se mám vždy, skutečně vždy modlit s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem a s vírou v Krista.

Ježíš Kristus se při jedné příležitosti „na jednom místě modlil“, a „když přestal, řekl jemu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modlit se“. (Lukáš 11:1.) Poté učil své učedníky modlitbě. A dnes učí vás i mě, abychom se modlili tak, jako Ho v mysli vidíme modlit se v Getsemanech, kde praví: „Ale však ne má vůle, ale tvá staň se.“ (Lukáš 22:42.) Když se modlíte, opravdu si přejete, aby se nestala vaše vůle, ale ta Jeho?

Pavel popisuje, jak se Ježíš modlil „za dnů těla svého“, zejména v Getsemanech, kdy modlitby a úpěnlivé prosby k tomu, který ho mohl zachovat od smrti, s křikem hlasitým a slzami obětoval, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost. (Viz Židům 5:7.) Když se modlíte, modlíte se opravdově, nebo modlitby jen odříkáváte? Jste ve svých modlitbách povrchní?

Ježíš se modlil intenzivně a hovořil se svým Otcem. „I stalo se, ... když se pokrtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe.“ (Lukáš 3:21.) Když se modlíte, máte pocit, jako by se otevřelo nebe? Kdy jste naposledy pociťovali toto spojení s nebem?



Starší J. Devn Cornish
Sedmdesátník

Když Ježíš stál před důležitými rozhodnutími, připravoval se tím, že se modlil ke svému Otci.

„Vyšel na horu k modlení [a] byl tam přes noc na modlitbě Boží.

A když byl den, povolal učedníky svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i apoštoly nazval.“ (Lukáš 6:12–13.)

Připravujete se na důležitá rozhodnutí tím, že se modlíte ke svému Nebeskému Otci? Připravujete se i na svou modlitbu?

Když Ježíš přišel na americký kontinent, učil lid, aby se modlil. „A Ježíš jim pravil: Modlete se dále; a oni se modliti nepřestávali.“ (3. Nefi 19:26.)

Ježíš nás vyzývá, abychom se modlili vždy. (Viz NaS 10:5.) Ježíš ví, že náš Nebeský Otec naslouchá a dává nám to, co je pro nás nejlepší. Proč to někdy nechceme přijmout? Proč?

V okamžiku, kdy vyslovíme „Náš Otče v nebi“, nás On slyší a vnímá nás i naše potřeby. A tak jsou Jeho oči a uši propojeny s vámi. Čte naši mysl a zná pocity našeho srdce. Nic před Ním nemůžete skrýt. To úžasné na tom je, že na vás pohlíží s láskou a milosrdenstvím – s takovou láskou a milosrdenstvím, kterým ani nemůžeme porozumět. A On je pln lásky a milosrdenství již ve chvíli, kdy vyslovíte: „Náš Otče v nebi.“

A tak se modlitba stává velmi, velmi posvátným okamžikem. On není takový, aby řekl: „Ne, teď ti naslouchat nebudu, protože za mnou přicházíš jenom tehdy, když máš potíže.“ To dělají jen lidé. On není takový, aby řekl: „Neumíš si představit, kolik mám teď práce.“ To říkají jen lidé.

Kéž bychom se všichni modlili tak, jak nás to učil Ježíš, v to doufám a o to se modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

Jsem dost dobrý? Dostanu se tam?

Budete-li se opravdu snažit a nebudete-li si nic rozumově zdůvodňovat ani se vzpouzet, budete-li často činit pokání a prosit o milost, budete určitě „dost dobří“.

Drahé sestry a bratři, je pro nás požehnáním se shromáždit, aby nás učili Pánovi služebníci. Není nádherné, kolika různými způsoby nás milující Nebeský Otec vede a žehná nám? Skutečně si přeje, abychom se vrátili domů.

Díky řadě láskyplných milosrdenství jsem byl jako mladý lékař po absolvování lékařské fakulty přijat na stáž do významného, ambiciózního programu

na pediatrii. Když jsem se seznámil s ostatními stážisty, měl jsem pocit, že jsem ze všech nejméně inteligentní a nejméně připravený. Měl jsem pocit, že ostatním ve skupině se v žádném případě nemohu vyrovnat.

Na začátku třetího měsíce jsem jednou pozdě v noci seděl za přepážkou na příjmu a střídavě vzlykal a usínal ve snaze vyplnit přijímací zprávu pro malého chlapce se zápallem plic. Nikdy v životě jsem se necítil tak sklíčený. Neměl jsem potuchy, jak léčit desetileté dítě se zápallem plic. Začal jsem si říkat, co tam vůbec dělám.

Právě v tom okamžiku mi na rameno položil ruku jeden ze zkušenějších lékařů. Zeptal se mě, jak se mi daří, a já se mu svěřil se svými pocity marnosti a obavami. Jeho odpověď mi změnila život. Řekl mi, jak jsou na mě se všemi ostatními lékaři hrdí a jak si myslí, že budu vynikající lékař. Zkrátka věřil ve mě v době, kdy jsem si nevěřil ani já sám.

Ze zkušenosti vím, že se členové často ptají: „Jsem jako člověk dost dobrý?“ nebo „Skutečně se dostanu do celestiálního království?“ Samozřejmě,





že něco jako „být dost dobrý“ neexistuje. Nikdo z nás si nikdy nemůže spasení „vysloužit“ ani „zasloužit“, ale je normální přemýšlet, zda jsme před Pánem přijatelní – takto tyto otázky chápu já.

Někdy, když jsme na shromáždění, nás odrazují i upřímné výzvy k tomu, abychom se zdokonalovali. V duchu si myslíme: „Tohle všechno nezvládnou“ nebo „Nikdy nebudu tak dobrý jako všichni tihle lidé.“ Možná se cítíme tak, jak jsem se oné noci v nemocnici cítil já.

Prosím, milovaní bratři a sestry, musíme se přestat srovnávat s druhými. Soutěživostí a srovnáváním se zbytečně mučíme. Chybně posuzujeme vlastní hodnotu podle *toho*, co máme nebo co nemáme, a podle *názorů druhých*. Musíme-li se srovnávat, pak srovnávejme, jací jsme byli v minulosti, s tím, jací jsme dnes – a jakými se chceme stát v budoucnu. Jediný názor, na němž záleží, je to, co si o nás myslí Nebeský Otec. Upřímně se Ho prosím zeptejte, co si o vás myslí. Bude nás milovat a napravovat, ale nikdy nás nebude odrazovat; to je totiž Satanova lest.

Dovolte, abych to řekl přímo a jasně. Odpovědi na otázky: „Jsem

dost dobrý?“ a „Dostanu se tam?“ znějí: „Ano! Budete dost dobří“ a „Ano, dostanete se tam, pokud budete dál činit pokání a nebudete si nic rozumně zdůvodňovat ani se vzpouzet.“ Bůh nebes není bezcitný rozhodčí, který hledá záminku pro to, aby nás vyloučil ze hry. Je náš dokonale milující Otec, který si více než cokoli jiného přeje, aby se všechny Jeho děti vrátily domů a žily s Ním navždy jako rodiny. Opravdu dal svého Jednorozeného Syna, abychom nezahynuli, ale měli věčný život!¹ Prosím věřte této věčné pravdě a prosím čerpejte z ní naději a útěchu. Záměrem Nebeského Otce je, abychom to zvládli! To je Jeho dílo a Jeho sláva.²

Moc se mi líbí, jak této zásadě učival president Gordon B. Hinckley. Několikrát jsem ho slyšel říkat: „Bratři a sestry, to jediné, co od nás Pán očekává, je, že se budeme snažit, ale musíte se *opravdu* snažit!“³

„Opravdu se snažit“ znamená dělat to nejlepší, co můžeme, rozpoznat, v čem se potřebujeme zlepšit, a poté to zkusit znovu. Když to děláme opakovaně, přibližujeme se čím dál více Pánu, čím dál více pocítujeme Jeho Ducha⁴ a získáváme více Jeho milosti neboli pomoci.⁵

Myslím, že si někdy neuvědomujeme, jak moc si Pán přeje nám pomáhat. Moc se mi líbí slova staršího Davida A. Bednara, který řekl:

„Většina z nás jasně chápe, že Usmíření je pro hříšníky. Nejsem si ale jist, zda víme a chápeme, že Usmíření je určeno také pro svaté. ...

Usmíření nám pomáhá překonat to špatné a vyvarovat se ho a činit to dobré a stát se dobrými. ...

„Prostřednictvím milosti Páně může člověk ... obdržet sílu a pomoc ke konání dobrých skutků, které by jinak ... nebyl schopen ... vykonat.... Tato milost je uschopňující mocí [Bible Dictionary, „Grace“; zvýraznění přidáno] ... [neboli nebeskou pomocí], kterou každý z nás naléhavě potřebuje, aby byl způsobilý pro celestiální království.“⁶

To jediné, co musíme pro získání této nebeské pomoci udělat, je požádat o ni a pak jednat podle spravedlivých pohnutek, které obdržíme.

Skvělá zpráva je, že pokud pokání činíme upřímně, naše minulé hříchy nám nebudou bránit v oslavení. Moroni nám o přestupnicích ve své době říká: „Ale kolikrát se opravdovým záměrem činili pokání a usilovali o odpuštění, tolikrát jim bylo odpuštěno.“⁷



A sám Pán řekl o hříšníkovi:
„Vyzná-li hříchy své před tebou a přede mnou a bude-li činit pokání v upřímnosti srdce svého, odpustíš mu a já mu odpustím také.“

Ano, a kdykoli bude lid můj činit pokání, odpustím mu poklesky jeho proti mně.“⁸

Budeme-li činit upřímné pokání, Bůh nám skutečně odpustí, i když jsme se opakovaně dopustili téhož hříchu. Jak řekl starší Jeffrey R. Holland: „Ať již jste podle vás promarnili jakkoli mnoho šancí, ať jste podle vás udělali jakkoli mnoho chyb, ... svědčím o tom, že jste se *nevzdálili* z dosahu božské lásky. Není možné, abyste se propadli níže, než kam dosáhne nekonečné světlo Kristova Usmíření.“⁹

To v žádném případě neznamená, že hřích nevadí. Hřích s sebou vždy nese následky. Hřích vždy poškozuje a zraňuje hříšníka i ty, kteří jsou jeho hříchy ovlivněni. A opravdové pokání nikdy není snadné.¹⁰ Navíc prosím pochopte, že i když z nás Bůh snímá vinu a poskvrnění našich hříchů, činíme-li upřímné pokání, nemůže z nás okamžitě sejmout všechny následky našich hříchů. Ty nás někdy provázejí po zbytek života. A nejhorší druh hříchu je promyšlený hřích, kdy si člověk říká: „Nyní mohu hřešit a pokání mohu činit později.“ Jsem přesvědčen, že toto

je závažný výsměch oběti a utrpení Ježíše Krista.

Sám Pán prohlásil: „Neboť já, Pán, nemohu pohlížeti na hřích se sebelepší mírou shovívavosti.“¹¹

A Alma hlásal: „Viz, pravím ti, zlovolnost nikdy nebyla štěstím.“¹²

Jedním z důvodů, proč jsou Almova slova zvláště pravdivá, je to, že kvůli opakovanému dopouštění se hříchu se vzdalujeme Duchu, stáváme se sklíčenými a poté přestáváme činit pokání. Opakuji však, že díky Spasitelovu Usmíření můžeme činit pokání a může nám být plně odpuštěno, jakmile je naše pokání upřímné.

Nemůžeme však místo pokání své hříchy rozumově zdůvodňovat. Ospravedlňovat se ve hříších tím, že řekneme: „Bůh ví, že to je pro mě až moc těžké, takže mě přijme takového, jaký jsem,“ nefunguje. „Opravdu se snažit“ znamená dál se snažit poté, co plně dosáhneme Pánových měřítek, která jsou jasně definována v otázkách, jež nám jsou kladeny při získávání chrámového doporučení.

Další věcí, která nám určitě zabrání ve vstupu do nebe a odloučí nás od pomoci, kterou nyní potřebujeme, je vzpurnost. Z knihy Mojžíšovy se dozvídáme, že Satan byl vyvržen z nebe kvůli vzpouře.¹³ Vzpurní jsme vždy, když si v srdci říkáme: „Nepotřebuji Boha a nemusím činit pokání.“

Jako pediatr na jednotce intenzivní péče vím, že pokud člověk nepatříčně odmítá záchranou léčbu, může to zbytečně vést k fyzické smrti. Podobně, když se vzpouzíme Bohu, odmítáme jedinou pomoc a naději, kterou je Ježíš Kristus, což vede ke smrti duchovní. Nikdo z nás to nedokáže vlastní mocí. Nikdo z nás nikdy nebude „dost dobrý“, jediné skrze zásluhy a milosrdenství Ježíše Krista,¹⁴ ale protože Bůh ctí naši svobodu jednání, nemůžeme

být spaseni, aniž bychom o to usilovali. A právě takto funguje rovnováha mezi milostí a skutky. Můžeme mít naději v Kristu, protože On si přeje nám pomáhat a změnit nás. Ve skutečnosti vám již pomáhá. Jen se zastavte, zamyslete se a rozpoznajte Jeho pomoc ve svém životě.

Svědčím vám, že budete-li se opravdu snažit a nebudete-li si nic rozumově zdůvodňovat ani se vzpouzet, budete-li často činit pokání a prosit Krista o milost neboli pomoc, budete určitě „dost dobrí“ – to jest přijatelní před Pánem; dostanete se do celestiálního království zdokonaleni v Kristu; a obdržíte požehnání, slávu a radost, které si Bůh přeje, aby obdrželo každé Jeho drahocenné dítě – včetně konkrétně vás a mě. Svědčím o tom, že Bůh žije a přeje si, abychom přišli domů. Svědčím o tom, že Ježíš žije. Ve svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Jan 3:16.
2. Viz Mojžíš 1:39.
3. Přesná slova presidenta Hinckleyho se neobjevují v tisku, ale je zaznamenáno toto: „Prostě dělejte to nejlepší, co dokážete, ale ujistěte se, že vaše úsilí je to nejlepší.“ („A Challenging Time – a Wonderful Time“, *Teaching Seminary: Preservice Readings* [příručka Církevního vzdělávacího systému, 2004], 18.) Také řekl: „Netrapte se prosím myšlenkami na to, že se vám něco nepodařilo. Nedávejte si cíle dalece přesahující vaše možnosti. Prostě dělejte, co můžete, jak nejlépe to jen umíte, a Pán vaše úsilí přijme.“ („Rise to the Stature of the Divine within You“, *Ensign*, Nov. 1989, 96.)
4. Viz Nauka a smlouvy 50:24.
5. Viz Eter 12:27.
6. David A. Bednar, „Usmíření a putování smrtelností“, *Liahona*, duben 2012, 14–15.
7. Moroni 6:8.
8. Mosiáš 26:29–30.
9. Jeffrey R. Holland, „Dělník na vinici“, *Liahona*, květen 2012, 33.
10. Viz Nauka a smlouvy 19:15–19.
11. Nauka a smlouvy 1:31.
12. Alma 41:10.
13. Viz Mojžíš 4:3.
14. Viz 2. Nefi 2:6–8.



Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Svěddek Boží

Navrhují, abyste se přestali cítit provinile kvůli nedostatkům, které podle svého názoru ve sdílení evangelia máte. Místo toho se raději modlete o příležitosti „státí jako svědkové Boží“. Toto je mnohem mocnější motivace než pocit viny.

Velká část důležitého Božího díla je pro oči světa neviditelná. Šesté století před Kristem přineslo význačné myslitele, jakými byli například Konfucius v Číně či Buddha ve východní Indii, ale moc Božího kněžství spočívala na Danielovi – prorokovi, který žil v zajetí za vlády babylonského krále Nabuchodonozora.

Král Nabuchodonozor byl znepokojen snem, který se mu v noci zdál, a požadoval, aby mu mudrcové a kouzelníci řekli, o čem se mu zdálo a co jeho sen znamená. Ti mu samozřejmě nedokázali říct, o čem se mu zdálo,

a namítali: „Není člověka na zemi, kterýž [to dokáže, ani krále, který by se doptával] takové věci.“¹ Krále Nabuchodonozora jejich selhání rozlítlo a rozzlobeně prohlásil, že všichni jeho poradci budou zabiti.

Daniel, jeden z králových mudrců, se modlil o Boží milosrdenství ohledně onoho tajemství.²

Stal se zázrak. Tajemství, o kterém se králi zdálo, bylo Danielovi zjeveno.

Daniel byl předveden před krále. „Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad jeho?“

Daniel odpověděl:

„Mudrci, hvězdáři, věštcí [nedokáží králi říct, o čem se mu zdálo]. ...

Ale však jest Bůh na nebi, kterýž [může zjevití tajné věci, a On] ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se dítí bude v [posledních] dnech. ...

Vzbudí Bůh nebeský království,“ řekl Daniel, „[kámen, jenž nebyl vytesán rukou, který se stane horou velikou a naplní celou zemi], kterýž na věky nebude zkaženo, ... [ale] státi bude na věky.

... Pravý jest sen ten,“ pravil Daniel, „i věrný výklad jeho.“³

S objasněným a vyloženým snem král směle prohlásil: „Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů.“⁴

Z tohoto zázračného Božího zásahu vůči Danielovi vzešlo proroctví o budoucnosti evangelia Ježíše Krista a jeho znovuzřízení na zemi – království, které naplní celou zemi a „na věky nebude zkaženo, ... [ale] státi bude na věky“.

Počet členů Církve v posledních dnech bude poměrně nízký, jak prorokoval Nefi, avšak budou po celé tváři země a moc a obřady kněžství budou dostupné všem těm, kteří po nich touží, čímž se naplní celá země, jak to předpověděl Daniel.⁵

V roce 1831 obdržel Prorok Joseph Smith toto zjevení: „Klíče království Božího [a shromažďování Izraele ze čtyř částí země] jsou svěřeny člověku na zemi, a odtud se bude evangelium valiti do končin země, bude se valiti jako kámen, který je vylomen z hory bez rukou, až naplní celou zemi.“⁶

Naše společná zodpovědnost

Shromažďování Izraele je zázrak. Je to něco jako obrovská skládačka puzzle, jejíž dílky budou vsazeny na své místo před úžasnými událostmi spojenými s Druhým příchodem. Tak jako my můžeme být bezradní nad



horou dílků skládačky, museli i první Svatí považovat pověření, aby přinesli znovuzřízené evangelium celému světu, za téměř nemožný úkol. Ale přesto se do něj pustili, jeden člověk za druhým a dílek za dílkem, vyhledali rovné okraje a postarali se, aby toto božské dílo bylo postupně celé náležitě orámováno. Kousek po kousku se začal kámen vyložený z hory bez rukou valit kupředu; stovky, tisíce, pak desetitisíce a nyní miliony Svatých posledních dnů, kteří uzavřeli smlouvu, napříč všemi národy propojují

dílků skládačky tohoto podivuhodného díla a divu.

Každý z nás je dílkem skládačky a každý z nás pomáhá vsadit na své místo další důležité dílky. V tomto velikém díle jste důležití. Dnes již jasně vidíme, co je před námi. Vidíme, že zázrak pokračuje a že při vyplňování zbývajících mezer nás vede Pánova ruka. Poté „velký Jehova [řekne], že dílo je dokonáno“,⁷ a navrátí se s majestátností a slávou.

President Thomas S. Monson řekl: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři

spojili ve společném úsilí a společně pracovali ... a přiváděli duše k Němu. ... Pokud budeme jednat s vírou v to, že dokážeme nést Jeho dílo kupředu, bude nám v této práci pomáhat.“⁸

Božsky ustanovená zodpovědnost, která kdysi spočívala převážně na bedrech misionářů na plný úvazek, nyní spočívá na každém z nás. My všichni se chceme dělit o znovuzřízené evangelium. Jsme vděční, že každý týden jsou křtěny tisíce lidí. Avšak i přes toto nádherné pozhnání nám starost o naše bratry a sestry a touha těšit Boha přináší naléhavou potřebu sdílet království Boží a posilovat ho po celém světě.

Omezení týkající se pocitu viny

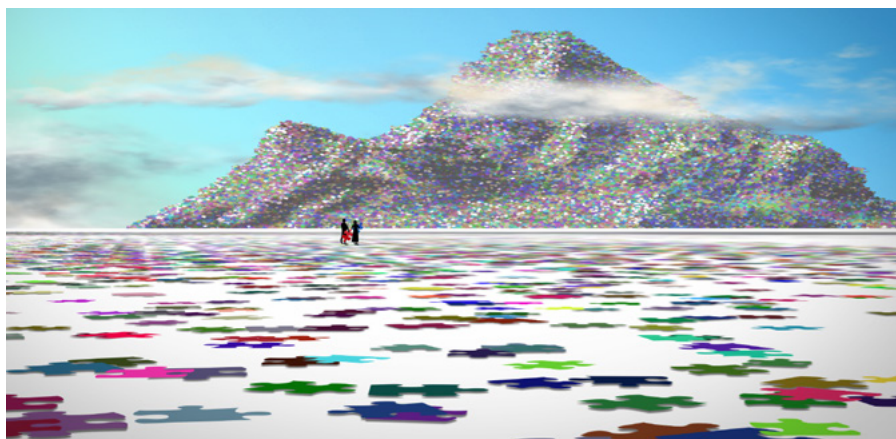
I přes silnou touhu dělit se o evangelium nejste možná příliš spokojeni s výsledkem úsilí, které jste vynaložili v minulosti. Možná se cítíte jako jeden můj přítel, který řekl: „Mluví o Církvi s rodinou i přáteli, ale málokdo projevuje zájem, a já s každým odmítnutím stále více váhám. Víím, že bych měl dělat víc, ale uvázl jsem na mrtvém bodě a jediné, co vnímám, je nesmírný pocit viny.“

Pokusím se pomoci.

Pocit viny hraje důležitou roli, neboť nám pomáhá uvědomit si, jaké změny musíme udělat, avšak to, jak dalece nám pocit viny může pomoci, má své hranice.

Pocit viny je jako baterie v automobilu jezdícím na benzín. Baterie auto rozsvítí, zažehne motor a dodá energii předním světlům, ale neposkytne nám palivo na dlouhou cestu před námi. Baterie sama o sobě nestačí. A pocit viny také ne.

Navrhují, abyste se přestali cítit provinile kvůli nedostatkům, které podle svého názoru ve sdílení evangelia máte. Místo toho se raději modlete, jak učil Alma, o příležitosti „státi jako svědkové



Shromáždování Izraele je jako obrovská skládačka puzzle, jejíž dílky budou vsazeny na své místo před Druhým příchodem. Každý z nás je dílkem skládačky a každý z nás pomáhá vsadit na své místo další důležité dílky.

Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, ... [aby druzí] mohli být Bohem vykoupeni a počítáni mezi ty z prvního vzkříšení [a] mohli mít věčný život“.⁹ Toto je mnohem mocnější motivace než pocit viny.

Být svědkem Božím za všech dob a na všech místech zahrnuje to, jak žijeme i jak mluvíme.

Buďte ohledně své víry v Krista otevření. Když se k tomu naskytne příležitost, mluvíte o Jeho životě, Jeho učení a Jeho jedinečném daru pro veškeré lidstvo. Podělte se o Jeho mocné pravdy z Knihy Mormonovy. Dal nám tento slib: „Kdožkoli ... vyzná mne před lidmi, vyzná mě i já jej před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.“¹⁰ Slibuji vám, že když se budete často a upřímně modlit o příležitosti „stát jako svědkové Boží“, tyto příležitosti přijdou a před vás budou postaveni ti, kteří hledají další světlo a poznání. Když budete reagovat na duchovní vnuknutí, Duch Svatý vnese vaše slova do srdce druhého člověka a Spasitel vás jednoho dne vyzná před svým Otcem.

Společné úsilí

Duchovní práce spočívající v tom, že někomu pomáháme přijít do království Božího, je týmová práce. Zapojte do ní co nejdříve misionáře a modlete se o nebeskou pomoc. Pamatujte však, že to, kdy se člověk obrátí, nezávisí zcela na vás.¹¹

Když jsme v únoru roku 1991 poznali Kamlu Persandovou z mauricijských ostrovů, navštívila lékařskou fakultu ve francouzském Bordeaux. Jako rodina jsme se modlili o to, abychom se mohli podělit o evangelium s někým, kdo hledá pravdu, a učili jsme ji u nás doma. Měl jsem výsadu ji pokřtít, avšak na tom, že Kamla vstoupila do Církve, jsme neměli ten největší podíl my. Přátelé, misionáři, a dokonce



Obrácení Diega Gomeze (nahore, v první řadě, třetí zprava) a Kamly Persandové (vpravo s rodinou po 25 letech od jejího křtu) nastalo díky pomoci a podpoře mnohých, kteří jim nabídli pomocnou ruku jako „svědkové Boží“.

i členové rodiny v její rodné zemi byli „svědkové Boží“ a jednoho dne, když nastal ten správný čas, se Kamla ve Francii rozhodla, že se dá pokřtít. Nyní, o 25 let později, ji obklopují požehnaní plynoucí z tohoto rozhodnutí a její syn je misionářem na Madagaskaru.

Prosím, nepohlížejte na své úsilí dělit se o Spasitelovu lásku s druhými jako na nějaký písemný test, u kterého se známka uděluje podle toho, jak kladně vaši přátelé zareagují na vaše přesvědčení nebo na výzvu, aby se setkali s misionáři.¹² Vliv, jaký máme na druhé, nemůžeme posuzovat smrtelnými očima, ani nemůžeme určovat správné načasování. Když se s druhými dělíte o Spasitelovu lásku, vždy dostáváte jedničku s hvězdičkou.

Některé vlády omezují práci misionářů, což vede k tomu, že naši úžasní členové prokazují ještě větší odvahu k tomu, aby byli „svědkové Boží za všech dob a na všech místech“.

Naděжда z Moskvy často vkládá Knihu Mormonovu do dárkové krabice se spoustou bonbonů. „Říkám jim,“ řekla, „že je to ten nejsladší dar, jaký jim vůbec mohu dát.“

Světlana měla krátce po svém křtu na Ukrajině dojem, že se má podělit o evangelium s jedním mužem, kterého často vídala v autobuse. Když tento muž na své zastávce vystoupil, zeptala



se ho: „Chtěl byste se dozvědět něco více o Bohu?“ Muž odpověděl: „Ano.“ Viktora učili misionáři a dal se pokřtít. Se Světlanou byli později zpečetěni v chrámu Freiberg v Německu.

Dávejte pozor – vaše požehnaní se mohou dostavit nečekanými způsoby.

S Kathy jsme před sedmi lety v Salt Lake City poznali Diega Gomeze a jeho krásnou rodinu. Zúčastnili se s námi dnů otevřených dveří chrámu, ale vlídně odmítli naše pozvání dozvědět se více o Církvi. Letos v květnu mi Diego k mému překvapení zatelefonoval. Události v jeho životě ho přivedly na kolena. Sám vyhledal misionáře, vyslechl si diskuse a byl připravený na křest. Letos 11. června jsem se svým přítelem a spoluúčedníkem Diegem Gomezem vstoupil do vod křtu. Jeho obrácení mělo své vlastní načasování a dostavilo se za pomoci a podpory mnoha lidí, kteří mu pomáhali jako „svědkové Boží“.



Výzva mládeži

Naší úžasné mládeži a mladým dospělým po celém světě dávám zvláštní výzvu a úkol, aby byli „svědky Božími“. Lidé, kteří vás obklopují, jsou otevření vůči duchovní zvědavosti. Vzpomínáte na skládačku? Nepřicházíte ke stolu s prázdnými rukama, ale máte k dispozici technologie a sociální sítě. Potřebujeme vás; Pán potřebuje, abyste se do této veliké věci zapojili ještě horlivěji.

Spasitel řekl: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“¹³

Není náhodou, že žijete v Africe, v Asii, v Evropě, v Severní, Střední nebo Jižní Americe, v Tichomoří nebo na nějakém jiném místě Božího světa, protože evangelium se musí dostat ke „každému národu, pokolení, jazyku a lidu“.¹⁴

„Bůh nebeský [vzbudil] království [kámen, jenž nebyl vytesán rukou, který se stal horou velikou a naplňuje celou zemi], kteréž na věky nebude zkaženo, ... [ale] státi bude na věky.

... Pravý jest sen ten i věrný výklad jeho.“¹⁵

Zakončím slovy z Nauky a smluv: „Vzývejte Pána, aby království jeho mohlo vyjít na zem, aby ho obyvatelé její mohli obdržeti a mohli býti připraveni na dny, které přijdou, v nichž Syn Muže

přijde dolů [z nebe], oděn v jas slávy své, aby se sešel s královstvím Božím ... na zemi.“¹⁶ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Daniel 2:10.
2. Viz Daniel 2:18.
3. Daniel 2:26–28, 44–45; viz také verše 34–35.
4. Daniel 2:47.
5. Viz 1. Nefi 14:12–14.
6. Nauka a smlouvy 65:2; viz také Nauka a smlouvy 110:11.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 440; viz také Boyd K. Packer, „Korouhev pravdy byla vztyčena“, *Liahona*, listopad 2003, 27.
8. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, *Liahona*, listopad 2013, 4.
9. Mosiáš 18:9.

10. Matouš 10:32.

11. Před měsícem jsem byl v Santa Marii v Brazílii. Bratr João Grahl mi vyprávěl, že jako mladý muž chodil dva roky na shromáždění, chtěl být pokřtěn, ale jeho otec mu to nedovolil. Jednoho dne řekl svým sestram, které měly totéž přání, že musí pokleknout a modlit se k Bohu, aby srdce jejich otce obměkčil. Společně poklekl v modlitbě a odešli do školy.

Když se toho dne vrátili domů, byli překvapeni, že je z dalekého města přijel navštívit strýc, otcův bratr. Povídal si u nich doma s otcem. Za přítomnosti strýce se děti otce opět zeptaly, jestli se mohou dát pokřtít. Jejich strýc předstoupil, položil svému mladšímu bratrovi ruku na rameno a řekl:

„Reinaldo, je to pravda. Dovol jim, aby se dali pokřtít.“ Aniž by o tom věděli, jejich strýc byl pokřtěn o několik měsíců dříve.

Strýc pocítil vlnutí jet do bratrova domu, a díky tomu, že toho dne „stál jako svědek Boží“, se jeho neteře a synovec mohli dát pokřtít. O několik týdnů později byli pokřtěni i Reinaldo s manželkou. Bůh odpověděl na modlitby těchto dětí zázračným způsobem prostřednictvím toho, kdo byl ochoten být „svědkem Božím“.

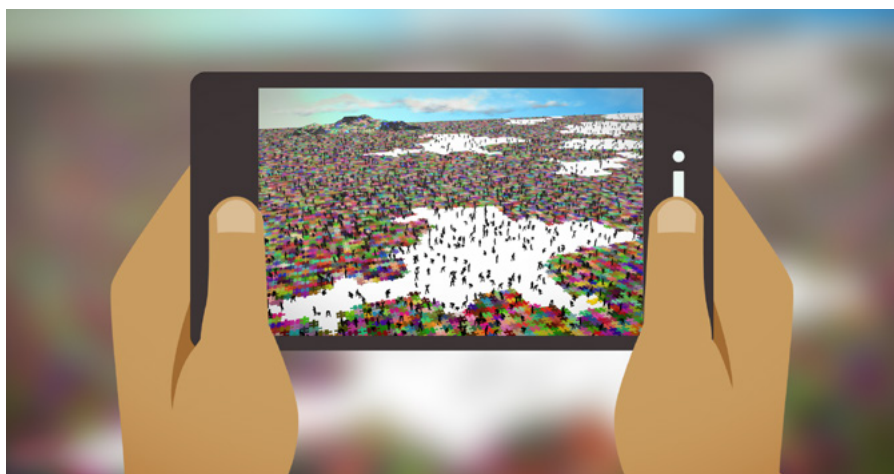
12. „Když někoho pozvete, tak máte úspěch, ať již to dopadne jakkoli.“ (Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* [2012], 23; viz také everydaymissionaries.org.)

13. Matouš 28:19.

14. Mosiáš 15:28.

15. Daniel 2:44–45; viz také verše 34–35.

16. Nauka a smlouvy 65:5.



Mládež a mladí dospělí po celém světě přicházejí ke stolu a mají k dispozici technologie a sociální sítě.



Přednesl prezident Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Bratři a sestry, prezident Monson mě požádal, abych vám přednesl jména generálních úředníků a územních sedmdesátníků Církve pro vyjádření podpory.

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasi Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.
Jste-li někdo proti, zvedněte ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora – jsou to: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson a Dale G. Renlund.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a členům

Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projeďte to stejným způsobem.

Navrhujeme s poděkováním za vynikající službu uvolnit starší Daniela L. Johnsona, Jaira Mazzagardiho, Kenta F. Richardse a Francisca J. Viñase jako sedmdesátníky – generální autority a udělit jim emeritní status. Velmi si vážíme také služby staršího Pera G. Malma, který 26. července 2016 zemřel. Vyjadřujeme lásku a upřímnou soustrast sestře Malmové a jejich dětem a vnoučatům.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření vděčnosti těmto bratřím za jejich vynikající službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit Alana R. Walkera jako územního sedmdesátníka. Ti, kteří si přejí vyjádřit ocenění bratru Walkerovi za jeho službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto bratrům jako územním sedmdesátníkům: Bhanuovi K. Hiranandanimu a Sandinu Romanovi.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projeďte to stejným způsobem.

Presidente Monsone, průběh hlasování byl vzat na vědomí. Ty, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, vyzýváme, aby se obrátili na svého presidenta kůlu.

Bratři a sestry, ceníme si vaší stále víry a modliteb ve prospěch vedoucích Církve. ■





Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Udatní ve svědectví o Ježíšovi

Nemůžeme si dovolit, aby se naše svědectví o Otci a Synu stalo kvůli překážkám zmateným a komplikovaným.

Věčný život je největší ze všech Božích darů a je udílen těm, kteří „zachováv[aj]í přikázání [Boží] a vytrv[aj]í do konce“.¹ Naproti tomu věčný život s Nebeským Otcem je odepřen těm, „kdož nejsou udatní ve svědectví o Ježíšovi“.² Naše udatnost čelí řadě překážek, které nám mohou v dosažení tohoto cíle, kterým je věčný život, bránit.³ Překážky mohou být komplikované; dovoluji vám to ilustrovat na příkladu.

Před mnoha lety můj otec postavil malý srub na jedné části pozemku farmy, na které vyrůstal. Výhled na louky byl úchvatný. Když byly postaveny stěny srubu, přišel jsem na návštěvu. Byl jsem překvapen, že uprostřed výhledu z okna byl stožár elektrického vedení, který byl kousek od domu. Pro mě to byl rušivý prvek odvádějící pozornost od skvostného výhledu.

Řekl jsem: „Tati, proč jsi jim dovolil postavit stožár přímo doprostřed výhledu z okna?“

Můj otec, výjimečně prakticky založený a klidný muž, s procítěním zvolal: „Quentine, ten stožár je pro mě na celém ranči to nejkrásnější!“ Poté svůj postoj vysvětlil: „Když se

na stožár dívám, uvědomuji si, že na rozdíl od doby, kdy jsem zde vyrůstal, nebudu muset do domu nosit vodu v nádobách ze studánky, abych mohl vařit, umýt si ruce nebo se vykoupat. Nebudu muset zapalovat svíčky nebo petrolejové lampy, abych si večer mohl číst. Chci ten stožár mít přímo uprostřed výhledu z okna.“

Můj otec na stožár pohlížel z jiného úhlu než já. Pro něj stožár představoval lepší život, ale pro mě to byla překážka

uprostřed úžasného výhledu. Můj otec si vážil elektřiny, světla a čistoty více než krásného výhledu. Okamžitě jsem si uvědomil, že zatímco pro mě byl stožár překážkou, pro mého otce měl velký praktický a symbolický význam.

Překážka je něco, „co brzdí přesvědčení či porozumění“ nebo je „zábranou v pokroku“.⁴ Duchovně klopýtnout znamená „dopustit se hříchu nebo vzpurnosti“.⁵ Překážkou může být cokoli, co nás odvádí od dosahování spravedlivých cílů.

Nemůžeme si dovolit, aby se naše svědectví o Otci a Synu stalo kvůli překážkám zmateným a komplikovaným. Nemůžeme se nechat polapit do této pasti. Naše svědectví o Nich musí zůstat čisté a prosté jako otcova prostá obhájba stožáru na farmě, na které vyrůstal.

Kvůli jakým překážkám se naše čisté a prosté svědectví o Otci a Synu může stát zmateným a komplikovaným a jaké překážky nám mohou bránit v tom, abychom byli v tomto svědectví udatní?

Jednou z překážek jsou lidské filosofie

Ceníme si poznání všeho druhu a věříme, že „sláva Boží je inteligence“.⁶



Víme však také, že protivníkovou upřednostňovanou taktikou je odvádět lidi od Boha a způsobovat, že lidé klopýtají, tím, že se klade důraz na lidské filosofie, nikoli na Spasitele a Jeho učení.

Apoštol Pavel byl neochvějným svědkem Ježíše Krista díky zázračné zkušenosti se Spasitelem, která mu změnila život.⁷ Pavlova jedinečná minulost ho připravila na to, aby lépe porozuměl lidem z mnoha kulturních prostředí. Měl rád „upřímnou jednoduchost“ Tessalonicenských a „láskyplný soucit“ Filipenských.⁸ Zpočátku pro něj bylo obtížnější porozumět intelektuálně založeným a vzdělaným Řekům. Na Areopágu v Aténách se pokusil o filosofický přístup, a byl zavržen. V případě Korintských se rozhodl, že bude jednoduše učit „nauce ukřižovaného Krista“.⁹ Slovy apoštola Pavla:

„A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci,

Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží.“¹⁰

Některé z nejúžasnejších záznamů v písmech o Spasiteli a o Jeho poslání jsou obsaženy právě v 1. epistoletě Korintským. Jedna kapitola – 15. – přitáhla celosvětovou pozornost díky představením oratoria Georga Friedricha Händela *Mesiáš*.¹¹ Obsahuje důležitou nauku o Spasiteli. Ve třetí části *Mesiáše*, následující hned po sborové písni „Aleluja“, pochází většina veršů z 1. Korintským 15. V několika těchto verších Pavel nádherně popisuje něco z toho, čeho Spasitel dosáhl:

„[Neboť] vstal z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteříž zesnuli.

... Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých.

Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou. ...



Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? ...

Ale Bohu díky, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“¹²

Víme, že odpadlictví nastalo zčásti proto, že lidské filosofie byly vyvýšeny nad Kristovu základní a podstatnou nauku. Namísto toho, aby se učilo jednoduchosti Spasitelova poselství, se mnoho prostých a drahocenných pravd změnilo nebo ztratilo. Křesťanství ve skutečnosti přijalo některé řecké filosofické tradice, aby sjednotilo názory lidí s kulturou oné doby. Historik Will Durant napsal: „Křesťanství nezničilo pohanství, ale přejalo ho. Skomírající způsob řeckého smýšlení tímto

převtělením ožil.“¹³ V historii i v dnešní době někteří lidé evangelium Ježíše Krista zavrhnou z toho důvodu, že podle jejich názoru nemá dostatečnou intelektuální promyšlenost.

Na počátku Znovuzřízení mnozí lidé alespoň tvrdili, že následují Spasitelovo učení. Mnohé národy se považovaly za národy křesťanské. Avšak i tehdy existovalo prorocství ohledně toho, že naše doba bude obtížnější.

Heber C. Kimball byl jedním z původních Dvanácti apoštolů této dispensace a prvním rádcem presidenta Brigham Younga. Varoval: „Přichází čas, kdy ... bude těžké odlišit tvář Svatého od tváře nepřítele lidu Božího.

Tehdy ... si dávejte pozor na ono veliké síto, neboť to bude čas velkého prosívání a mnozí padnou.“ Na závěr dodal, že „přichází ZKOUŠKA“.¹⁴

V naší době je vliv křesťanství v mnoha zemích včetně Spojených států značně omezen. Bez náboženského přesvědčení neexistuje pocit odpovědnosti vůči Bohu. Je tedy těžké stanovit univerzální hodnoty ohledně toho, jak žít. Filosofie, které jsou pevně zakořeněné, si často vzájemně protirečí.

To se naneštěstí stává také některým členům Církve, kteří ztrácejí orientaci a nechávají se ovlivnit nejnovějšími trendy – z nichž mnohé zjevně nejsou spravedlivé.

V souladu s proroctvím Hebera C. Kimballa starší Neal A. Maxwell v roce 1982 řekl: „Dojde k čtenému prosívání kvůli pokleskům ve spravedlivém chování, ze kterých nebylo učiněno pokání. Někteří to vzdají místo toho, aby vytrvali až do konce. Někteří budou oklamáni odpadlíky. Taktéž jiní se urazí, neboť dosti je překážek v každé dispensaci!“¹⁵

Další překážkou je odmítání pohlížet na hříchy v jeho pravém světle

Jednou z typických a znepokojivých stránek naší doby je to, že mnozí lidé se oddávají hříšnému chování, ale odmítají ho považovat za hříšné. Nemají výčitky svědomí ani nejsou ochotni přiznat, že jejich chování je morálně špatné. I někteří z těch, kteří vyznávají víru v Otce a Syna, nesprávně trvají na tom, že milující Otec v nebi nemá požadovat žádné následky za chování, které je v rozporu s Jeho příkázáními.

Takové bylo zřejmě i stanovisko Koriantona, syna Almy mladšího v Kniže Mormonově. Korianton se dopustil vážného nemorálního chování a Alma mu udílel rady. Je nám požeňmáním, že veliký prorok Alma, který osobně zažil

„nejtemnější propasti ... [a] podivuhodné světlo“,¹⁶ zaznamenal ponaučení, které mu dal. Ve 39. kapitole Almy čteme, jak Alma svému synovi radil během procesu pokání a poté vysvětloval, jak Kristus přijde, aby odňal hříchy. Jasně Koriantonovi vysvětlil, že pokání je nezbytné, neboť „žádná nečistá věc nemůže zdědit království Boží“.¹⁷

Alma 42 obsahuje jedny z nejužasnějších nauk ohledně Usmíření v celých písmech. Alma pomohl Koriantonovi porozumět tomu, že není „nespravedlivé, aby byl hříšník vydán stavu bídy“.¹⁸ Uvedl však, že počínaje Adamem nám milostivý Bůh poskytl „prostor ku pokání“, neboť bez pokání by „veliký plán spasení ... byl zmařen“.¹⁹ Alma také potvrdil, že Boží plán je „plán štěstí“.²⁰

Almova slova jsou velmi poučná: „Neboť viz, spravedlnost vykonává všechny požadavky své, a i milosrdenství má nárok na vše, co mu patří; a tak nikdo není spasen nežli ten, kdo je opravdu kající.“²¹ Velkolepá



požeňmáním plynoucí z pokání a z dodržování Spasitelova učení jsou, vidíme-li je ve správném světle, nesmírně důležitá. Není neférové mluvit o následcích hříšných rozhodnutí a nedostatku pokání jasně – jako to udělal Alma s Koriantonem. Často se říká: „Dříve či později musí každý zasednout k hostině následků“.²²

Pozoruhodným a celestiálním požeňmáním Spasitelova Usmíření je to, že skrze pokání lze hříšné chování vymazat. Poté, co Korianton učinil pokání, Alma pronesl: „Již nedovol[uj] těmto věcem, aby tě trápily, a pouze dovol hříchům svým, aby tě trápily oním trápením, které tě sníží ku pokání.“²³

Překážkou je snaha hledět za cíl

Prorok Jákob označil dávné Židy za tvrdošíjný lid, který opovrhoval jednoduchostí, zabíjel proroky a vyhledával to, čemu nemohl rozumět. „Pročež, pro slepotu svou, kterážto slepota přišla tím, že hleděli za cíl, musejí nezbytně padnouti.“²⁴

I když existuje mnoho příkladů toho, jak lze hledět za cíl²⁵, v naší době je jedním z významných příkladů extremismus. Extremismem v evangeliu je to, když někdo vyvíjí některou zásadu evangelia nad jiné stejně důležité zásady a zaujme stanovisko, které jde za hranice učení vedoucích Církve nebo k tomuto učení stojí v protikladu. Jedním příkladem je to, když člověk prosazuje dodatky nebo změny ve Slovu moudrosti nebo klade důraz na jednu jeho část. Dalším je nákladná příprava na různé scénáře konce světa. V obou příkladech se druhým doporučuje, aby přijali něčí osobní výklady. „Změníme-li zdravotní zákon nebo jakoukoli jinou zásadu v určitý druh náboženského fanatismu, hledíme za cíl.“²⁶

Pán mluvil o důležité nauce, když prohlásil: „Kdokoli oznamuje více nebo méně nežli toto, ten není ze mne.“²⁷ Když jakoukoli zásadu povyšujeme tak, že se oslabuje náš závazek dodržovat ostatní, stejně důležité zásady, nebo zaujíáme postoj, který je v rozporu s učením vedoucích Církve nebo který ho přesahuje, hledíme za cíl.

Kromě toho někteří členové přikládají záležitostem, z nichž mnohé jsou dobré, vyšší důležitost než základním naukám evangelia. Dávají oddanost určité záležitosti na první místo a svůj závazek vůči Spasiteli a Jeho učení odsunují na místo druhé. Povyšujeme-li cokoli nad svou oddanost Spasiteli, jednáme-li tak, že Ho považujeme jen za nějakého učitele, a nikoli za nadpozemského Syna Božího, pak hledíme za cíl. Oním cílem je totiž Ježíš Kristus!

76. oddíl Nauky a smluv jasně uvádí, že být „udatní ve svědectví o Ježíšovi“²⁸ je jednoduchou a základní zkouškou oddělující ty, kteří zdědí požehnání celestiálního království, od těch v nižším terestriálním království. Abychom byli udatnými, musíme se zaměřit na moc a schopnost Ježíše Krista a Jeho smírné oběti překonat smrt a prostřednictvím našeho pokání nás očistit od hříchu a musíme se řídit naukou Kristovou.²⁹ Také potřebujeme, aby nás na cestě smlouvy, včetně posvátných obřadů chrámu, vedlo světlo a poznání Spasitelova života a učení. Musíme být stálí v Kristu, hodovat na Jeho slovech a vytrvat do konce.³⁰

Závěr

Máme-li být udatní ve svědectví o Ježíšovi, musíme se vyhýbat překážkám, které chytají do pasti mnohé v jiném ohledu úctyhodné muže a ženy a brání jim v pokroku. Rozhodněme se vždy být v Jeho službě. Při hledání poznání se musíme vyhýbat



lidským filosofím, které oslabují naši oddanost Spasiteli. Musíme vidět hřích v pravém světle a přijmout Spasitelovo Usmíření skrze pokání. Musíme se vyhýbat tomu, abychom hleděli za cíl, a musíme se zaměřit na Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele, a řídit se Jeho naukou.

Můj otec spatřoval ve sošáru prostředek k poskytování elektriny, světla a dostatku vody na vaření a mytí. Byl to nášlapný kámen vedoucí ke zlepšení jeho života.

Jeden spisovatel podotýká, že překážky se mohou stát „nášlapnými

kameny ke vznešenému charakteru a k nebi“.³¹

Být udatní ve svém svědectví o Ježíšovi je pro nás nášlapným kamenem k tomu, abychom byli způsobilí získat Spasitelovu milost a celestiální království. Ježíš Kristus je jediným jménem pod nebesy, jímž můžeme být spaseni.³² Vydávám spolehlivé svědectví o Jeho božskosti i o Jeho nadpozemské úloze v Otcově plánu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 14:7; viz také Jan 17:3.
2. Nauka a smlouvy 76:79.



Starší Gary E. Stevenson
Kvorum Dvanácti apoštolů

3. Viz *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 170–171.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „stumbling block“.
5. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, „stumble“.
6. *Nauka a smlouvy* 93:36.
7. Viz *Skutkové* 9:1–9; 26:13–18.
8. Viz Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 319.
9. Viz Farrar, *Life and Work of St. Paul*, 319–320.
10. 1. Korintským 2:4–5.
11. Viz Georg Friedrich Händel, *Mesiáš*, ed. T. Tertius Noble (1912).
12. 1. Korintským 15:20–22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization*, vol. 3, *Caesar and Christ* (1944), 595.
14. Heber C. Kimball, v: Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 446.
15. Neal A. Maxwell, „Be of Good Cheer“, *Ensign*, Nov. 1982, 68.
16. *Mosiáš* 27:29.
17. *Alma* 40:26.
18. *Alma* 42:1. Dle nauky Svatých posledních dnů je provedeno opatření pro veškeré lidstvo včetně těch, kteří se v tomto životě nedoslechnou o Kristu; dětí, které zemrou před dosažením věku zodpovědnosti; a těch, kteří nemají poznání. (Viz *Nauka a smlouvy* 29:46–50; 137:7–10.)
19. *Alma* 42:5.
20. *Alma* 42:8.
21. *Alma* 42:24.
22. Robert Louis Stevenson, v: Carla Carlisle, „A Banquet of Consequences“, *Country Life*, July 6, 2016, 48. Paní Carlisleová tento citát připisuje Robertu Louisi Stevensonovi. Někteří ho připisují jiným lidem.
23. *Alma* 42:29.
24. *Jákos* 4:14.
25. V článku, který jsem napsal pro církevní časopisy v roce 2003, jsem zdůraznil čtyři oblasti, které mohou vyvolat teologickou slepotu a klopýtnutí, které popsal *Jákos*: nahrazení pravd evangelia lidskými filosofiemi, extremismus v nauce, hrdinská gesta jakožto náhražku každodenní zasvěcené oddanosti a vyvyšování pravidel nad nauku. (Viz „Looking beyond the Mark“, *Liahona*, Mar. 2003, 21–24.)
26. Quentin L. Cook, „Looking beyond the Mark“, *Liahona*, Mar. 2003, 22.
27. *Nauka a smlouvy* 10:68.
28. *Nauka a smlouvy* 76:79.
29. Viz 2. Nefi 31:17–21.
30. Viz 2. Nefi 31:20–21.
31. Henry Ward Beecher, v: Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), 586.
32. Viz 2. Nefi 31:21; *Mosiáš* 3:17.

Pohlížejte ke knize, pohlížejte k Pánu

*Pohlížíte na Knihu Mormonovu jako na svůj závěrný kámen,
na duchovní středobod své síly?*

Mary Elizabeth Rollinsová

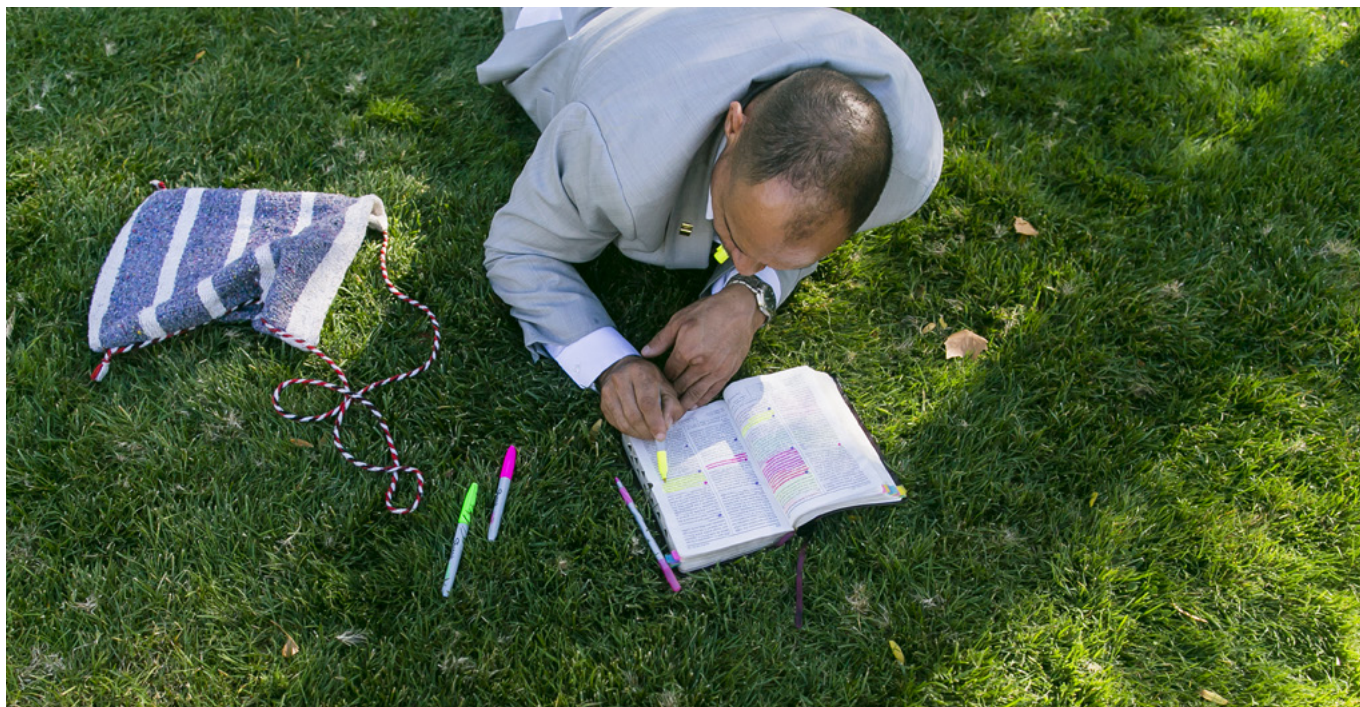
V duchu si představuji vás, nastupující generaci, jak někde ve světě sledujete nebo posloucháte toto konferenční zasedání. Rád bych vám vyprávěl pravdivý příběh – příběh, který může být příkladem i poučením. Může vám ukázat, jak se přiblížit Pánu a získat větší moc odolávat pokušení.

Je to příběh o dívce, která žila ve státě New York a která v necelých třech letech přišla o otce, když se s ním potopila loď na velkém jezeře. Společně s matkou, starším bratrem a mladší sestrou se přestěhovali do nového města v jiném státě, kde bydleli s tetou a strýcem. Nějakou dobu poté, co se tam přestěhovali, přišli do jejich města misionáři a členové nově zorganizovaného náboženství s úžasnou zprávou o Znovuzřízení evangelia. Vyprávěli pozoruhodný příběh o andělovi, který mladíku jménem Joseph Smith předal záznam z dávných dob – záznam, který byl přeložen mocí Boží. Dva z těchto návštěvníků, Oliver Cowdery a John Whitmer, dokonce na vlastní oči spatřili kovové stránky tohoto dávného záznamu s rytinami a Whitmer svědčil,

že zlaté desky držel ve vlastních rukou. Tento záznam byl nedlouho předtím vydán a bratr Whitmer knihu přinesl s sebou. Samozřejmě šlo o Knihu Mormonovu.

Když 12letá Mary slyšela misionáře mluvit o této knize, její srdce naplnil zvláštní pocit. I když měla *Knihu Mormonovu* hodně stránek, Mary si ji toužila přečíst. Když bratr Whitmer odcházel, dal jeden drahocenný výtisk knihy bratru Isaacu Morleymu, který





byl přítelem Maryina strýce a místním vedoucím této nové církve.

Mary později napsala: „Šla jsem za [bratrem Morleym] domů ... a požádala ho, aby mi knihu ukázal; [dal] mi ji do ruky, [a] když jsem se na ni dívala, pocítila jsem takovou touhu ji číst, že jsem neodolala a požádala ho o dovolení vzít si ji domů a přečíst si ji. ... Řekl, ... že on sám měl stěží čas si v ní přečíst jedinou kapitolu a že ji vidělo jen několik málo bratří, ale já jsem ho o to prosila tak naléhavě, že nakonec řekl: „Milé dítě, pokud tu knihu přineseš zítra ráno před snídaní, můžeš si ji vzít.““

Mary běžela domů a byla knihou tak uchválena, že zůstala vzhůru a četla ji téměř celou noc. Druhý den ráno, když knihu vracela, bratr Morley řekl: „Asi sis v ní moc nepočítala“ a „Nevěřím, že bys mi z ní mohla citovat jediné slovo“. Mary se napřímila a zopakovala z paměti první verš Knihy Mormonovy. Pak mu odvyprávěla příběh proroka Nefiho. Později napsala: „Zíral na mě s překvapením a řekl: ‚Milé dítě, vezmi si tu knihu domů a dočti ji, mohu počkat.‘“

Krátce nato ji Mary dočetla, a byla tak prvním člověkem ve městě, který knihu přečetl celou. Poznala, že je

pravdivá a že pochází od Nebeského Otce. Když pohlížela ke knize, pohlížela k Pánu.

O měsíc později k ní domů přišel neobyčejný návštěvník. Mary o tomto paměťhodném setkání napsala: „Když mě [Joseph Smith] uviděl, velmi soustředěně se na mě zadíval. ... Po chvíli ... mi dal velké požehnání ... a onu knihu mi daroval a řekl, že dá bratru Morleymu [jinou]. ... Všichni jsme pocítovali, že to je muž Boží, neboť mluvil s mocí a jako někdo, kdo má pravomoc.“

Tato dívka, Mary Elizabeth Rollinsová, byla v životě svědkem mnoha dalších zázraků a vždy si uchovávala svědectví o Knize Mormonově.¹ Tento příběh má pro mě zvláštní význam, protože tato dívka je má prateta ze čtvrté generace nazpět. Díky Maryinu příkladu i dalším zážitkům ve svém životě jsem poznal, že nikdo není příliš mladý na to, aby hledal a obdržel osobní svědectví o Knize Mormonově.

Závěrný kámen vašeho svědectví

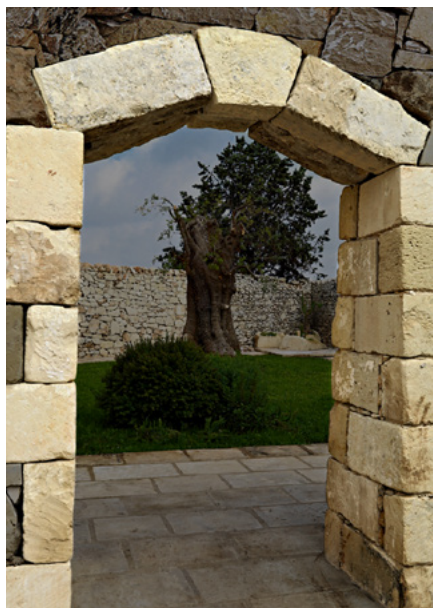
V Maryině příběhu je pro vás obsaženo jedno osobní poučení. Každý z vás, mladých mužů, mladých žen i dětí, může mít tytéž pocity, jako měla ona. Když čtete Knihu Mormonovu

a modlíte se s touhou poznat, zda je pravdivá, můžete i vy obdržet tentýž dojem v srdci, který obdržela Mary. Také můžete zjistit, že když vykročíte a budete o Knize Mormonově svědčit, pocítíte téhož potvrzujícího ducha. Duch Svätý bude promlouvat k vašemu srdci. I vy můžete pocítit téhož potvrzujícího ducha, když uslyšíte ostatní dělit se o svědectví ohledně Knihy Mormonovy. Každé toto duchovní svědectví může vést k tomu, že se Kniha Mormonova stane závěrným kamenem vašeho svědectví.

Dovolte mi to vysvětlit. Prorok Joseph Smith, který Knihu Mormonovu přeložil darem a mocí Boží, ji popsal jako „nejspřávnější ze všech knih na zemi a [jako závěrný kámen] našeho náboženství“.²

Od prvního vtištění Knihy Mormonovy v roce 1830 se vydalo více než 174 milionů výtisků ve 110 různých jazycích, což dokládá, že Kniha Mormonova je stále závěrným kamenem našeho náboženství. Co to ale znamená pro každého z vás?

V architektuře je závěrný kámen hlavním prvkem klenuté brány. Je to klínovitý kámen přímo uprostřed klenby a v jejím nejvyšším bodě. Je to nejdůležitější kámen, protože drží



Kniha Mormonova, jako závěrný kámen v klenuté bráně, se může stát závěrným kamenem našeho svědectví.

strany klenby na svém místě a brání tomu, aby se zborily. A je to stavební prvek, který zajišťuje, že brána, neboli otvor pod ní, je průchozí.

Z hlediska evangelia je to dar a požehnání od Pána, že závěrným kamenem našeho náboženství je něco tak hmatatelného a pochopitelného jako Kniha Mormonova a že ji můžete držet v rukou a číst. Pohlížíte na Knihu Mormonovu jako na svůj závěrný kámen, na duchovní středobod své síly?

President Ezra Taft Benson učení Josepha Smitha dále rozvinul. Řekl: „Kniha Mormonova je závěrným kamenem našeho náboženství hned ve třech ohledech. Je závěrným kamenem při vydávání našeho svědectví o Kristu. Je závěrným kamenem naší nauky. Je závěrným kamenem svědectví.“

President Benson dále učil: „Kniha Mormonova nás učí pravdě [a] vydává svědectví o Kristu. ... To ale není vše. V této knize je moc, která vám začne proudit do života v okamžiku, kdy ji začnete vážně studovat. Naleznete větší moc odolávat pokušení. ... Naleznete moc stát na těsné a úzké cestě.“³

Mé osobní svědectví

V mém případě se Kniha Mormonova stala závěrným kamenem mého

svědectví v průběhu několika let a díky řadě zážitků. Jeden z mocných zážitků, které formovaly mé svědectví, se stal, když jsem jako mladý misionář sloužil ve své první oblasti v japonském Kumamotu. Se společníkem jsme chodili dům od domu a hlásali evangelium. Potkali jsme jednu babičku, která nás laskavě pustila do předsíně, jíž se v japonštině říká *genkan*. Nabídla nám něco studeného k pití, protože bylo horko. Nebyl jsem v Japonsku moc dlouho a krátce předtím jsem dočetl Knihu Mormonovu a modlil se o to, abych s jistotou poznal, že je pravdivá.

Byl jsem v Japonsku nový, a proto jsem nemluvil japonsky moc dobře. Vlastně si myslím, že tato žena moc nerozuměla tomu, co jsem říkal. Začal jsem ji učit o Knize Mormonově, popisoval jsem, jak Joseph Smith obdržel od anděla dávný záznam vyrytý na deskách a jak ho přeložil mocí Boží.

Když jsem jí vydal svědectví o tom, že Kniha Mormonova je slovo Boží a další svědectví o Ježíši Kristu, pocítil jsem silný dojem doprovázený vřelým pocitem klidu a pokoje v nitru, který písma popisují slovy „nitro tvé v tobě hořelo“.⁴ Tento pocit mi znovu mocně potvrdil, že Kniha Mormonova je vskutku slovo Boží. V té chvíli mé pocity byly tak silné, že když jsem mluvil s onou japonskou babičkou, vstoupily mi do očí slzy. Nikdy nepomenu na zvláštní pocit, který jsem onoho dne měl.

Vaše osobní svědectví

Každý z vás může rovněž obdržet osobní svědectví o této knize! Uvědomujte si, že Kniha Mormonova byla napsána pro vás – a pro vaši dobu? Tato kniha je jedním z požehnání života v takzvané dispensaci plnosti časů. I když Knihu Mormonovu napsali

dávní inspirovaní pisatelé, z nichž mnozí byli proroci, oni ani lidé v jejich době neměli tu výsadu mít celou knihu ve svém vlastnictví. Vy nyní máte snadno na dosah posvátný záznam, který proroci, kněží a králové dychtivě přijímali, uchovávali jako poklad a ochraňovali! Máte výsadu držet v rukou úplnou Knihu Mormonovu. Je zajímavé, že Moroni, jeden z proroků v Knize Mormonově, viděl naši dobu – vaši dobu. Dokonce vás viděl ve vidění, před mnoha staletími! Moroni napsal:

„Vizte, Pán mi ukázal veliké a podivuhodné věci o [onom dni], ... kdy tyto věci“, čímž měl na mysli Knihu Mormonovu, „mezi vás přijdou.“

Vizte, mluvím k vám, jako byste byli přítomní, a přece nejste. Avšak vizte, Ježíš Kristus mi vás ukázal, a já znám vaše konání.“⁵

Abych vám pomohl učinit Knihu Mormonovu závěrným kamenem vašeho svědectví, dám vám jednu výzvu. Nedávno jsem se dozvěděl, že mnozí mladí lidé stráví v průměru sedm hodin denně sledováním obrazovky televize, počítače nebo chytrého telefonu.⁶ Uvážíme-li to, mohli byste provést jednu malou změnu? Mohli byste část toho času u obrazovek, zvláště toho tráveného na sociálních sítích, internetu, u her či před televizí, nahradit četbou Knihy Mormonovy? Pokud jsou zmiňované průzkumy pravdivé, dokázali byste snadno najít čas na každodenní studium Knihy Mormonovy, i kdyby to bylo jen 10 minut denně. A můžete studovat tak, aby vás to těšilo a abyste tomu rozuměli – buď na svém zařízení, nebo v tištěné knize. President Russell M. Nelson nám nedávno radil: „Neměli bychom nikdy z četby Knihy Mormonovy udělat jakousi tíživou povinnost, něco jako polknutí nechutného léku,

který musíme rychle spolknout a pak si odškrtnout, že máme konečně splněno.“⁷

Pokud jde o vás, mladší děti, mohly byste ji číst s rodičem, prarodičem nebo s někým blízkým. Pokud je některá kapitola, verš nebo část natolik těžká, že by vás to od četby odrazovalo, přeskočte na další a pak na další. Vidím vás, jak následujete příklad Mary. Vidím vás, jak si nadšeně nacházíte čas a klidné místo na čtení Knihy Mormony. Vidím vás, jak nacházíte odpovědi, pocítujete vedení a získáváte vlastní svědectví o Knize Mormonově a svědectví o Ježíši Kristu. Když pohlížíte k této knize, pohlížíte k Pánu.

Budete zabráněni do pasáží této drahocenné knihy a téměř na každé stránce se setkáte se svým milovaným Spasitelem, Pánem Ježíšem Kristem. Odhaduje se, že některá podoba Jeho jména připadá v průměru na každých 1,7 verše.⁸ Dokonce i sám Kristus svědčil o pravdivosti této knihy v těchto posledních dnech slovy: „Jakože Pán váš a Bůh váš žije, je pravdivá.“⁹

Jsem vděčný za výzvu a slib, které Pán skrze proroka Moroniho dává každému z vás – a každému, kdo čte Knihu Mormonovu. Zakončím přečtením této výzvy a slibu a připojím vlastní svědectví: „A až tyto věci [Knihu Mormonovu] obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu [Ježíše] Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.“¹⁰

Vydávám svědectví o Znovuzřízení evangelia v těchto posledních dnech a o Knize Mormonově jako hmatatelném důkazu tohoto Znovuzřízení. Tak jako slova této knihy téměř před dvěma staletími inspirovala 12letou



dívku, aby přijala znovuzřízenou církev Ježíše Krista, pravdy, které v ní najdete, budou podobně pozvedat a inspirovat i vás. Posílí vaši víru, naplní vaši duši světlem a připraví vás na budoucnost, kterou si jen stěží dokážete představit.

Na stránkách této knihy objevíte nekonečnou lásku a nepředstavitelnou milost Boží. Když se budete snažit následovat učení, které v ní najdete, vaše radost se znásobí, vaše porozumění se prohloubí a odpovědi, o které v souvislosti s mnoha těžkostmi smrtelnosti usilujete, se vám otevřou. Když pohlížíte k této knize, pohlížíte k Pánu. Kniha Mormonova je zjevené slovo Boží. O tom svědčím, celým

svým srdcem a duší, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „Mary Elizabeth Rollins Lightner“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1926, 193–195.
2. Úvod ke Knize Mormonově.
3. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion“, *Ensign*, Nov. 1986, 5, 7.
4. Nauka a smlouvy 9:8.
5. Mormon 8:34–35.
6. Viz American Academy of Pediatrics, „Media and Children“, aap.org.
7. Russell M. Nelson, „Strengthen the Shepherds“ (proslov pronesený na setkání vedoucích před generální konferencí, 28. září 2016).
8. Viz Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), 16–18.
9. Nauka a smlouvy 17:6.
10. Moroni 10:4; viz také verše 3, 5.



Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zůstávejte v mé lásce

Boží láska je nekonečná a vytrvá na věky, ale co to pro každého z nás znamená, závisí na tom, jak na Jeho lásku reagujeme.

Bible nám říká, že „Bůh láska jest“.¹ Bůh je dokonalým ztělesněním lásky a my se značně spoléháme na její neměnnost a všezahrnující dosah. President Thomas S. Monson to vyjádřil takto: „Bůh vás miluje, ať již si myslíte, že si tuto lásku zaslужujete, či nikoli. Tato láska prostě vždy přetrvává.“²

Je mnoho způsobů, jak popsat božskou lásku a jak o ní mluvit. Jedním z výrazů, které dnes často slyšíme, je ten, že Boží láska je „bezpodmínečná“. Ačkoli je to v určitém smyslu pravda, ono popisné slovo *bezpodmínečná* se v písmech nikde neobjevuje. Jeho láska se v písmech popisuje spíše jako veliká a podivuhodná láska,³ „láska dokonalá“,⁴ vykupitelská láska⁵ či láska věčná.⁶ Toto jsou lepší výrazy, protože slovo *bezpodmínečná* může o božské lásce vyvolávat mylné představy – například že Bůh toleruje a promíjí nám vše, co děláme, protože Jeho láska je bezpodmínečná, nebo že Bůh na nás neklade žádné nároky, protože Jeho láska je bezpodmínečná, nebo že *všichni* jsou spaseni v nebeském království Božím, protože Jeho láska je bezpodmínečná. Boží láska je nekonečná a vytrvá na věky, ale co to pro každého z nás znamená, závisí na tom, jak na Jeho lásku reagujeme.

Ježíš řekl:

„Jakož miloval mne Otec, i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování mém.“

Budete-li zachovávat přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.“⁷

Zůstávat ve Spasitelově lásce znamená přijímat Jeho milost a být skrze ni zdokonalováni.⁸ Abychom přijali Jeho milost, musíme mít víru v Ježíše Krista a dodržovat Jeho přikázání včetně toho, že musíme činit pokání z hříchů, dát se pokřtít na odpuštění hříchů, obdržet Ducha Svatého a dál kráčet po cestě poslušnosti.⁹

Bůh nás bude vždy milovat, ale nemůže nás spasit v našich hříších.¹⁰ Vzpomeňte na Amulekova slova určená Zezromovi, že Spasitel nespasí svůj lid v jejich hříších, ale z jejich hříchů,¹¹ z toho důvodu, že kvůli hříchu jsme nečistí a nic nečistého nemůže zdědit království nebeské¹² neboli přebývat v Boží přítomnosti. „A [Kristus] má moc, která mu byla dána od Otce, aby [svůj lid] vykoupil z hříchů jejich skrze pokání; tudíž vyslal anděly své, aby oznamovali zvěsti o podmínkách pokání, jež přivádí k moci Vykupitele, ke spasení duše jejich.“¹³

Z Knihy Mormonovy se dozvídáme, že smyslem Kristova utrpení – toho

nejvyššího projevu Jeho lásky – bylo uskutečnit „nitro milosrdenství, což přemáhá spravedlnost a uskutečňuje pro lidi prostředek, aby mohli mít víru ku pokání.“

A tak může milosrdenství uspokojit požadavky spravedlnosti a obklopuje je náručí bezpečí, zatímco ten, kdo neuplatňuje víru ku pokání, je vystaven celému zákonu požadavků spravedlnosti; tudíž pouze pro toho, kdo má víru ku pokání, se uskuteční veliký a věčný plán vykoupení.“¹⁴

Pokání je tedy Jeho dar pro nás, koupený za velmi vysokou cenu.

Někteří budou tvrdit, že Bůh žehná každému bez rozdílu – a budou například citovat Ježíšova slova v Kázání na hoře: „[Bůh] slunci svému velí vzchodit na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“¹⁵ Ano, Bůh sesílá na všechny své děti všechna požehnání, která jen může – všechna požehnání, která láska, zákon, spravedlnost a milosrdenství dovolí. A přikazuje nám, abychom byli podobně štedří:





„Ját vám pravím: Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás, a modlíte se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protíví;

Abyste byli synové Otce svého, kteříž jest v nebesích.“¹⁶

Nicméně větší požehnání od Boha jsou podmíněna poslušností. President Russell M. Nelson vysvětlil: „Skvostná kytice Boží lásky – včetně věčného života – zahrnuje požehnání, pro něž se musíme stát způsobilými, nikoli nároky, které lze očekávat nezaslouženě. Hříšníci nemohou změnit Jeho vůli podle té své a požadovat od Něho, aby jim žehnal v hříchu [viz Alma 11:37]. Chtějí-li se radovat z každého květu v Jeho nádherné kytici, musí činit pokání.“¹⁷

Kromě toho, že se kající člověk stane nevinným a neposkvrněným a získá zaslíbení, že bude posledního dne pozvednut,¹⁸ má přebývání v lásce Boží ještě druhé životně důležité hledisko. Přebývání v Jeho lásce nám umožní plně rozvinout náš potenciál – stát se dokonce takovými, jako je On.¹⁹ President Dieter F. Uchtdorf prohlásil: „Milost Boží nás jen neobnovuje do

našeho předchozího nevinného stavu. ... Jeho cíl je mnohem vyšší: přeje si, aby se Jeho synové a dcery stali takovými, jako je On.“²⁰

Přebývat v Boží lásce v tomto smyslu znamená podrobovat se plně Jeho vůli. Znamená to přijímat od Něho pokárání, když je to zapotřebí, „nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce“.²¹ Znamená to mít se vzájemně rádi a sloužit si, jako měl Ježíš rád nás a sloužil nám.²² Znamená to učit se „říditi ... zákonem celestiálního království“, abychom mohli „obstátí v celestiální slávě“.²³ Aby z nás Nebeský Otec mohl vytvořit to, kým se můžeme stát, naléhavě nás žádá, abychom se poddali „nutkáním Svatého Ducha a odlož[ili] přirozeného člověka a sta[li] se svatým skrze usmíření Krista Pána a sta[li] se jako dítě, poddajným, mírným, pokorným, trpělivým, plným lásky, ochotným podrobiti se všemu, co Pán považuje za vhodné na něj vložití, stejně jako se dítě podrobuje otci svému“.²⁴

Starší Dallin H. Oaks poznamenal: „Konečný soud není pouze ohodnocení celkového součtu dobrých a zlých skutků – toho, co jsme *učinili*. Je to

potvrzení konečného účinku našich skutků a myšlenek – toho, čím jsme se *stali*.“²⁵

Příběh Helen Kellerové je jakýmsi podobenstvím o tom, jak může božská láska proměnit ochotnou duši. Helen se narodila v Alabamě ve Spojených státech v roce 1880. Když jí bylo teprve 19 měsíců, postihla ji nemoc, kterou lékaři nedokázali diagnostikovat a kvůli níž ohluchla a oslepla. Helen byla nesmírně inteligentní a cítila se frustrovaně, když se snažila porozumět svému okolí a vyznat se v něm. Když se dotýkala pohybujících se rtů rodinných příslušníků a uvědomila si, že mluví ústy, „měla záchvaty vzteku, [protože] se nemohla do jejich konverzace zapojit“.²⁶ V necelých šesti letech potřeba Helen komunikovat a její frustrace dosahovaly takové míry, že k jejím „záchvatům vzteku docházelo každý den, někdy i každou hodinu“.²⁷

Rodiče Helen najali pro svou dceru učitelku – ženu jménem Anne Sullivanová. Právě tak jako v Ježíši Kristu máme Toho, kdo rozumí našim neduhům,²⁸ tak i Anne Sullivanová zápolila s vlastními vážnými těžkostmi a rozuměla neduhům Helen. Ve věku



pěti let Anne postihla nemoc, která jí způsobila bolestivé zjizvení rohovky a téměř slepotu. Když bylo Anne osm let, zemřela jí matka; otec ji a jejího mladšího bratra Jimmieho opustil, a tak byli posláni do „chudobince“, kde byly tak žalostné podmínky, že Jimmie po pouhých třech měsících zemřel. Anne díky své houževnaté vytrvalosti získala možnost studovat na Perkinsově škole pro slepé a slabozraké, kde byla nesmírně úspěšná. Díky operaci se jí zrak zlepšil, takže byla schopná číst tištěné písmo. Když otec Helen Kellerové kontaktoval Perkinsovu školu s tím, že hledá pro svou dceru učitele, byla vybrána Anne Sullivanová.²⁹

Zpočátku to nebyla příjemná zkušenost. Helen „svou učitelku bila, štípala a kopala a vyrazila jí zub. [Anne] nakonec začala situaci zvládat díky tomu, že se s [Helen] přestěhovaly do malé chatky na pozemku Kellerových. Díky trpělivosti a pevné důslednosti si nakonec získala srdce i důvěru tohoto dítěte.“³⁰ Podobně, když začneme božskému Učiteli důvěřovat namísto odporovat, může s námi pracovat, aby nás osvětlil a pozvedl na novou úroveň života.³¹

Aby Anne pomohla Helen naučit se slovům, hláskovala jí názvy známých předmětů prstem na dlaň.

„[Helen] měla tuto ‚hru s prstem‘ ráda, ale nechápala ji, až do onoho slavného okamžiku, kdy [Anne] hláskovala slovo ‚v-o-d-a‘ a na [Heleninu] ruku přitom pumpovala vodu. [Helen] později napsala:

„Najednou jsem si mlhavě uvědomila jakoby něco zapomenutého; ... a nějakým způsobem mi bylo odhaleno tajemství jazyka. Tehdy jsem poznala, že slovo „v-o-d-a“ znamenalo ono úžasné chladivé něco, co mi teklo po ruce. Toto oživlé slovo probudilo mou duši, dodalo jí světlo, naději a radost, osvobodilo ji! ... Všechno mělo své jméno a každé jméno zrodilo novou myšlenku. Když jsme se vrátily do domu, každý předmět, ... kterého jsem se dotkla, se jakoby zachvíval životem.“³²

Když Helen Kellerová dospěla, proslavila se svou láskou k jazyku, svými spisovatelskými dovednostmi a svou výmluvností jako veřejný řečník.

Ve filmu ztvárňujícím život Helen Kellerové jsou její rodiče spokojeni s prací Anne Sullivanové poté, co zkrotí jejich divokou dceru do té míry, že Helen sedí zdvořile u večeře, normálně se nají a po jídle složí ubrousek. Ale Anne věděla, že Helen toho je schopná zvládnout mnohem více a že může být pro druhé významným přínosem.³³ I my můžeme být celkem

spokojeni s tím, co jsme v životě vykonali, a že jsme zkrátka tím, kým jsme, zatímco Spasitel rozumí vznešenému potenciálu, který chápeme jen nejasně, jakoby „v zrcadle“.³⁴ Každý z nás může zažít nadšení z toho, že se v nás rozvíjí božský potenciál – podobně jako se radovala Helen Kellerová, když jí slova ožila, vnesla jí do duše světlo a osvobodila ji. Každý z nás může milovat Boha a sloužit Mu a mít schopnost žehnat svým bližním. „Jakož psáno jest: Čeho oko nevidálo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“³⁵

Zamysleme se nad cenou Božské drahocenné lásky. Ježíš zjevil, že aby usmířil naše hříchy a vykoupil nás ze smrti, jak fyzické, tak i duchovní, Jeho utrpení způsobilo Jemu, „dokonce Bohu, největšímu ze všech, že ... se chvil bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu – a přál ... si, [aby] nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti.“³⁶ Jeho muka v Getsemanech a na kříži byla větší, než by jakýkoli smrtelník dokázal snést.³⁷ Nicméně vzhledem k Jeho lásce ke svému Otci a k nám vytrval, a v důsledku toho nám může nabídnout nesmrtelnost i věčný život.

Je hluboce symbolické, že když Ježíš trpěl v Getsemanech, což je místo s lisem na olivy, přýštila Mu „krev ... z každého póru“.³⁸ Ve Spasitelově době se olivový olej vyráběl tak, že se olivy nejprve rozdrtily tím, že se po nich převaloval velký kámen. Výsledná „kaše“ se umístila do měkkých, volně spletených košů, které se naskládaly na sebe. Jejich vahou se vylisoval první a zároveň nejlepší olej. Dodatečného tlaku se dosáhlo tím, že se nahoru na naskládané koše položilo velké břevno nebo kláda, aby se vylisoval další olej. A nakonec, aby se

vylišovaly poslední kapky, se břevno na jedné straně zatížilo kameny, aby se dosáhlo maximálního drticího tlaku.³⁹ A ano, tento olej je krvavě rudý, když zprvu vytéká z oliv.

Myslím na Matoušův záznam o tom, jak Spasitel vstoupil oné osudné noci do Getseman – jak se „počal ... rmoutiti a teskliv býti. ...

A poodšed maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jest-li možné, necht' odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“⁴⁰

Pak, když si představuji, že ona tíha ještě více zesilovala, prosil podruhé o úlevu, a nakonec, možná na vrcholu svého utrpení, potřebí. Tato muka snášel, dokud nebyla spravedlnost uspokojena do poslední kapky.⁴¹ Toto vykonal, aby vykoupil vás i mě.

Jak drahocenný dar je božská láska! Ježíš se, naplněn touto láskou, ptá: „Nevrátíte se nyní ke mně a nebudete činiti pokání z hříchů svých a neobrátnete se, abych vás mohl uzdravit?“⁴² Láskyplně nás ujišťuje: „Vizte, rámě milosrdenství mého je k vám vztaženo a každ[é]ho, kdo přijde, ... přijmu; a pozeňnaní jsou ti, kteří jdou ke mně.“⁴³

Chcete milovat Toho, kdo jako první miloval vás?⁴⁴ Tak dodržujte Jeho přikázání.⁴⁵ Chcete být přítelem Toho, kdo položil život za své přátele?⁴⁶ Tak dodržujte Jeho přikázání.⁴⁷ Chcete přebývat v Jeho lásce a obdržet vše, co vám tak vlídně nabízí? Tak dodržujte Jeho přikázání.⁴⁸ Modlím se o to, abychom pocítovali Jeho lásku a plně v ní přebývali, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 1. Janova 4:8. Jakkoli vznešená a konejšivá je láska Ježíše Krista, není to Jeho jediná vlastnost. K Jeho „charakteru, dokonalosti a vlastnostem“ (*Lectures on Faith* [1985], 38) také patří spravedlnost, pravdivost a neměnnost; je týž Bohem



včera, dnes a na věky (viz *Lectures on Faith*, 41). Bez těchto a dalších povahových rysů a vlastností, které v naprosté dokonalosti vlastní, by nebyl Bohem.

2. Thomas S. Monson, „Nikdy nekráčíme sami“, *Liahona*, listopad 2013, 124.
3. Viz Nauka a smlouvy 138:3.
4. 1. Janova 4:18; Moroni 8:16.
5. Viz Alma 5:26.
6. Viz Jeremiáš 31:3.
7. Jan 15:9–10.
8. Viz Moroni 10:32–33.
9. Viz 2. Nefi 31:11–21; 3. Nefi 27:16–20; viz také Nauka a smlouvy 20:29–34.
10. Viz Alma 11:32–37; viz také Alma 42:13, 15, 22–27.
11. Viz Helaman 5:10–11.
12. Viz Alma 11:37; viz také Mojžíš 6:57.
13. Helaman 5:11.
14. Alma 34:15–16.
15. Matouš 5:45; viz také 3. Nefi 12:45.
16. Matouš 5:44–45; viz také 3. Nefi 12:44–45.
17. Russell M. Nelson, „Divine Love“, *Liahona*, Feb. 2003, 16. A dále: „Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Matouš 7:21; viz také 3. Nefi 14:21.)

Také jsme učeni:

„Je zákon, neodvolatelně ustanovený v nebi před založením tohoto světa, na němž jsou všechna pozeňnaní založena – A když získáme jakékoli pozeňnaní od Boha, je to skrze poslušnost onoho zákona, na němž je založeno.“ (Nauka a smlouvy 130:20–21.)

Někteří zapomínají, že Bůh nemůže „pohlížeti na hřích se sebemenší mírou shovívavosti“. (Nauka a smlouvy 1:31.) Zároveň nás ujišťuje, že „tomu, kdo činí pokání a poslouchá přikázání Páně, bude odpuštěno“. (Nauka a smlouvy 1:32.)

18. Viz 3. Nefi 27:22.
19. Viz 3. Nefi 27:27; viz také Matouš 5:48; 3. Nefi 12:48.

20. Dieter F. Uchtdorf, „Dar milosti“, *Liahona*, květen 2015, 108.

21. Židům 12:6; viz také Židům 12:5, 7–11; Jan 15:1–8.
22. Viz Jan 15:12.
23. Nauka a smlouvy 88:22.
24. Mosiáš 3:19.
25. Dallin H. Oaks, „Výzva stát se“, *Liahona*, leden 2001, 40; zvýraznění již v originále.
26. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
27. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
28. Viz Židům 4:15.
29. Viz „Anne Sullivan“, perkins.org/history/people/anne-sullivan.
30. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
31. Viz např. Nauka a smlouvy 93:28: „Ten, kdo zachovává přikázání jeho, získává pravdu a světlo, až je oslaven v pravdě a zná všechny věci.“
32. „Helen Keller“, perkins.org/history/people/helen-keller.
33. Viz William Gibson, *Divotvůrkyně* (film, 1962).
34. 1. Korintským 13:12.
35. 1. Korintským 2:9.
36. Nauka a smlouvy 19:18.
37. Viz Mosiáš 3:7.
38. Mosiáš 3:7.
39. Viz Richard Neitzel Holzapfel a kol., *Jesus Christ and the World of the New Testament* (2006), 18; Richard Neitzel Holzapfel a kol., *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 281.
40. Matouš 26:37, 39.
41. Viz Nauka a smlouvy 19:19.
42. 3. Nefi 9:13.
43. 3. Nefi 9:14.
44. Viz 1. Janova 4:19.
45. Viz Jan 14:15.
46. Viz Jan 15:13.
47. Viz Jan 15:14.
48. Viz Jan 15:10.



Starší W. Mark Bassett
Sedmdesátník

Pro náš duchovní rozvoj a poučení

*Tajemství Boží jsou nám odhalována pouze podle Jeho vůle
a mocí Ducha Svatého.*

Když jsem byl malý, dostali rodiče dárek, který mě a mého mladšího bratra Davida fascinoval. Jednalo se o miniaturní model zlatých desek, které Prorok Joseph Smith obdržel od anděla Moroniho. Pamatuji si, že tato napodobenina desek měla asi deset kovových stránek, na nichž byla napsána slova. Tyto stránky ale nebyly tím, co nás zaujalo.

V dětství jsme často slýchali příběhy o Znovuzřízení. Věděli jsme o zlatých deskách a v Primárnkách jsme zpívali píseň o tom, jak byly uloženy do země a jak je anděl Moroni předal Josephu Smithovi.¹ Tak jak zvědavost našeho mladistvého rozumu narůstala, toužili jsme poznat jedině: Co bylo napsáno na té části desek, jež byla bezpečně zapečetěna dvěma malými kovovými páskami?

Když desky ležely několik dní na stole, zvědavost nás nenechala v klidu. Přestože nám bylo zcela jasné, že se nejedná o opravdové desky předané Moronim, chtěli jsme se do jejich zapečetěné části podívat. A tak jsme se s bratrem několikrát snažili použít jídelní nože, staré lžíce a další nejrůznější náčiní v naději, že se nám podaří

vypáčit zapečetěnou část desek natolik, abychom viděli, co obsahuje – ale ne natolik, aby se poškodily ony tenké pásky. Alespoň jsme byli dost chytrí na to, abychom po své nezbedné chlapecské zvědavosti nezanechali žádné stopy. K našemu zklamání byly tyto pokusy o „vypáčení desek“ vždy neúspěšné.

Dodnes nevím, co bylo v oné zapečetěné části ukryto – pokud tam vůbec

něco bylo. Tou nejstudnější částí našeho příběhu je však to, že do dnešního dne netuším ani to, co bylo napsáno na té části kovových stránek, která byla určena ke čtení. Předpokládám, že tyto stránky obsahovaly příběhy Znovuzřízení a svědectví Josepha Smitha a tří a osmi svědků, kteří viděli skutečné desky, jež předal Moroni.

Již od Stvoření této země poskytuje náš milující Otec v nebi svým dětem vedení a pokyny prostřednictvím proroků. Skrze tyto proroky nám předává svá slova a ta jsou zachovávána jako písmena určená pro náš rozvoj a poučení. Nefti to popsals takto:

„Neboť duše má se těší z písem a srdce mé nad nimi přemítá a píše je k poučení a ku prospěchu dětí mých.

Vizte, duše má se těší z věcí Páně; a srdce mé neustále přemítá o tom, co jsem viděl a slyšel.“²

V minulých dispensacích i v této poslední dispensaci plnosti časů jsou navíc způsobili členové Pánovy Církve požehnaní stálým společenstvím Ducha





Svatého, který našemu duchovnímu rozvoji a poučení napomáhá.

Jak znám pečlivou povahu svého mladšího bratra, dokáži si představit, že zřejmě přečetl všechna slova, jež byla napsána na onom modelu desek u našich rodičů. Já jsem však těchto jasných a cenných pravd nedbal, a místo toho jsem vynakládal úsilí na hledání něčeho, co nemělo být odhaleno.

Náš rozvoj a naše učení mohou být naneštěstí někdy zpomaleny, nebo dokonce zastaveny nemoudrou snahou o „vypáčení desek“. Takovéto činy nás mohou vést k tomu, že usilujeme o něco, co nemá nebo nemůže být v této době pochopeno, zatímco přehlídíme nádherné pravdy, které jsou určeny pro nás a naši situaci – pravdy, jež byly podle Nefiova popisu napsány k našemu poučení a prospěchu.

Nefiův bratr Jákob učil: „Vizte, veliká a podivuhodná jsou díla Páně. Jak neproniknutelné jsou hlubiny tajemství

jeho; a je nemožné, aby člověk odhalil všechny cesty jeho.“³

Jákobova slova nás učí tomu, že nemůžeme úspěšně „vypáčit desky“ neboli donucením způsobit, aby nám byla zjevena tajemství Boží. Tajemství Boží jsou nám odhalována pouze podle Jeho vůle a mocí Ducha Svátého.⁴

Jákob pokračuje:

„A nikdo nezná cesty jeho, ledaže mu to bylo zjeveno; pročez, bratří, nepovrhujte zjeveními Božími.

Neboť vizte, mocí slova jeho přišel člověk na tvář země. ... Ó pak, proč by nemohl přikázati zemi nebo dílu rukou svých na tváři její podle vůle své a podle libosti?

Pročez, bratří, nesnažte se raditi Pánu, ale snažte se bráti radu z ruky jeho.“⁵

Abychom mohli porozumět tajemstvím Božím neboli tomu, co lze pochopit jen skrze zjevení, musíme se řídit příkladem Nefiho, který řekl:

„Byl [jsem] velmi mlád, nicméně statné postavy, a také jsem velmi toužil znáti tajemství Boží, pročez, volal jsem k Pánu; a vizte, on mne navštívil a obměkčil mé srdce, takže jsem uvěřil všem slovům, která promlouval můj otec.“⁶ Sám Pán dále vysvětlil, že Nefi projevoval víru, pilně Ho hledal s pokorou srdce a dodržoval Jeho přikázání.⁷

Nefi byl příkladem tím, že usiloval o poznání s 1) upřímnou touhou; 2) pokorou; 3) modlitbou; 4) důvěrou v proroka; a uplatňováním 5) víry, 6) píle a 7) poslušnosti. Tento způsob hledání se velmi liší od mého „páčení desek“ neboli snahy vynutit si porozumění něčemu, co má být zjeveno podle Pánova načasování a prostřednictvím moci Ducha Svátého.

V této moderní době jsme si zvykli očekávat, že znalosti můžeme a máme získávat okamžitě; jsou-li některé informace obtížně zjistitelné či nedostupné, často je odmítáme



nebo jim nedůvěřujeme. Někteří kvůli nadbytku informací nevědomky více důvěřují dostupným zdrojům neznámého původu, než aby se spoléhali na Pánův zavedený vzor pro získávání osobního zjevení. Jákob možná popisoval i naši dobu, když řekl: „Ale vizte, [oni] byli tvrdošíjným lidem; a opovrhovali jasnými slovy ... a vyhledávali věci, kterým nemohli rozumět. Pročež, pro slepotu svou, kterážto slepota přišla tím, že hleděli za cíl, musejí nezbytně padnouti; neboť Bůh od nich odňal jasnost svou a vydal jim mnohé věci, jimž nemohou rozumět, protože si to přáli.“⁸

Naproti tomu stojí rada presidenta Dietera F. Uchtdorfa. Hovořil sice o misionářích, ale jeho slova lze stejně dobře vztáhnout na každého, kdo hledá duchovní pravdu. Řekl: „Když mají ... misionáři víru v Ježíše Krista, důvěřují Pánu natolik, že se řídí Jeho příkázáními – i když zcela nerozumějí důvodům pro jejich existenci. Jejich víra se projeví píli a prací.“⁹

Starší Dallin H. Oaks řekl na poslední dubnové generální konferenci toto: „Církev vynakládá velké úsilí, aby byla v případě záznamů, které máme, objektivní a transparentní, ale i přese všechno, co můžeme vydat, zůstávají někdy našim členům základní otázky, které nelze vyřešit studiem. ... Některé věci se lze dozvědět jen vírou.“¹⁰

Dávní proroci učili téže zásadě, což dokazuje, že se lidská povaha v průběhu času nezměnila a že Pánův vzor

pro získávání vědomostí je nadčasový. Zamyslete se nad tímto starozákonním příslovím: „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.“¹¹

Izaiáš, který hovořil za Pána, vysvětlil, že „jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.“¹²

Nefi přidal další svědectví, když prohlásil: „Ó Pane, důvěřoval jsem v tebe a budu v tebe důvěřovati na věky.“¹³

Víra a důvěra v Pána vyžadují, abychom uznali, že Jeho moudrost je nadřazená té naší. Musíme také uznat, že největší potenciál pro duchovní rozvoj a poučení nám poskytuje Jeho plán.

Nikdy se od nás neočekávalo, že budeme mít dokonalé poznání během této smrtelné existence. Naopak se od nás očekává, že budeme „[doutati] ve věci, které nejsou viděti, které jsou však pravdivé.“¹⁴

I když měl Nefi velkou víru, uznal, že jeho porozumění je omezené, když odpověděl andělovi na otázku: „Znáš blahosklonnost Boží?“ Nefi řekl: „Vím, že Bůh miluje své děti; nicméně *neznám význam všech věcí.*“¹⁵

Podobně řekl také Alma svému synu Helamanovi: „Nyní, tato tajemství mi ještě nebyla plně oznámena; tudíž se zdržím o tom mluvit.“¹⁶

Svědčím o tom, že náš Otec v nebi miluje své děti, ale tak jako Nefi a Alma ani já neznám význam všech věcí. A ani všechny věci znát nepotřebuji; *i já* se zdržím o tom mluvit a budu trpělivě

čekat na Pána s vědomím toho, že „mám všechny věci jako svědectví, že tyto věci jsou pravdivé; a [vy] také [máte] všechny věci jako svědectví pro sebe, že jsou pravdivé. ...“

Písma leží před [vámi] a všechny věci ukazují, že Bůh jest; ano, dokonce země a všechny věci, jež jsou na její tváři, ano, a její pohyb, ano, a také všechny planety, jež se pohybují ve svém pravidelném uspořádání, dosvědčují, že jest Nejvyšší Stvořitel.“¹⁷

Jestliže uznáváme, že jsme dílem moudrého a oddaného Otce v nebi, „ó pak“ proč bychom Mu nedovolili, aby vedl náš duchovní rozvoj a poučení „podle vůle své a podle libosti“ namísto podle té naší?¹⁸

On žije. Ježíš Kristus je Jeho Jednorozený Syn a Vykupitel lidstva. Kristus má díky svému nekonečnému Usmíření moudrost a předvídatost, se kterou nás může vést v těchto posledních dnech. Joseph Smith je Jeho prorok, který byl vybrán, aby v plnosti znovuzřídil Jeho království na zemi. Thomas S. Monson je Jeho žijící prorok a mluvčí v dnešní době. O tom vydávám upřímné svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „The Golden Plates“, *Children's Songbook*, 86.
2. Nefi 4:15–16.
3. Jákob 4:8.
4. Viz 1. Nefi 10:19.
5. Jákob 4:8–10.
6. 1. Nefi 2:16.
7. Viz 1. Nefi 2:19–20.
8. Jákob 4:14.
9. Dieter F. Uchtdorf, „The Lord's Work“ (proslav pronesený na semináři pro nové presydeny misii, 25. června 2016), 6.
10. Dallin H. Oaks, „Protiklad ve všech věcech“, *Liahona*, květen 2016, 117.
11. Příklad 3:5.
12. Izaiáš 55:9.
13. 2. Nefi 4:34.
14. Alma 32:21.
15. 1. Nefi 11:16–17; zvýraznění přidáno.
16. Alma 37:11.
17. Alma 30:41, 44.
18. Jákob 4:9.



Starší Kazuhiko Yamashita
Sedmdesátník

Bud'te odhodlaní pro Krista

Odhodlaní pro Krista jsme tehdy, když sloužíme věrně, to, co přichází, přijímáme pokorně, vytrváváme vznešeně, modlíme se vroucně a svátost přijímáme způsobem.

Drazí bratři a sestry, dnes bych rád promluvil k mladým členům Církve, včetně našich úžasných misionářů. Bratry a sestry, kteří jsou mladí v srdci, samozřejmě také srdečně zvu, aby naslouchali.

21. srpna tohoto roku prezident Russell M. Nelson zasvětil nádherný chrám Sapporo – třetí chrám v Japonsku. Chrám Sapporo je postaven v severním Japonsku na místě zvaném Hokkaido. Stejně jako Utah i Hokkaido osídlili pracovití a pilní pionýři.

Známý učitel, Dr. William Clark,¹ byl v roce 1876 pozván, aby přijel na Hokkaido učit. V Japonsku žil pouze osm měsíců, ale svým křesťanským duchem navždy ovlivnil své mladé studenty, kteří nebyli křesťanské víry. Ve svých slovech na rozloučenou jim předal poselství, jež bylo zvěčněno na této bronzové soše.² Řekl: „Chlapci, buďte odhodlaní!“ – „Budte odhodlaní pro Krista.“³ Jeho důrazná výzva, aby „byli odhodlaní pro Krista“, může pomáhat dnešním Svatým posledních dnů s jejich každodenními rozhodnutími.

Co to znamená „být odhodlaný pro Krista“? Být odhodlaný pro Krista

znamená být motivován Jeho dílem, soustředit se na ně a být mu oddaný. Být odhodlaný pro Krista bude zřídka kdy znamenat, že si zvolíme veřejnou poctu. Být odhodlaný pro Krista znamená, že sloužíme věrně, pilně a s radostným srdcem ve svém



Bronzová socha známého učitele Dr. Williama Clarka, který povzbuzoval chlapce, aby „byli odhodlaní pro Krista“.

sboru nebo odbočce, aniž bychom si stěžovali.

Naši misionáři sloužící po celém světě jsou vynikajícím příkladem těch, kteří jsou opravdu odhodlaní pro Krista. Před několika lety jsme se sestrou Yamashitovou sloužili v japonské misii Nagoya. Naši misionáři byli pro Krista tolik odhodlaní! Jedním z nich byl mladý muž jménem starší Cowan.

Starší Cowan neměl pravou nohu, protože o ni jako chlapec přišel při úrazu na kole. Několik týdnů poté, co nastoupil na misii, mi zavolal jeho společník. Protéza staršího Cowana se zlomila, když jel na kole. Zajeli jsme s ním do dobré opravny a tam, v malé čekárně, jsem poprvé spatřil jeho nohu. Až tehdy mi došlo, jakou bolestí musel trpět. Protézu mu opravili a on se vrátil zpět do své oblasti.

Nicméně, jak týdny plynuly, jeho protéza se lámala znovu a znovu. Územní lékařský poradce doporučil, aby se starší Cowan vrátil domů a požádal o přesunutí do jiné misie. Toto doporučení jsem odmítl přijmout, protože starší Cowan byl úžasný misionář a moc si přál zůstat v Japonsku. Postupně ho ale jeho zdravotní stav začal stále víc omezovat. Navzdory tomu nereptal ani si nestěžoval.

Opět mi bylo doporučeno, abych staršímu Cowanovi umožnil sloužit na místě, jež by nevyžadovalo jízdu na kole. Přemítal jsem o této situaci. Myslel jsem na staršího Cowana a jeho budoucnost, a modlil jsem se o tom. Pocítil jsem vnuknutí, že ano, starší Cowan se má vrátit domů a čekat na přeražení do jiné misie. Zavolal jsem mu a s láskou a péčí jsem mu řekl o svém rozhodnutí. Nic mi na to neodpověděl. Jen jsem slyšel, jak na druhém konci pláče. Řekl jsem: „Starší Cowane, nemusíte mi odpovědět nyní.



Zavolám vám zítra. Prosím zvažte mé doporučení v upřímné modlitbě.“

Když jsem mu zavolał druhý den ráno, pokorně řekl, že se bude mojí radou řídit.

Během našeho závěrečného pohovoru jsem mu položil tuto otázku: „Starší Cowane, když jste vyplňoval přihlášku na misii, žádal jste o povolání do misie, kde byste nemusel jezdit na kole?“

Odpověděl: „Ano, o to jsem žádal.“

Já na to: „Ale byl jste povolán do japonské misie Nagoya, kde se jízda na kole vyžaduje. Řekl jste to presidentovi kúlu?“

Jeho odpověď mě překvapila. Řekl: „Ne, neřekl jsem mu to. Rozhodl jsem se, že pokud mě Pán povolal *tam*, začnu chodit do posilovny a cvičit, abych jízdu na kole zvládl.“

Na konci našeho pohovoru mi se slzami v očích položil tuto otázku: „Bratře presidente, proč jsem přijel do Japonska? Proč jsem zde?“

Bez zaváhání jsem odpověděl: „Starší Cowane, znám jeden důvod, pro který jste sem přijel. Přijel jste sem kvůli mně. Už vím, s jakým úžasným mladým mužem zde sloužím. Jsem požehnan tím, že vás znám.“

S radostí dodávám, že se starší Cowan vrátil do svého láskyplného domova a byl znovu povolán ke službě v misii, kde mohl jezdit autem. Jsem hrdý nejenom na staršího

Cowana, ale i na všechny misionáře po celém světě, kteří slouží ochotně, aniž by reptali nebo si stěžovali. Děkuji vám, starší a sestry, za vaši víru, za vaše nasazení a za vaše silné odhodlání pro Krista.

Kniha Mormonova obsahuje mnoho příběhů těch, kteří byli odhodlaní pro Krista. Jako mladý muž pronásledoval Alma mladší Církev a její členy. Později prožil dramatickou změnu srdce a sloužil jako mocný misionář. Usiloval o Pánovo vedení a žehnal svým společníkům, zatímco s nimi sloužil. Pán ho posílil, a on tak mohl překonat těžkosti, kterým čelil.

Tento Alma dal svému synu Helamanovi tuto radu:

„Každý, kdo vloží důvěru svou v Boha, bude mít ve zkouškách svých a v trápeních svých a v strastech svých oporu. ...

Zachová[vej] přikázání Boží. ...

Rad' se s Pánem ve veškerém konání svém a on tě povede k dobrému.“⁴

Náš druhý syn prožil velkou část svého mládí mimo Církev. Ve 20 letech zažil něco, co způsobilo, že zatoužil svůj život změnit. Skrze lásku, modlitby a pomoc od rodiny a od členů Církev, a v konečném důsledku skrze soucit a milost Pána, se dokázal vrátit zpět do Církev.

Později byl povolán ke službě do misie Washington Seattle. Zpočátku byl velmi sklíčený. Během prvních tří měsíců se každý večer zavíral v koupelně a plakal. Jako starší Cowan se i on snažil najít odpověď na otázku „Proč jsem zde?“

Asi po roce jeho služby jsme obdrželi e-mail, jenž byl odpovědí na naše modlitby. Napsal: „Právě nyní mohu skutečně pociťovat lásku Boží a lásku Ježíšovu. Budu pracovat pilně, abych se stal takovým jako dávní proroci. I když také prožívám mnoho těžkostí, jsem skutečně šťastný. Sloužit Ježíšovi



je opravu to nejlepší. Neexistuje nic úžasnějšího. Jsem velmi šťastný.“

Cítil se stejně jako Alma: „A ó, jaká radost a jaké podivuhodné světlo jsem uzřel; ano, duše má byla naplněna radostí tak nesmírnou, jakou byla bolest má!“⁵

V životě procházíme zkouškami, ale pokud jsme odhodlaní pro Krista, můžeme se na Něj soustředit a pociťovat radost i uprostřed zkoušek. Náš Vykupitel je tím největším příkladem. Rozuměl svému posvátnému poslání a byl poslušný vůle Boha Otce. Jaké obrovské požehnání je, že si každý týden, když přijímáme svátost, můžeme připomenout Jeho úžasný příklad!

Draží bratři a sestry, odhodlaní pro Krista jsme tehdy, když sloužíme věrně, to, co přichází, přijímáme pokorně, vytrváváme vznešeně, modlíme se vroucně a svátost přijímáme způsobem.

Kéž jsme odhodlaní pro Krista, zatímco s trpělivostí a vírou přijímáme těžkosti a zkoušky a nacházíme radost na cestě smlouvy.

Svědčím o tom, že Pán vás zná. Ví o vašich těžkostech a obavách. Ví o vaší touze Mu sloužit oddaně a, ano, i odhodlaně. Kéž vás při tom vede a žehná vám. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. William Smith Clark (1826–1886) byl profesorem chemie, botaniky a zoologie a během americké občanské války sloužil jako plukovník. Byl vedoucí osobností v zemědělském vzdělávání a rektorem na Massachusettské vysoké škole zemědělské. (Viz „William S. Clark“, wikipedia.com.)
2. Socha se nachází u hvězdárny na pahorku Sapporo Hitsujigaoka.
3. William S. Clark, v: Ann B. Irish, *A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island* (2009), 156.
4. Viz Alma 36:3; 37:35, 37.
5. Alma 36:20.



Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Sdílejme znovuzřízené evangelium

To, čemu říkáme „misionářská práce členů“, není program, ale láskyplný postoj, s nímž podáváme pomocnou ruku lidem kolem sebe.

I.

Náš Spasitel, Ježíš Kristus, ke konci svého působení na zemi přikázal svým učedníkům: „Protož jdouce, učte všechny národy“ (Matouš 28:19) a „jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“ (Marek 16:15). Všem křesťanům je takto přikázáno, aby se o evangelium dělili se všemi. Mnozí toto nazývají „velké pověření“.



Jak starší Neil L. Andersen popsal na dopoledním zasedání, Svatí posledních dnů dozajista patří mezi ty, kteří jsou této velké zodpovědnosti oddáni nejvíce. Což bychom měli, protože víme, že Bůh miluje všechny své děti a že v těchto posledních dnech znovuzřídil životně důležité dodatečné poznání a moc, aby jim všem mohl žehnat. Spasitel nás učil, abychom všechny milovali jako své bratry a sestry, a my toto učení cítíme tím, že šíříme svědectví a poselství o znovuzřízeném evangeliu „mezi všechny národy, pokolení, jazyky a lidi“ (NaS 112:1). Toto je nezbytná součást toho, co znamená být Svatým posledních dnů. Pohlížíme na to jako na radostnou výsadu. Co by mohlo být radostnější, než dělit se o pravdy věčnosti s Božími dětmi?

Dnes máme mnoho prostředků, jimiž se můžeme dělit o evangelium, které předchodí generace neměly k dispozici. Máme televizi, internet a sociální sítě. Máme mnoho cenných poselství, jimiž můžeme znovuzřízené evangelium představit druhým. Církev v mnoha zemích požívá velké vážnosti. Máme mnohem větší počet misionářů. Ale využíváme všechny tyto prostředky

s maximální účinností? Jsem přesvědčen, že většina z nás by řekla, že ne. Přejeme si efektivněji plnit svou božsky určenou zodpovědnost hlásat znovuzřízené evangelium po celém světě.

Existuje mnoho dobrých myšlenek, jak se dělit o evangelium, které budou fungovat v jednotlivých kůlech či zemích. Ale protože jsme celosvětovou církví, chtěl bych zmínit myšlenky, které budou fungovat všude – od nejnovějších jednotek až po ty nejstarší, od kultur nyní vnímavých k evangelium Ježíše Krista až po kultury a národy, jež se k náboženství stavějí čím dál více nepřátelsky. Chtěl bych mluvit o myšlenkách, o něž se můžete podělit s těmi, kteří jsou oddanými věřícími v Ježíše Krista, i s těmi, kteří o Jeho jménu nikdy neslyšeli; s těmi, kteří jsou spokojeni se svým stávajícím životem, i s těmi, kteří se zoufale snaží změnit k lepšímu.

Co mám tedy zmínit, co pro vás bude při sdílení evangelia užitečné, ať

již jste v jakékoli situaci? Potřebujeme pomoc každého člena a každý člen může pomáhat, neboť bude třeba splnit mnoho úkolů, když se budeme dělit o znovuzřízené evangelium s každým národem, pokolením, jazykem a lidem.

Všichni víme, že účast členů na misionářské práci je nezbytná jak k získání obrácených, tak k jejich udržení. President Thomas S. Monson řekl: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ... a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu. Připravil pro nás prostředky, díky nimž se můžeme dělit o evangelium mnoha různými způsoby, a pokud budeme jednat s vírou v to, že dokážeme Jeho dílo nést kupředu, bude nám v této práci pomáhat.“¹

Dělit se o znovuzřízené evangelium je naší celoživotní křesťanskou povinností a výsadou. Starší Quentin L. Cook nám připomíná: „Misionářská práce není jen jednou z 88 kláves na pianu, na kterou se občas zahraje; je to

mohutný akord podmanivé melodie, který musí v našem životě neustále zaznívat, máme-li zůstat v souladu se svým závazkem vůči křesťanství a vůči evangelium Ježíše Krista.“²

II.

Existují tři věci, které mohou ve snaze pomáhat dělit se o evangelium dělat všichni členové, bez ohledu na okolnosti, v nichž žijí a pracují. Toto vše by měl dělat každý z nás.

Zaprvé – můžeme se modlit o touhu pomáhat v této životně důležité součásti práce na spasení. Veškeré úsilí začíná *touhou*.

Zadruhé – můžeme sami za sebe dodržovat příkázání. Věrní a poslušní členové jsou těmi nejpřesvědčivějšími svědky o pravdivosti a hodnotě znovuzřízeného evangelia. A co je ještě důležitější, věrní členové budou mít vždy u sebe Spasitelova Ducha, aby je vedl v jejich snaze účastnit se tohoto velkého úsilí dělit se o znovuzřízené evangelium Ježíše Krista.

Zatřetí – můžeme se modlit o inspiraci ohledně toho, co můžeme *my* ve své osobní situaci dělat, abychom se dělili o evangelium s druhými. To je něco jiného než modlit se *za misionáře* nebo se modlit za to, co mohou dělat *druzí*. Máme se modlit o to, co můžeme osobně dělat *my*. Když se modlíme, máme pamatovat na to, že modlitby o takovouto inspiraci budou zodpovězeny, bude-li je doprovázet závazek – to, co písmo nazývá „opravdovým záměrem“ či „celým úmyslem srdce“. Modlete se s tím, že se zavázete jednat podle inspirace, kterou obdržíte, a slibte Pánu, že bude-li vás inspirovat k tomu, abyste s někým mluvili o evangelium, uděláte to.

Potřebujeme vedení Páně, protože v každém okamžiku někteří lidé jsou, a jiní nejsou, připraveni přijmout





další pravdy znovuzřízeného evangelia. Nemáme nikdy sami posuzovat, kdo je připraven a kdo není. Pán zná srdce všech svých dětí, a budeme-li se modlit o inspiraci, pomůže nám najít ty, o nichž ví, že jsou „připraveni slyšeti slovo“ (Alma 32:6).

Jako apoštol Páně povzbuzuji každého člena a rodinu v Církvi, aby se modlili o to, aby jim Pán pomohl najít ty, kteří jsou připraveni přijmout poselství znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Starší M. Russell Ballard nám dává tuto důležitou radu, s níž se ztotožňuji: „Důvěřujte Pánu. On je dobrý Pastýř. Zná své ovce. ... Nebudeme-li do této práce zapojeni, pak přehlédneme mnoho těch, kteří by si poselství o Znovuzřízení rádi vyslechli. ... Zásady jsou celkem jednoduché – modlete se, osobně i v rodině, o misio-nářské příležitosti.“³ Když budeme projevovat víru, tyto příležitosti budou přicházet, aniž by „působily“ nuceně nebo nepřírozeně. Budou přirozeným důsledkem naší lásky k našim bratrům a sestrám.“⁴

Vím, že je to pravda. Připojuji svůj slib, že s vírou v Pánovu pomoc získáme vedení a inspiraci a nalezneme

v tomto věčně důležitém díle lásky velkou radost. Porozumíme tomu, že úspěch ve sdílení evangelia znamená vyzývat druhé s láskou a upřímným záměrem jim pomoci, bez ohledu na to, jaká bude jejich reakce.

III.

Zde je několik dalších námětů, díky nimž se můžeme účinně dělit o evangelium:

1. Je třeba mít na paměti, že „lidé se učí tehdy, když jsou připraveni se učit, nikoli tehdy, když jsme my připraveni je učit.“⁵ To, co zajímá nás, jako jsou důležité dodatečné nauky ve znovuzřízené Církvi, obvykle není to, co zajímá ostatní. Ostatní obvykle chtějí vidět výsledky vyplývající z nauky, nikoli nauku samotnou. Když pozorují nebo zažívají účinky znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista v našem životě, pocítují Ducha a začínají se zajímat o nauku. Také mohou projevit zájem tehdy, když usilují o to, aby byli šťastnější, byli blíže Bohu nebo lépe chápali smysl života.⁶ Proto musíme pečlivě a s modlitbou usilovat o schopnost

rozpoznat, jak se druhých zeptat, zda by měli zájem se dozvědět více. To bude záviset na mnoha okolnostech, jako například na současné situaci dané osoby a na našem vztahu k ní. Toto je dobrý námět k diskusi na radách, v kvorech a v Pomocném sdružení.

2. Při rozhovorech s druhými je třeba mít na paměti, že vyzvat je, aby se dozvěděli více o Ježíši Kristu a Jeho evangeliu, je vhodnější, než je vyzvat, aby se dozvěděli více o naší Církvi.⁷ Chceme, aby se lidé obrátili k evangeliu. Toto je onou velkou úlohou Knihy Mormonovy. Vztah k naší Církvi vyplyne z obrácení se ke Kristu – nebude mu předcházet. Mnoho těch, kteří jsou nedůvěřiví vůči církvím, nicméně chová lásku ke Spasiteli. To nejdůležitější dávejte na první místo.
3. Ve snaze někoho seznámit se znovuzřízeným evangeliem máme postupovat tak, aby to bylo upřímné a abychom o druhé měli láskyplný zájem. K tomu dochází tehdy, když se druhým snažíme pomoci s jejich problémy nebo když s nimi pracujeme v rámci nějaké služby veřejnosti,



například když pomáháme trpícím, staráme se o chudé a potřebné nebo se snažíme zlepšit kvalitu života druhých.

4. Naše snaha dělit se o evangelium se nemá omezovat jen na okruh našich přátel a spolupracovníků. Během olympiády jsme se dozvěděli o taxikáři z řad Svätých posledních dnů v Riu de Janeiru, který s sebou vozil výtisky Knihy Mormonovy v sedmi různých jazycích a dával tuto knihu každému, kdo byl ochoten ji přijmout. Říkal si „misionář v taxíku“. Poznamenal: „[Mým] misijním polem ... jsou ulice Ria de Janeira.“⁸

Clayton M. Christensen, který má působivé zkušenosti jako člen-misionář, říká, že „v uplynulých dvaceti letech jsme nepozorovali žádnou souvislost mezi hloubkou vztahu s nějakým člověkem a pravděpodobností, že bude mít zájem dozvědět se něco o evangeliu.“⁹

5. Biskupstva sborů mohou naplánovat zvláštní shromáždění svátosti a vyzvat členy, aby na ně přivedli zájemce. Členové sboru se budou méně zdráhat přivést na takové shromáždění své známé, protože

budou mít větší jistotu, že jeho obsah bude dobře naplánován tak, aby vzbudil jejich zájem a představil Církev v dobrém světle.

6. Je mnoho dalších způsobů, jak se dělit o evangelium. Letos v létě jsem například dostal radostný dopis od nové členky, která se o znovuzřízeném evangeliu dozvěděla, když jí zavolał bývalý spolužák, aby se jí zeptal, jak se jí daří, protože byla nemocná. Napsala: „Udělal na mě dojem, co mi o sobě řekl. Po několika měsících, kdy mě učili misionáři, jsem se dala pokřtít. Od té doby se můj život zlepšil.“¹⁰ Všichni známe mnohé, kterým by se život zlepšil díky znovuzřízenému evangeliu. Nabízíme jim pomocnou ruku?
7. To, že naše mladé členy fascinují sociální sítě a jsou velmi zdatní v jejich používání, jim dává jedinečnou příležitost probudit v druhých zájem o evangelium. Mormon popisuje, jak se Spasitel zjevil Nefitům, těmito slovy: „Učil děti ... a sloužil jim a uvolnil jejich jazyk, ... aby mohly promluvit.“ (3. Nefi 26:14.) Předpokládám, že dnes bychom řekli: „uvolnil jejich [prsty], aby

mohly promluvit.“ Pusťte se do toho, mládeži!

Dělit se o evangelium není břímě, ale radost. To, čemu říkáme „misionářská práce členů“, není program, ale láskyplný postoj, s nímž podáváme pomocnou ruku lidem kolem sebe. Je to také příležitost vydat svědectví o našich pocitech ohledně Spasitelova znovuzřízeného evangelia. Starší Ballard učil: „Nejvýznamnějším důkazem našeho obrácení a toho, jaký vztah k evangeliu máme ve vlastním životě, je naše ochota sdílet ho s druhými.“¹¹

Svědčím o Ježíši Kristu, který je Světlem a Životem světa. (Viz 3. Nefi 11:11.) Jeho znovuzřízené evangelium osvětluje naši cestu smrtelností. Jeho Usmíření nám dává ujistění o životě po smrti a sílu vytrvat na cestě k dosažení nesmrtelnosti. A Jeho Usmíření nám dává příležitost získat odpuštění hříchů a v rámci velkolepého Božího plánu spasení se stát způsobilými obdržet věčný život, ten „největší ze všech darů Božích“. (NaS 14:7.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, *Liahona*, listopad 2013, 4.
2. Quentin L. Cook, „How to Be a Member Missionary“, *New Era*, Feb. 2015, 48.
3. M. Russell Ballard, „Vložte důvěru v Pána“, *Liahona*, listopad 2013, 44.
4. M. Russell Ballard, „Vložte důvěru v Pána“, 44.
5. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* (2012), 30.
6. Viz Christensen, *The Power of Everyday Missionaries*, 26–27.
7. Viz Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image* (2008), 34–35.
8. Viz Ashley Kewish, „Cab Driver Hands Out Copies of Book of Mormon to Rio Visitors“, Aug. 8, 2016, ksl.com.
9. Christensen, *Power of Everyday Missionaries*, 21.
10. Osobní korespondence, 21. srpna 2016.
11. M. Russell Ballard, „Nyní je čas“, *Liahona*, leden 2001, 89.



Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vyslanci pro Církev

Žádáme vás, jakožto domácí učitele, abyste byli Božími vyslanci pro Jeho děti, abyste měli rádi ty, k nimž jste přiděleni, starali se o ně a modlili se za ně.

Nedávno jedna svobodná sestra, které budu říkat Molly, přišla domů z práce a zjistila, že celý sklep má do výše 5 centimetrů zaplavený vodou. Ihned si uvědomila, že její sousedé, s nimiž měla společné odpadové trubky, museli nejspíše spotřebovat nadměrné množství vody při praní a koupání, protože se jí dovnitř dostala odpadní voda.

Poté, co Molly zavolala přítelkyni, aby jí přišla pomoci, se obě pustily do vylévání a vytírání vody. Právě v ten okamžik se ozval u dveří zvonek. Její přítelkyně zvolala: „To jsou tvoji domácí učitelé!“

Molly se zasmála. „*Je sice poslední den v měsíci,*“ odpověděla, „ale ujišťuji tě, že to moji domácí učitelé *nejdou.*“

Bosá, v mokřích kalhotách, s vlasy staženými šátkem a s velmi módními latexovými rukavicemi se Molly vydala ke dveřím. Její neobvyklý vzhled si s ničím nezdal s neobvyklým výjevem, který se jí naskytl. *Byli to její domácí učitelé!*

„Jako kdybyste mě praštili gumovým zvonem!“ vyprávěla mi později. „Byl to zázrak, který se stává při domácím učení – takový ten zázrak, o němž Bratří mluví v prosloveh na generální konferenci!“ A dodala: „Ale pak, zrovna když jsem se rozhodovala, zda jim

dám pusku, nebo mop do ruky, řekli: ‚Omlouváme se, Molly. Vidíme, že máš spoustu práce. Nechtěli jsme vyrušovat, přijdeme jindy.‘ A byli pryč.“

„Kdo to byl?“ zvolala přítelkyně ze sklepa.

„Chtěla jsem říci: ‚Určitě ne tři Nefité,‘“ připustila Molly, „ale ovládla

jsem se a řekla jsem klidným hlasem: ‚Byli to moji domácí učitelé, ale měli dojem, že není vhodná chvíle na to, aby se se mnou podělili o své poselství.‘“¹

Bratří, kéž se stručně zamyslíme nad kněžskou povinností, která je popisována jako „první zdroj církevní pomoci“ pro jednotlivce i rodiny v Církví.² Celé lesy padly za obět na výrobu papíru pro organizování a přeorganizování domácího učení. Byly proneseny tisíce motivačních proslovů ve snaze k tomu úsilí povzbudit. A žádný freudovský spolek nikde na světě určitě nedokázal vyvolat tolik pocitů viny jako toto téma. A přesto máme dál potíže se alespoň trochu přiblížit přijatelné úrovni plnění této zodpovědnosti, která se týká Pánova přikázání, že máme skrze kněžské domácí učení „vždy bděti nad církví“.³

Součástí výzvy, které čelíme, je měnící se demografie Církvě. Uvědomujeme si, že naši členové jsou rozesteti



ve více než 30 000 sborech a odbočkách a žijí ve 188 zemích a teritoriích, a proto je mnohem obtížnější navštěvovat domovy našich bratrů a sester, než tomu bylo v prvních dnech Církve, kdy soused učil souseda při takzvaném „pouličním učení“.

Kromě toho je v mnoha jednotkách Církve omezený počet dostupných nositelů kněžství, kteří by mohli domácí učení vykonávat, a kvůli tomu mají ti, kteří sloužit mohou, na starosti až 18 či 20 rodin nebo i více. Problém může být i v dojezdové vzdálenosti, ve vysoké ceně a nízké dostupnosti dopravy a v prodloužené délce místního pracovního dne a pracovního týdne. Přidejte k tomu kulturní tabu ohledně neohlášených domácích návštěv a bezpečnostních rizik, která existují v mnoha oblastech světa – a začínáme chápat složitost tohoto problému.

Bratří, v těch nejlepších podmínkách a v podmínkách, kde toho lze dosáhnout, je každoměsíční návštěva každého domova nadále ideálem, o který by měla církev usilovat. Ale s vědomím toho, že na mnoha místech na světě takového ideálu dosáhnout nelze, a s vědomím toho, že způsobujeme, že tito bratří mají pocit, že jsou neúspěšní, když je žádáme o to, co reálně vykonat nelze, napsali v prosinci 2001 členové Prvního předsednictva vedoucím kněžství v Církvi dopis obsahující tyto inspirované a velmi užitečné rady:

„Existují určité oblasti v Církvi,“ napsali, „kde ... může být nemožné navštívit každý domov každý měsíc kvůli nedostatečnému počtu aktivních nositelů kněžství nebo kvůli různým jiným místním překážkám.“ Některé z nich jsme již zmínili. „V takových podmínkách,“ pokračují, „se mají vedoucí snažit co nejlépe využívat zdroje, které mají k dispozici, aby bděli nad každým členem a posilovali ho.“⁴



Bratří, pokud bych se ve svém sboru či odbočce potýkal s takovými obtížnými podmínkami, pak bych se svým společníkem z Aronova kněžství uplatňoval rady Prvního předsednictva (které jsou nyní zásadou v příručce) takto: zaprvé – ať již by to trvalo jakkoli mnoho měsíců, snažili bychom se naplnit ono nařízení z písem „navštěvovati příbytek každého člena“⁵ a vytvořili bychom si plán, který by byl zároveň dosažitelný i praktický, jak tyto rodiny navštívit. Do tohoto plánu bychom zapracovali priority týkající se našeho dostupného času a četnosti kontaktů s těmi, kteří nás potřebují nejvíce – zájemci, které učí misionáři, nově pokřtění obrácení, nemocní, osamělí, méně aktivní, rodiny s jedním rodičem a s dětmi, které dosud bydlí doma, a tak dále.

Zatímco bychom podle plánu pracovali na tom, abychom navštívili všechny tyto rodiny, což by možná několik měsíců zabralo, využili bychom i další formy kontaktu s jednotlivci a s rodinami na našem seznamu skrze jakýkoli prostředek, který Pán poskytl. Určitě bychom své rodiny vyhlíželi na shromáždění a, jak praví písmo, „jeden s druhým [bychom] mluvili o blahu svých duší“.⁶

Kromě toho bychom jim zavolali, poslali e-mail, sms zprávu a třeba i napsali pozdrav pomocí jedné z mnoha forem sociálních sítí, které máme k dispozici. Abychom se zaměřili na konkrétní potřeby, mohli bychom jim poslat citát z písem nebo větu z proslovu na generální konferenci nebo mormonské poselství vybrané z hojnosti materiálů na stránkách LDS.org. V duchu slov Prvního předsednictva bychom se v daných podmínkách snažili co nejlépe využívat zdroje, které bychom měli k dispozici.

Bratří, dnes vás vyzývám k tomu, abyste pozvedli svou vizi týkající se domácího učení. Nahlížejte prosím na sebe novým a lepším způsobem jako na vyslance Páně pro Jeho děti. To znamená opustit tradici zbesilé a Mojžíšovu zákonu podobné snahy stihnout návštěvy na konci měsíce, při níž rodině spěšně přečtete písemné poselství z církevního časopisu, který již tato rodina četla. Spíše doufáme, že založíte éru upřímného a z evangelia vycházejícího zájmu o členy, že budete nad druhými bdít a že budete se jeden o druhého starat a že budete řešit duchovní i časné potřeby tak, aby to druhým pomohlo.

Pokud jde o to, co se „počítá“ jako domácí učení, „počítá“ se každá dobrá věc, kterou uděláte, takže podejte zprávu o všem! Ano, zpráva, na které záleží nejvíce, se týká toho, jak jste požehnali těm, kteří jsou vám svěřeni, a jak o ně pečujete, což prakticky vůbec nesouvisí s konkrétním datem v kalendáři či konkrétním místem. To, na čem záleží, je, že máte rádi své členy a že naplňujete přikázání „vždy bděti nad církví“.⁷

Vloni, 30. května, můj přítel Troy Russell pomalu vyjízďel pickupem z garáže, aby zavezl darem nějaké zboží místnímu obchodu Deseret Industries. Ucítel, jak zadní pneumatika



Generální autorita a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO



Henry B. Eyring
První rádce



Thomas S. Monson
President



Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ



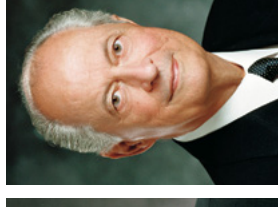
Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



David A. Bednar



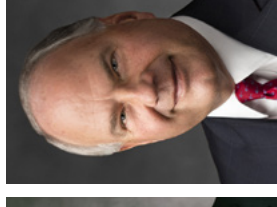
Quentin L. Cook



D. Todd Christofferson



Neil L. Andersen



Ronald A. Rasband



Gary E. Stevenson



Dale G. Renlund

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI



L. Whitney Clayton



Donald L. Hallstrom



Richard J. Maynes



Craig C. Christensen



Ulisses Soares



Lynn G. Robbins



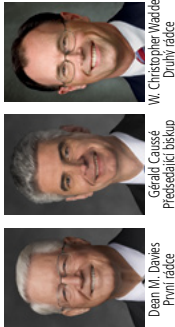
Gerrit W. Gong

SEDMDESÁTÍČNÍ – GENERÁLNÍ AUTORITY

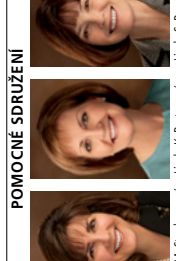
(v abecedním pořádku)



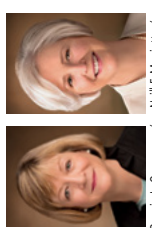
PŘEDSEDAJÍCÍ BISKUPSTVO



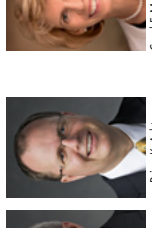
GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI



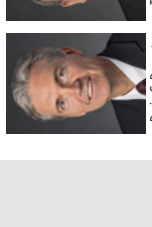
MLADÉ ŽENY



NEDELNÍ ŠKOLA



POMOCNÉ SDRUŽENÍ



PRIMÁRKY



MLADÍ MUŽI





přejela přes nějaký hrbol. V domnění, že něco z pickupu vypadlo, vystoupil a zjistil, že jeho drahocenný devítiletý syn Austen leží obličejem dolů na chodníku. Nářky, kněžské požehnání, záchranáři ani zaměstnanci nemocnice v tomto případě nepomohli. Austen zemřel.

Troy nemohl spát, nemohl najít klid a nebyl k utišení. Řekl, že je nad jeho síly to snášet a že zkrátka nemůže žít dál. Ale do tohoto trýznivého období vstoupily tři vykupující vlivy.

Zprvce to byla stále přítomná láska a utěšující duch našeho Otce v nebi, zprostředkovaný Duchem Svatým, který Troye utěšil, učil, miloval a našeptával mu, že Bůh ví vše o tom, jaké to je ztratit nádherného a dokonalého Syna. Zadruhé to byla jeho manželka Deedra, která držela Troye v náručí, milovala ho a připomínala mu, že i ona ztratila syna a že je rozhodnuta neztratit ještě manžela. Třetím vlivem v tomto příběhu je John Manning, *mimořádný* domácí učitel.

Upřímně řečeno nevím, podle jakého plánu John a jeho mladší společník navštěvovali Russellovy, ani jaké poselství jim při návštěvách předávali, ani jak o tom podávali zprávu. Co ale vím, je to, že letos na jaře se bratr Manning sehnul a zvedl Troye Russella z oné tragické události na chodníku tak, jako by zvedl samotného malého Austena. John se jakožto správný domácí učitel nebo strážce nebo bratr v evangeliu zkrátka chopil kněžské péče a starosti o Troye Russella. Začal tím, že mu řekl: „Troyi, Austen chce, aby ses postavil na nohy – a také na basketbalové hřiště, takže tady budu každé ráno v 5:15. Buď připravený, protože nechci muset chodit dovnitř, abych tě budil – a *vím*, že to nechce ani Deedra.“

„Nechtěl jsem jít,“ vyprávěl mi později Troy, „protože ráno jsem s sebou



vždy brával Austena a věděl jsem, že ty vzpomínky budou až příliš bolestivé. Ale John na tom trval, a tak jsem šel. Od onoho prvního dne jsme si povídali – nebo spíše já jsem povídal a John naslouchal. Povídal jsem celou cestou do kaple a pak celou cestou domů. Někdy jsem povídal, když jsme zaparkovali před domem a dívali se, jak nad Las Vegas vychází slunce. Zpočátku to bylo těžké, ale časem jsem si uvědomil, že svou sílu jsem našel v podobě jednoho velmi pomalého, téměř metr devadesát vysokého hráče basketbalu, který má naprosto žalostnou strelbu z výskoku, ale který mě měl rád a naslouchal mi, dokud nad mým životem znovu nevyšlo slunce.“⁸

Moji bratři ve svatém kněžství, když mluvíme o domácím učení nebo o bdění nad druhými nebo o osobní kněžské službě – ať již to nazvete

jakkoli – mluvíme právě o tomto. Žádáme vás, jakožto domácí učitele, abyste byli Božími vyslanci pro Jeho děti, abyste měli rádi ty, k nimž jste přiděleni, starali se o ně a modlili se za ně, jako my máme rádi vás, staráme se o vás a modlíme se za vás. Kéž jste bdělí při péči o stádo Boží podle svých okolností, o to se modlím ve jménu dobrého Pastýře nás všech, jehož svědkem jsem – a to Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Osobní konverzace, červen 2016.
2. *Melchizedek Priesthood Leadership Handbook* (1990), 5.
3. Nauka a smlouvy 20:53.
4. Dopis Prvního předsednictva, 10. prosince 2001; tyto rady byly zapracovány do *Příručky 2: Správa Církve* (2010), 7.4.3.
5. Nauka a smlouvy 20:47, 51.
6. Moroni 6:5.
7. Nauka a smlouvy 20:53.
8. Osobní rozhovor a e-mail, duben 2016.



Starší LeGrand R. Curtis ml.
Sedmdesátník

V této knize se skrývá moc

Největší moc Knihy Mormonovy spočívá v tom, jaký vliv má na to, aby nás přivedla blíže k Ježíši Kristu.

14. června 1989 zakázala vláda v Ghaně kvůli dezinformacím o Církvi veškeré činnosti Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v této africké zemi. Vláda zabavila majetek Církve a veškerá misionářská činnost se zastavila. Členové Církve, kteří tomuto období říkají „zmrazení“, se snažili co nejlépe žít podle evangelia bez shromáždění v odbočkách či podpory misionářů. Je mnoho inspirujících příběhů o tom, jak si členové uchovali světlo evangelia tím, že uctívali Boha doma, a tím, že se o sebe vzájemně starali jako domácí učitelé a navštěvující učitelky.

Nedorozumění se nakonec vyřešilo, a 30. listopadu 1990 toto zmrazení skončilo a obvyklé církevní aktivity byly obnoveny.¹ Od té doby jsou vztahy mezi Církví a ghanskou vládou vynikající.

Členové, kteří toto zmrazení zažili, ochotně poukazují na požehnání, která z tohoto neobvyklého období vzešla. Kvůli protivenství, kterému čelili, se víra mnohých posílila. Avšak jedno požehnání z této doby se dostavilo neobvyklým způsobem.

Nicholas Ofosu-Hene byl mladý policista, který měl za úkol hlídat během

období zmrazení sborový dům Církve. Jeho zodpovědností bylo hlídat tuto budovu v noci. Když Nicholas poprvé dorazil do sborového domu, všiml si, že je všude nepořádek – papíry, knihy a nábytek, vše bylo rozházeno. Uprostřed tohoto nepořádku spatřil výtisk Knihy Mormonovy. Snažil se tuto knihu ignorovat, protože mu bylo řečeno, že je to něco špatného. Ale měl zvláštní pocit, že ho přitahuje. Nakonec již tuto knihu ignorovat nedokázal. Vzal ji do ruky. Pocítil nutkání ji začít číst. Četl ji celou noc a při četbě mu po tváři stékaly slzy.

Když ji poprvé vzal do ruky, přečetl celého 1. Nefiho. Napodruhé přečetl celého 2. Nefiho. Když se dostal ke 25. kapitole 2. Nefiho, četl: „A my mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“²

V tom okamžiku Nicholas pocítil Ducha tak silně, že začal vzlykat. Uvědomil si, že během četby obdržel několik duchovních nabádání, že tato kniha je písmo – to nejsprávnější, které

kdy četl. Uvědomil si, že Svatí posledních dnů, na rozdíl od toho, co slyšel, věří silně v Ježíše Krista. Poté, co období zmrazení skončilo a do Ghany se vrátili misionáři, Nicholas s manželkou a dětmi vstoupil do Církve. Když jsem ho vloni viděl, byl policejním velitelem a v Církvi sloužil jako prezident ghaneského okrsku Tamale. Říká: „Církev mi změnila život. ... Děkuji Všemohoucímu Bohu, že mě přivedl k tomuto evangeliu.“³

Alibert Davies, další Ghaňan, doprovázel jednoho svého přítele do sborového domu, kde měl onen přítel schůzku předsednictva. Když tam na něho Alibert čekal, začal si číst knihu, která tam ležela. Po skončení schůzky si ji chtěl Alibert vzít domů. Dostal svolení vzít si nejen tuto knihu, ale i výtisk Knihy Mormonovy. Když dorazil domů, začal Knihu Mormonovu číst. Nedomákal ji odložit. Četl při svíče až do 3 hodin do rána. To dělal několik nocí, přemožen tím, co četl, a tím, jak se cítil. Alibert je nyní členem Církve.

Angelo Scarpulla začal ve své rodné Itálii studovat teologii, když mu bylo 10 let. Nakonec se stal knězem a sloužil oddaně své církvi. V jisté době jeho víra začala kolísat a on vyhledával a dostával příležitosti studovat dál. Ale čím více studoval, tím více byl znepokojený. To, co četl a pociťoval, ho přesvědčilo, že došlo k všeobecnému odpadlictví od pravé nauky, jíž učili Ježíš a první apoštolové. Angelo hledal pravé Boží náboženství v různých církvích, ale mnoho let nebyl spokojen.

Jednoho dne se setkal se dvěma členy Církve, kteří pomáhali misionářům najít více lidí, které by mohli učit. Così ho k nim přitahovalo a s radostí si vyslechl jejich poselství. Angelo ochotně přijal výtisk Knihy Mormonovy.

Onoho večera začal tuto knihu číst. Byl přemožen radostí. Bůh dal

Angelovi skrze Ducha vnitřní ujištění, že v Knize Mormonově najde pravdu, kterou tolik let hledal. Zaplavily ho nádherné pocity. To, co četl a co se dozvěděl od misionářů, mu potvrdilo jeho názor, že došlo k všeobecnému odpadlictví, a také se dozvěděl, že pravá Boží Církev byla na zemi znovuzřízena. Krátce poté se dal Angelo pokřtít do Církve.⁴ Když jsem se s ním poprvé setkal, byl presidentem odbočky naší Církve v italském Rimini.

To, co zažili Nicholas, Alibert a Angelo s Knihou Mormonovou, připomíná zážitek Parleyho P. Pratta:

„Dychtivě jsem [tu knihu] otevřel. ... Četl jsem celý den; jídlo mi bylo na obtíž, protože jsem neměl nejmenší chuť jíst; spánek mi byl na obtíž, když přišla noc, protože jsem chtěl raději číst než spát.

Když jsem četl, duch Páně spočíval na mně, a já jsem věděl a pochopil, že tato kniha je pravdivá, a věděl jsem to tak jasně a zjevně, jako člověk chápe a ví, že existuje. Nyní byla moje radost dokonalá, abych tak řekl, a mnohem více předčila všechen zármutek, oběti a strasti, se kterými jsem se v životě potýkal.“⁵



Někteří lidé mají takovéto mocné prožitky s Knihou Mormonovou, když ji napoprvé otevřou, zatímco u jiných přichází svědectví o pravdivosti postupně, když ji čtou a modlí se ohledně ní. To byl i můj případ. Poprvé jsem četl Knihu Mormonovu jako dospívající student semináře. Toto je ten výtisk Knihy Mormonovy, který jsem četl. Nedokáži vám říci přesný okamžik nebo místo, ale někdy během četby jsem začal cosi

pocítovat. Byl to vřelý pocit a duch, který přicházel pokaždé, když jsem tu knihu otevřel. Jak jsem četl dál, pocit sílil. A tento pocit mám dodnes. Pokaždé, když otevřu Knihu Mormonovu, je to jako kdybych otočil vypínačem – srdce a duši mi naplní Duch.

U jiných přichází svědectví o Knize Mormonově pomaleji, po mnohém studiu a modlitbách. Jeden z mých přátel četl Knihu Mormonovu se snahou poznat, zda je pravdivá. Použil výzvu v Moronim, aby se ptal Boha s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem a vírou v Krista, zda je Kniha Mormonova pravdivá.⁶ Slíbenou duchovní odpověď ale nedostal ihned. Avšak jednoho dne, když jel autem a byl hluboce zamyšlen, mu Duch dosvědčil pravdivost Knihy Mormonovy. Byl tak šťastný a ohromený, že stáhl okénko u auta a zakřičel – na nikoho konkrétně, a přesto celému světu – „je to pravda!“

Ať již naše svědectví o Knize Mormonově přichází, když ji poprvé otevřeme, nebo po určité době, budeme-li ji dál číst a uplatňovat její učení, bude na nás působit po celý život.





vyrůstaly, četli jsme Knihu Mormonovu při snídani. Toto je záložka, kterou jsme používali. Vpředu je citát presidenta Bensaona se slibem, že když budeme číst Knihu Mormonovu, Bůh na nás vylije požehnání.¹¹ Na zadní straně je toto zaslíbení od presidenta Mariona G. Romneyho, bývalého rádce v Prvním předsednictvu: „Jsem si jist, že budou-li rodiče v našich domovech číst s modlitbou a pravidelně, jak sami, tak se svými dětmi, z Knihy Mormonovy, pak duch této velké knihy prostoupí naše domovy a všechny, kteří v nich přebývají. ... Zmizí duch rozbroje. Rodiče budou radit svým dětem s větší láskou a moudrostí. Děti budou ochotněji přijímat a poslouchat rady svých rodičů. Poroste spravedlivost. Náš domov a život budou oplývat vírou, nadějí a pravou láskou – čistou láskou Kristovou – a v jejich stopách bude přicházet pokoj, radost a štěstí.“¹²

Nyní, po mnoha letech, co naše děti odešly z domova a vychovávají vlastní rodiny, jasně vidíme naplnění zaslíbení od presidenta Romneyho. Naše rodina není zdaleka dokonalá, ale můžeme svědčit o moci Knihy Mormonovy a o požehnáních, která čtení této knihy přineslo a dál přináší do života celé naší rodiny.

Největší moc Knihy Mormonovy spočívá v tom, jaký vliv má na to, aby nás přivedla blíže k Ježíši Kristu. Je to silný svědek o Něm a o Jeho vykupujícím poslání.¹³ Díky ní rozumíme velkoleposti a moci Jeho Usmíření.¹⁴ Učí jasně Jeho nauce.¹⁵ A díky vznešeným kapitolám, jež popisují návštěvu vzkríšeného Krista mezi Nefity, Ho vidíme a zažíváme, jak miluje druhé, žehná jim a učí je, a poznáváme, že totéž učiní i pro nás, pokud k Němu přijdeme tím, že budeme žít podle Jeho evangelia.¹⁶

Bratří, svědčím o moci skrývajících se v Knize Mormonově. Ať již ji čtu

President Ezra Taft Benson učil: „V této knize je moc, která vám začne proudit do života v okamžiku, kdy ji začnete vážně studovat. Naleznete větší moc odolávat pokušení. Naleznete moc vyvarovat se klamu. Naleznete moc stát na těsné a úzké cestě.“⁷

Povzbuzuji každého, kdo poslouchá nebo čte toto poselství, včetně nositelů Aronova kněžství shromážděných na tomto dnešním setkání, aby objevil moc Knihy Mormonovy. President Thomas S. Monson nás povzbuzuje: „Čtěte Knihu Mormonovu. Přemíťte o jejím učení. Zeptejte se Nebeského Otce, zda je pravdivá.“⁸ V rámci tohoto procesu pocítíte ve svém životě Ducha Božího. Tento Duch bude součástí vašeho svědectví o tom, že Knihu Mormonova je pravdivá, že Joseph Smith byl prorok Boží a že Církev

Ježíše Krista Svatých posledních dnů je dnes pravou Boží Církví na zemi. Toto svědectví vám pomůže odolávat pokušení.⁹ Připraví vás na „veliké povolání ... pilně pracovat na vinicích Páně“.¹⁰ Bude pro vás pevnou kotvou, až budou na vaši víru útočit nařčení či pomluvy, a bude to skálopevný základ, až na vás zaútočí otázky, na které nedokážete, přinejmenším ne okamžitě, odpovědět. Budete schopni rozlišovat mezi pravdou a omylem a budete pocítovat ujištění od Ducha Svatého, který vám bude znovu a znovu potvrzovat vaše svědectví, zatímco budete dál během celého života číst Knihu Mormonovu.

Také povzbuzuji všechny rodiče, kteří slyší nebo čtou toto poselství, aby z Knihy Mormonovy učinili důležitou součástí svého domova. Když naše děti

v angličtině, italštině nebo francouzštině, jako knihu nebo v elektronickém zařízení, nacházím téhož úžasného ducha, který z jejích kapitol a veršů plyne do mého života. Svědčím o její schopnosti přivádět nás blíže ke Kristu. Modlím se o to, aby každý z nás plně využíval moc, která se skrývá v této úžasné knize písem. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „You Can't Close My Heart“: Ghanaian Saints and the Freeze“, Jan. 6, 2016, history.lds.org.
2. 2. Nefi 25:26.
3. E-mail od Nicholase Ofosu-Heneho, 27. října 2015.
4. Viz Angelo Scarpulla, „My Search for the Restoration“, *Tambuli*, June 1993, 16–20; e-mail od Ezia Caramii, 16. září 2016.
5. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 37.
6. Viz Moroni 10:4–5.
7. *Učení presidentů Církve: Ezra Taft Benson* (2014), 141.
8. Thomas S. Monson, „Mějte odvahu stát si za svým“, *Liahona*, listopad 2011, 62; viz také Thomas S. Monson, „Kněžská moc“, *Liahona*, květen 2011, 66; *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), 490–494.
9. President Thomas S. Monson učil: „Každý nositel kněžství má denně studovat písmo. ... Slibuji vám, ať jste nositeli kněžství Aronova, nebo Melchisedechova, že pokud budete pilně studovat písmo, budete mít větší moc vyvarovat se pokušení a obdržet vedení Ducha Svatého ve všem, co děláte.“ („Snažte se být těmi nejlepšími“, *Liahona*, květen 2009, 68.)
10. Alma 28:14.
11. „Slibuji vám, že od tohoto okamžiku nadále, budeme-li každý den po doušcích upíjet [ze] stránek [Knihy Mormonovy] a zachovávat její předpisy, Bůh na každé dítě Sionu a Církve vylije dosud nepoznané požehnání.“ (*Učení: Ezra Taft Benson*, 127.)
12. Marion G. Romney, „The Book of Mormon“, *Ensign*, May 1980, 67.
13. Viz např. titulní strana Knihy Mormonovy; 1. Nefi 11; 2. Nefi 25; Mosiáš 16; 18; Alma 5; 12; Helaman 5; 3. Nefi 9; Mormon 7.
14. Viz např. 2. Nefi 2; 9; Mosiáš 3; Alma 7; 34.
15. Viz např. 2. Nefi 31; 3. Nefi 11; 27.
16. Viz 3. Nefi 11–28.



President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Učte se od Almy a Amuleka

Je mou nadějí, že ti, kteří se odchýlili z cesty učednictví, se budou dívat srdcem a budou se učit od Almy a Amuleka.

Alma mladší

Mezi nejnezapomenutelnější postavy z písem patří Alma mladší. I když byl synem významného proroka, na čas sešel z cesty a stal se „zvolným a modlářským člověkem“. Z důvodů, které můžeme jen odhadovat, se aktivně stavěl na odpor svému otci a snažil se zničit Církev. A díky své výmluvnosti a přesvědčivosti dosáhl velkého úspěchu.¹

Almův život se ale změnil, když se mu zjevil anděl Páně a promluvil hromovým hlasem. Tři dny a tři noci byl Alma „trýzněn věčnými mukami, ... dokonce bolestmi zatracené duše“.

A pak z nějakého důvodu vnesla světlo do temnoty jeho mysli jedna slabá vzpomínka – věčná pravda, které ho učil jeho otec: že Ježíš Kristus přijde, aby usmířil hříchy světa. Alma takové představy před dávnou dobou zavrhl, ale nyní se jeho „mysl ... zmocnila této myšlenky“ a on pokorně a upřímně vložil důvěru v Kristovu smírnou moc.²

Když se Alma z tohoto zážitku vzpamatoval, byl to zcela jiný člověk. Od onoho okamžiku zasvětil život tomu, aby odčinil škody, které způsobil. Je mocným příkladem pokání, odpuštění a vytrvalé věrnosti.





Alma byl nakonec vybrán, aby nastoupil po svém otci jako vedoucí Církve Boží.

Každý obyvatel nefitského národa musel Almův příběh znát. Tehdejší Twitter, Instagram a Facebook by byly bezpochyby plné obrázků a článků o jeho osobě. Pravděpodobně se pravidelně objevoval na titulní straně *Zarahemlovského týdeníku* a byl tématem úvodníků a televizních reportáží. Zkrátka byl pravděpodobně nejznámější celebritou své doby.

Když ale Alma viděl, že jeho lid zapomíná na Boha a pozvedá se v pýše a ve svárech, rozhodl se rezignovat na svůj veřejný úřad a oddal se zcela „vysoké[mu] kněžství svatého řádu Božího“³ a kázal mezi Nefity pokání.

Zpočátku měl Alma velký úspěch – dokud ovšem nedorazil k městu Ammonia. Lidé v onom městě si byli dobře vědomi toho, že Alma již není jejich politický vůdce, a měli jen málo úcty k jeho kněžské pravomoci. Spílali mu, vysmívali se mu a vyvrhli ho z města.

Alma byl zarmoucen a obrátil se k městu Ammonia zády.⁴

Anděl mu ale řekl, aby se vrátil.

Jen si to představte – bylo mu řečeno, aby se vrátil k lidem, kteří ho nenáviděli a kteří byli vůči Církvi nepřátelští. Byl to riskantní, a možná i životu nebezpečný úkol. Ale Alma neváhal. A „rychle se navrátil“.⁵

V době, kdy Alma vstoupil do města, se již mnoho dní postil. Tam požádal zcela neznámého člověka, zda by dal „pokornému služebníkovi Božímu něco k jídlu“.⁶

Amulek

Tento muž se jmenoval Amulek.

Amulek byl zámožným a známým občanem města Ammonia. Ačkoli pocházel z dlouhé rodové linie věřících, jeho vlastní víra ochabla. Později se přiznal: „Bylo [na mne] mnohokrát voláno, a já jsem nechtěl slyšet; tudíž jsem věděl o věcech těchto, a přece jsem [věřit] nechtěl; tudíž, nadále jsem se bouřil proti Bohu.“⁷

Ale Bůh Amuleka připravoval, a když se Amulek setkal s Almou, přivítal tohoto služebníka Páně ve svém domě, kde Alma zůstal mnoho dní.⁸ Během této doby se Amulek v srdci otevřel Almou poselství a proběhla v něm úžasná změna. Od té doby Amulek nejen uvěřil, ale stal se i obráncem pravdy.

Když se Alma znovu vydal učit mezi obyvatele města Ammonia, měl po boku druhého svědka – Amuleka, jednoho z nich.

Události, které následovaly, představují jeden z nejúžasnějších a zároveň nejsmutnějších příběhů v celých písmech. Můžete si o tom přečíst v Almovi, v kapitolách 8–16.

Dnes bych vás rád požádal, abyste se zamysleli nad dvěma otázkami:

Zprv – „čemu se mohu naučit od Almy?“

Zadruhé – „čím se podobám Amulekovi?“

Čemu se mohu naučit od Almy?

Dovolte mi zeptat se všech bývalých, stávajících či budoucích vedoucích v Církvi Ježíše Krista: „Čemu se můžete naučit od Almy?“

Alma byl mimořádně nadaný a schopný muž. Člověk se mohl snadno domnívat, že Alma nepotřebuje ničí pomoc. Co však Alma udělal, když se vrátil do Ammonie?

Našel Amuleka a požádal ho o pomoc.

A Alma pomoc získal.

Ať již z jakéhokoli důvodu, někdy se jako vedoucí zdráháme nacházet a žádat naše Amuleky. Možná si myslíme, že tu práci zvládneme lépe sami, nebo se nám nechce obtěžovat druhé nebo předpokládáme, že se toho druhí nebudou chtít účastnit. Až příliš často váháme vyzvat druhé, aby použili své Bohem dané talenty a zapojili se do této důležité práce na spasení.

Pomyslete na Spasitele – začal zakládat svou Církev sám?

Ne.

Neříkal: „Stůjte opodál. Já to zvládnu sám.“ Spíše říkal: „Pojďte, následujte mne.“⁹ Inspiroval, vyzýval, předával pokyny a poté svým následovníkům svěřil zodpovědnost „činiti věci, které jste viděli mne činiti“.¹⁰ Takto Ježíš Kristus nejen budoval svou Církev, ale i posiloval své služebníky.

Ať již v současnosti sloužíte v jakémkoli povolání – ať již jste president kvora jáhnů, president kůlu nebo president území – abyste byli úspěšní, musíte najít své Amuleky.

Může to být někdo z vašeho sboru nebo odbočky, kdo je skromný, či dokonce nepostřehnutelný. Může to být někdo, kdo se *zdá* být neochotný či neschopný sloužit. Vaši Amulekové

mohou být mladí či staří, muži či ženy, nezkušení, unavení či neaktivní členové Církve. Ale co možná není na první pohled zřejmé, je to, že doufají, že od vás uslyší tato slova: „Pán tě potřebuje! Já tě potřebuji!“

Mnozí z nich chtějí hluboko v nitru sloužit svému Bohu. Chtějí být nástrojem v Jeho rukou. Chtějí se rozmáchnout srpem a snažit se v síle své připravovat zemi na návrat našeho Spasitele. Chtějí budovat Jeho Církev. Ale zdráhají se začít. Často čekají na to, až je někdo požádá.

Vyzývám vás, abyste se zamysleli nad lidmi ve své odbočce, sboru, kůlu či misii, kteří potřebují slyšet výzvu k činu. Pán s nimi již pracuje – připravuje je a obměkčuje jim srdce. Najděte je tím, že se budete dívat svým srdcem.

Projevte o ně zájem. Učte je. Inspiруйте je. Požádejte je.

Podělte se s nimi o andělova slova určená Amulekovi – že na nich a na jejich domě spočine požehnání Páně.¹¹ Možná budete překvapeni, že najdete udatného služebníka Páně, který by jinak zůstal skrytý.

Čím se podobám Amulekovi?

Ačkoli někteří z nás by měli hledat Amuleka, pro jiné by správná otázka mohla znít takto: „Čím se podobám Amulekovi?“

Možná jste se v průběhu let stali ve svém učednictví méně oddanými. Možná, že plamen vašeho svědectví zeslábl. Možná jste se vzdálili od těla Kristova. Možná jste ztratili iluze, nebo jste dokonce rozzlobení. Možná jste, podobně jako někteří členové Církve v Efezu, opustili svou první lásku¹² – ony vznešené, věčné pravdy evangelia Ježíše Krista.

Možná, podobně jako Amulek, v srdci víte, že Pán vás mnohokrát volal, ale vy jste nechtěli slyšet.



Nicméně Pán ve vás vidí to, co viděl v Amulekovi – potenciál udatného služebníka, který má konat důležité dílo a který se má dělit o své svědectví. Je zde služba, kterou nemůže úplně stejně poskytnout nikdo jiný. Pán vám světil své svaté kněžství, které má božský potenciál zehnat druhým a pozvedat je. Naslouchejte svému srdci a následujte vnuknutí Ducha.

Cesta jednoho člena

Zapůsobila na mě cesta jednoho bratra, který se sám sebe zeptal: „Když Pán zavolá, uslyším Ho?“ Budu tomuto skvělému bratru říkat David.

David byl obrácen do Církve asi před 30 lety. Sloužil na misii a poté studoval práva. Zatímco studoval a pracoval, aby mohl zaopatřit rodinu, narazil na informace o Církvi, kvůli nimž se cítil zmateně. Čím více tyto negativní materiály četl, tím více ho to vyvádělo z míry. Nakonec požádal o vymazání svého jména ze záznamů Církve.

Od té doby, podobně jako Alma ve svém rebelantském období, strávil David mnoho času debatováním se členy Církve a zapojoval se do on-line konverzací s cílem napadat jejich víru.

Byl v tom velmi dobrý.

Jednomu členovi, se kterým debatoval, budu říkat Jacob. Jacob byl k Davidovi vždy laskavý a uctivý, ale byl také pevný v obraně Církve.

V průběhu let si David a Jacob k sobě vypěstovali vzájemnou úctu a vzniklo mezi nimi přátelství. David však nevěděl, že Jacob se za něho modlí a modlil se věrně více než deset let. Dokonce dával jméno svého přítele do chrámů Páně, aby se tam za něj modlili, a doufal, že se Davidovo srdce obměkčí.

V průběhu času se David skutečně pomalu měnil. Začal s láskou vzpomínat na duchovní zážitky, které kdysi měl, a vzpomínal na štěstí, které pociťoval, když byl členem Církve.

Podobně jako Alma ani David úplně nezapomněl na pravdy evangelia, které kdysi přijímal za své. A podobně jako Amulek měl i David pocit, že mu Pán nabízí pomocnou ruku. Byl ale nyní partnerem v právnické firmě – což byla prestižní práce. Vysloužil si pověst kritika Církve a byl příliš pyšný na to, aby požádal o znovupřijetí do Církve.

Nicméně dál pociťoval, jak ho Pastýř táhne k sobě.

Vzal si k srdci tento verš z písem: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž



všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.“¹³ A tak se modlil: „Drahý Bože, chci být znovu Svatý posledních dnů, ale mám otázky, které potřebuji zodpovědět.“

Začal naslouchat našeptáváním Ducha a inspirovaným odpovědím přátel, což nikdy předtím nedělal. Postupně se jeho pochyby obracely ve víru, dokud si nakonec znovu neuvědomil, že pocituje svědectví o Ježíši Kristu a o Jeho znovuzřízené Církvi.

V tom okamžiku věděl, že bude schopen svou pýchu překonat a že udělá cokoli, aby byl přijat zpět do Církve.

Nakonec David vstoupil do vod křtu a poté začal odpočítávat dny, dokud mu nemohla být znovu obnovena jeho požehnání.

Jsem rád, že vám mohu oznámit, že letos v létě byla Davidovi jeho požehnání obnovena. Je znovu zcela zapojen do Církve a ve svém sboru slouží jako učitel Nauky evangelia. Využívá každou příležitost k tomu, aby druhým

vyprávěl o své proměně, aby urovnal škody, které způsobil, a aby vydával svědectví o evangeliu a Církvi Ježíše Krista.

Závěr

Drazí bratři, drazí přátelé, vyhledávejme ve svých sborech a kůlech Amuleky – nacházejme je, inspirujme je a spoléhejme na ně. V dnešní Církvi je mnoho Amuleků.

Možná jednoho takového znáte. Možná jste jedním i vy sami.

Možná vám Pán našeptává a naléhá na vás, abyste se vrátili ke své první lásce, abyste přispěli svými talenty, abyste způsobile používali kněžství a sloužili po boku svých spolubližných Svatých ve snaze přiblížovat se k Ježíši Kristu a budovat království Boží zde na zemi.

Náš milovaný Spasitel ví, kde se nacházíte. Zná vaše srdce. Přeje si vás zachránit. Podá vám pomocnou ruku. Jednoduše Mu otevřete své srdce. Je mou nadějí, že ti, kteří se odchýlili z cesty učednictví – i kdyby

jen o několik málo stupňů – budou rozjímat o dobrotivosti a milosti Boží, budou se dívat srdcem, budou se učit od Almy a Amuleka a uslyší tato Spasitelova slova, která jim změní život: „Pojď, následuj mne.“

Naléhám na vás, abyste dbali Jeho výzvy, neboť dozajista sklídíte nebeskou úrodu. Na vás a na vašem domě spočinou požehnání Páně.¹⁴

O tomto svědčím a zanechávám vám své požehnání jako apoštol Páně ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Mosiáš 27:8–10.
2. Viz Alma 36:6–20.
3. Alma 4:20.
4. Viz Alma 8:24.
5. Alma 8:18.
6. Alma 8:19.
7. Viz Alma 10:2–6.
8. Viz Alma 8:27.
9. Viz Lukáš 18:22.
10. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:25 (v Průvodci k písmům).
11. Viz Alma 10:7.
12. Viz Zjevení 2:4.
13. Jakub 1:5.
14. Viz Alma 10:7.



President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Aby se on také mohl státi silným

Modlím se o to, abychom povstali ve svém povolání pozvedat druhé, abychom je připravovali na jejich vznešenou službu.

Je pro mě požehnáním být na tomto shromáždění s těmi, kteří jsou nositeli kněžství Božího. Oddanost, víra a nesobecká služba této skupiny mužů a chlapců představují novodobý zázrak. Dnes večer promlouvám k nositelům kněžství, starším i mladším, kteří jsou sjednoceni v upřímné službě Pánu Ježíši Kristu.

Pán uděluje svou moc těm ve všech kněžských úřadech, kteří způsobily slouží v kněžských povinnostech.

Wilford Woodruff, jako president Církve, popsal své zkušenosti v úřadech kněžství:

„Vyslechl jsem své první kázání, které jsem kdy v této Církvi slyšel. Den nato jsem byl pokřtěn. ... Byl jsem vysvěcen učitelem. Ihned poté započala má misie. ... Po celou dobu misie jsem byl učitelem. ... Na konferenci jsem byl vysvěcen knězem. ... Poté, co jsem byl vysvěcen knězem, jsem byl poslán ... na misii do jižní části země. To bylo na podzim 1834. Měl jsem s sebou společníka a vydali jsme se na cestu bez měšce či mošny. Urazil jsem sám pěknou řádku mil a kázal evangelium a pokřtil jsem řadu lidí, které jsem nemohl konfirmovat do Církve,

protože jsem byl pouhý kněz. ... Než jsem byl vysvěcen starším, byl jsem nějakou dobu na cestách a kázal evangelium. ...

[Nyní] jsem členem Dvanácti apoštolů nějakých čtyřiapadesát let. Setkávám se s tímto i s dalšími kvory již šedesát let; a chci tomuto shromáždění říci, že moc Boží mě podporovala stejnou měrou, když jsem měl úřad učitele, a zvláště když jsem na vinici úřadoval jako kněz, jako když jsem byl apoštolem. Dokud konáme svou povinnost, není v tom žádný rozdíl.“¹

Tento úžasný duchovní předpoklad, že v tom není žádný rozdíl, naznačuje i Pánův popis Aronova kněžství jakožto přídavku kněžství Melchisedechova.² Slovo *přídavek* znamená, že tato dvě kněžství jsou propojena. Toto propojení je důležité z toho důvodu, aby se kněžství stalo silou a požehnáním, kterými být může, na tomto světě i na věky, neboť „je bez počátku dnů či konce roku“.³

Toto propojení je prosté. Aronovo kněžství připravuje mladé muže pro dokonce ještě posvátnější zodpovědnost.

„Mocí a pravomocí vyššího neboli Melchisedechova kněžství je držeti klíče všech duchovních požehnání církve –

Míti výsadu přijímání tajemství království nebeského, mítí pro sebe nebesa otevřená, stýkati se se všeobecným shromážděním a s církví Prvorozeného a těšiti se ze společenství a přítomnosti Boha Otce a Ježíše, prostředníka nové smlouvy.“⁴

Tyto klíče kněžství v dané době vždy v plné míře používá jen jeden muž – president a předsedající vysoký kněz Pánovy Církve. Poté, skrze delegování od presidenta, může být každý muž, který je nositelem Melchisedechova





kněžství, obdarován pravomocí a výsadou mluvit a jednat ve jménu Všemohoucího. Tato moc je nekonečná. Týká se života a smrti, rodiny a Církve, velkolepé povahy samotného Boha a Jeho věčného díla.

Pán připravuje nositele Aronova kněžství na to, aby se stal starším, který bude s vírou, mocí a vděčností sloužit v onom vznešeném kněžství Melchisedechově.

Pokud jde o starší, zcela zásadní pro naplňování vaší role v plné kněžské službě bude hluboká vděčnost. Budete vzpomínat na doby, kdy jste byli jáhnem, učitelem nebo knězem a kdy vám nositelé vyššího kněžství podávali pomocnou ruku, aby vás pozvedli a povzbudili na vaší kněžské cestě.

Každý nositel Melchisedechova kněžství má takové vzpomínky, ale onen pocit vděčnosti možná v průběhu let zeslábl. Doufám, že ve vás tento pocit oživím a s ním i odhodlanost poskytnout každému, komu jen můžete, tutéž pomoc, kterou jste kdysi obdrželi vy sami.

Pamatuji si na biskupa, který se ke mně choval, jako kdybych byl už tím, kým jsem měl v kněžské moci možnost se stát. Zavolal mi jednou v neděli, když jsem byl knězem. Řekl, že potřebuje, abych spolu s ním navštívil několik členů našeho sboru. Podal to tak, jako kdybych byl jeho jedinou nadějí na úspěch. Nepotřeboval mě. Měl v biskupstvu vynikající rádce.

Navštívili jsme jednu hladovějící vdovu bez peněz. Chtěl, abych mu pomohl dotknout se jejího srdce, vyzvat ji, aby si vytvořila a používala rozpočet, a slíbit jí, že může zlepšit svou situaci tak, že nejenže bude schopná postarat se sama o sebe, ale také bude moci pomáhat druhým.

Pak jsme šli přinést útěchu dvěma dívkám, které žily ve složité situaci. Když jsme odcházeli, biskup mi potichu řekl: „Ty děti nikdy nezapomenou, že jsme je přišli navštívit.“

V dalším domě jsem viděl, jak vyzvat méně aktivního muže k návratu k Pánu tím, že ho přesvědčíme, že ho členové sboru potřebují.

Onen biskup byl nositelem Melchisedechova kněžství, který mi pomohl uvědomit si mé možnosti a inspiroval mě příkladem. Učil mě, jak mít moc a odvahu jít ve službě Pánu kamkoli. Již dávno odešel za svou odměnou, ale stále si ho pamatuji, protože se sklonil, aby mě pozvedl, když jsem byl nezkušeným nositelem Aronova kněžství. Později jsem se dozvěděl, že mě viděl stát na budoucí cestě kněžství s většími zodpovědnostmi, které tehdy přesahovaly mou vizi.

Můj otec pro mě dělal totéž. Byl to zkušený a moudrý nositel Melchisedechova kněžství. Jednou ho jeden apoštol požádal, aby napsal krátké pojednání o vědeckých důkazech týkajících se stárí země. Sepsal ho pečlivě, s vědomím, že někteří z těch,

kteří ho budou číst, jsou silně přesvědčeni, že země je mnohem mladší, než naznačují vědecké důkazy.

Dosud si pamatuji, jak mi otec podal to, co napsal, se slovy: „Hale, máš dostatek duchovní moudrosti, abys poznal, zda mám toto poslat apoštolům a prorokům.“ Moc si nevzpomínám, o čem se v onom pojednání psalo, ale navždy si s sebou ponesu pocit vděčnosti za skvělého nositele Melchisedechova kněžství, jenž ve mně viděl duchovní moudrost, kterou jsem já neviděl.

Jednou večer, o několik let později, poté co jsem byl vysvěcen apoštolem, mi zavolal prorok Boží a požádal mě, abych si přečetl něco, co bylo napsáno o nauce Církve. Strávil celý večer pročítáním kapitol jedné knihy. S pousmáním řekl: „Nezvládnou to celé sám. Neměl bys odpočívat, když já pracuji.“ A pak použil téměř totožná slova jako můj otec před mnoha lety: „Hale, ty jsi ten, kdo by si to měl přečíst. Určitě poznáš, zda je správné to publikovat.“

Tentýž vzor, kdy nositel Melchisedechova kněžství pomáhá druhým uvědomit si jejich možnosti a dodává jim sebedůvěru, se opakoval jednou večer na řečnické slavnosti pod záštitou Církve. Bylo mi 17 let a požádali mě, abych promluvil k širokému obecnstvu. Netušil jsem, co se ode mě očekává. Neměl jsem zadané téma, a tak jsem si připravil proslov, který dalece překračoval mou znalost evangelia. Při proslovu jsem si uvědomil, že jsem udělal chybu. Dosud si pamatuji, že poté, co jsem domluvil, jsem měl sklíčující pocit, že jsem selhal.

Dalším a posledním řečníkem byl starší Matthew Cowley z Kvora Dvanácti apoštolů. Byl to úžasný řečník – milovaný po celé Církvi. Dosud si pamatuji, jak jsem k němu vzhlížel ze svého sedadla vedle tribuny.

Spustil mocným hlasem. Řekl, že díky mému proslovu má pocit, že je na skvělé konferenci. A když to říkal, usmíval se. Mé pocity selhání se rozplynuly a získal jsem sebedůvěru, že se možná jednou stanu tím, kým si asi myslel, že již jsem.

Vzpomínka na onen večer mě dodnes pokaždé přiměje, abych pečlivě naslouchal, když promlouvá nositel Aronova kněžství. Díky tomu, co pro mě udělal starší Cowley, vždy očekávám, že uslyším slovo Boží. Jen zřídka kdy jsem zklamán a spíše často žasnu a nemohu se ubránit úsměvu – podobně jako starší Cowley.

Je toho hodně, co může naše mladší bratry posilovat, aby povstali v kněžství, ale nic nebude mít větší moc, než když jim budeme pomáhat rozvíjet víru a důvěru v to, že mohou ve své kněžské službě čerpat z moci Boží.

Tuto víru a důvěru si neuchovají díky jedinému zážitku, kdy je pozvedne třeba i ten nejnadanější nositel Melchisedechova kněžství. Schopnost čerpat z těchto mocí se musí rozvíjet na základě mnoha vyjádření důvěry ze strany těch, kteří jsou v kněžství zkušenější.

Nositelé Aronova kněžství budou také každý den, ba i hodinu potřebovat povzbuzení a nápravu od samotného Pána skrze Ducha Svatého. A to jim bude dostupné, pokud se *rozhodnou zůstat toho hodni*. Bude to záviset na rozhodnutích, která budou činit.

A právě proto musíme skrze příklad a svědectví učít tomu, že slova velkého vedoucího v Melchisedechově kněžství, krále Beniamina, jsou pravdivá.⁵ Jsou to slova lásky pronesená ve jménu Páně, jehož kněžství toto je. Král Beniamin učí tomu, co se od nás požaduje, abychom zůstali natolik čistými, abychom mohli od Pána obdržet povzbuzení a nápravu:

„A nakonec, nemohu vám vypovědět všechny věci, jimiž se můžete



dopustiti hříchu; neboť jsou rozmanité cesty a prostředky, dokonce tak mnohé, že je ani nemohu vypočítati.

Ale tolik vám mohu říci, že nebudete-li bdít nad sebou samými a nad myšlenkami svými a nad slovy svými a nad skutky svými a nebudete-li dodržovati příkázání Boží a nevytrváte-li ve víře v to, co jste slyšeli o příchodu Pána našeho, až do konce života svého, musíte zahynouti. A nyní, ó člověče, pomni a nezahyň.“⁶

My všichni jsme si vědomi ohnivých šípů protivníka spravedlivosti, které útočí jako strašlivé vichry proti mladým nositelům kněžství, jež máme tak rádi. Nám osobně připadají jako mladí válečníci, kteří si říkali synové Helamanovi. I oni dokáží přežít, stejně jako mladí válečníci, pokud se udrží v bezpečí, jak je o to král Beniamin naléhavě žádal.

Synové Helamanovi nepochybovali. Odvážně bojovali a vyšli z bitvy jako vítězové, protože věřili slovům svých matek.⁷ Chápeme moc víry milující matky. Matky poskytují svým synům v dnešní době velkou podporu. My, nositelé kněžství, můžeme a musíme k této podpoře přispět s odhodláním chopit se výzvy, že když jsme obráceni,

máme se sklonit ke svým bratřím, abychom je posílili.⁸

Modlím se o to, aby každý nositel Melchisedechova kněžství přijal tuto příležitost nabízenou Pánem:

„A jestliže je mezi vámi nějaký člověk silný Duchem, necht' vezme s sebou toho, kdo je slabý, aby mohl býti vzděláván ve veškeré mírnosti, aby se on také mohl stát silným.

Tudíž, vezměte s sebou ty, již jsou vysvěceni k menšímu kněžství, a pošlete je před sebou, aby domluvili schůzky a připravili cestu a navštívili schůzky, které vy sami nejste schopni navštívit.

Vizte, toto je způsob, kterým i apoštolové moji v dávných dnech budovali církve mou.“⁹

Vy, vedoucí kněžství a otcové nositelů Aronova kněžství, můžete konat zázraky. Můžete pomoci Pánu zaplnit řady věrných starších mladými muži, kteří přijímají povolání kázat evangelium a činí tak se sebedůvěrou. Bude svědky toho, že mnozí, které jste pozvedli a podpořili, zůstanou věrní, ožení se způsobile v chrámu a na oplátku budou pozvedat a připravovat další.

K tomu nebudou zapotřebí nové činnosti a akce, lepší výukové



President Thomas S. Monson

materiály ani lepší sociální sítě. Nebude k tomu zapotřebí jiné povolání než to, které již nyní máte. Přísaha a smlouva kněžství vám udílí moc, pravomoc a směr. Modlím se o to, abyste si, až přijdete domů, pečlivě prostudovali přísahu a smlouvu kněžství, která se nachází v 84. oddíle Nauky a smluv.

My všichni doufáme, že více mladých mužů bude mít zážitky jako Wilford Woodruff, který jako nositel Aronova kněžství učil evangeliu Ježíše Krista s mocí druhé obrátit.

Modlím se o to, abychom povstali ve svém povolání pozvedat druhé, abychom je připravovali na jejich vznešenou službu. Děkuji z celého srdce všem těm úžasným lidem, kteří pozvedli a pozvedají mě a kteří mi ukazují, jak mít rád a pozvedat druhé.

Svědčím o tom, že president Thomas S. Monson je v této době držitelem všech klíčů kněžství na zemi. Vydávám svědectví o tom, že svým životem věnovaným službě nám všem byl a je příkladem toho, jak jakožto nositel Melchisedechova kněžství pozvedat druhé. Jsem osobně vděčný za to, jak pozvedá i mě a jak mi ukazuje, jak pozvedat druhé.

Bůh Otec žije. Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev a království. Toto je Jeho kněžství. Víím to sám za sebe mocí Ducha Svatého. Ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Wilford Woodruff, „The Rights of the Priesthood“, *Deseret Weekly*, Mar. 17, 1894, 381.
2. Viz Nauka a smlouvy 84:30; 107:14.
3. Nauka a smlouvy 84:17.
4. Nauka a smlouvy 107:18–19.
5. Alma 13:6–9 naznačuje, že proroci z Knihy Mormonovy byli nositeli Melchisedechova kněžství.
6. Mosiáš 4:29–30.
7. Viz Alma 56:47.
8. Viz Lukáš 22:32.
9. Nauka a smlouvy 84:106–108.

Zásady a zaslíbení

Kéž pečujeme o své tělo i mysl tím, že budeme zachovávat zásady uvedené ve Slově moudrosti – božsky daném plánu.

Bratři, modlím se dnes večer o vedení Nebeského Otce, zatímco vám nyní budu předávat své poselství.

V roce 1833 Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi plán pro zdravý život. Tento plán se nachází v 89. oddíle Nauky a smluv a je znám jako Slovo moudrosti. Poskytuje konkrétní pokyny ohledně potravin, které jíme, a zakazuje užívání látek, jež jsou pro naše tělo škodlivé.

Těm, kteří jsou poslušni Pánových příkázání a kteří Slovo moudrosti věrně

dodržují, jsou slíbena určitá požehnání, mezi něž patří dobré zdraví a zvýšená fyzická vitalita.¹

Nedávno jsem četl pravdivý příběh o dramatickém projevu těchto zaslíbení. John A. Larsen, věrný člen Círky, sloužil během druhé světové války v Pobřežní strážci Spojených států na lodi *USS Cambria*. Během bitvy na Filipínách dorazily zprávy o tom, že se blíží letka bombardérů a letadel kamikadze. Byly vydány rozkazy k okamžité evakuaci. Vzhledem k tomu, že loď *USS Cambria* již odplula, si John





a jeho tři společníci sebrali výstroj a spěchali k pláži v naději, že se s sebou některá z odplouvajících lodí vezme. Naštěstí je vyzvedl výsadkový člun, který rychle vyrazil směrem k poslední lodi opouštějící záliv. Muži na oné odplouvající lodi, ve snaze evakuovat se co nejrychleji, měli na palubě plno práce, a tak měli čas jen na to, aby těmto čtyřem mužům hodili lana, aby se, jak doufali, mohli na palubu vyšplhat.

John, s těžkým rádiovým vybavením připevněným na zádech, visel na 12metrovém laně na boku lodi, která plula na otevřené moře. Začal ručkovat nahoru a přitom si uvědomoval, že pokud by se pustil, téměř jistě by

zahynul. Když vyšplhal teprve do třetiny lana, cítil, jak ho paže pálí bolestí. Zeslábl natolik, že měl pocit, že se již nedokáže udržet.

Na konci svých sil a s pochmurnými myšlenkami na svůj osud John v duchu zvolal k Bohu a řekl Mu, že vždy dodržoval Slovo moudrosti a vedl čistý život – a že nyní zoufale potřebuje slíbená požehnání.

Později John řekl, že jakmile svou modlitbu dokončil, pocítil mocný nával síly. Začal znovu šplhat a po laně téměř vylétl nahoru. Když se dostal na palubu, dýchal normálně – a bez nejmenšího pocitu námahy. Dostalo se mu požehnání většího zdraví a vitality slíbeného ve Slově moudrosti. Tehdy

vzdal díky Nebeskému Otci, a vzdával ho i po zbytek života, za onu odpověď na svou naléhavou modlitbu o pomoc.²

Bratři, kéž pečujeme o své tělo i mysl tím, že budeme zachovávat zásady uvedené ve Slově moudrosti – božsky daném plánu. Z celého srdce a duše svědčím o úžasných požehnáních, která nás čekají, pokud tak budeme činit. Aby tomu tak bylo, o to se modlím ve jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 89:18–21.
2. Viz John A. Larsen, v: Robert C. Freeman a Dennis A. Wright, comps., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II* (2001), 350–351; použito se svolením.



President Thomas S. Monson

Dokonalá cesta ke štěstí

Svědčím o velikém daru, který představuje plán, jež pro nás náš Otec má. Je to ta jediná dokonalá cesta k pokoji a štěstí.

Milovaní bratři a sestry, zde v Konferenčním centru i po celém světě, jsem nesmírně vděčný za možnost podělit se s vámi dnes dopoledne o své myšlenky.

Před dvaapadesáti lety, v červenci roku 1964, jsem měl určitý církevní úkol v New Yorku v době, kdy se tam konala světová výstava. Jednou brzy ráno jsem na výstavišti navštívil

mormonský pavilon. Přišel jsem právě před promítáním církevního filmu *Člověk hledá štěstí*, který ztvárňuje plán spasení a který se od té doby stal církevní klasikou. Sedl jsem si vedle mladého muže, kterému bylo asi 35 let. Krátce jsme si popovídali. Nebyl členem naší Církve. Pak se světla ztlumila a promítání začalo.

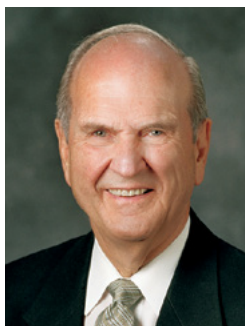
Naslouchali jsme hlasu vypravěče, který vznesl hlubokomyslné a všeobecně rozšířené otázky: Odkud jsem přišel? Proč jsem zde? Kam půjdu, až opustím tento život? Uši všech byly napnuté, aby si vyslechli odpovědi, a oči všech se upíraly na promítaný obraz. Byl popsán náš předsmrtelný život a spolu s tím vysvětlen účel našeho života na zemi. Byli jsme svědky dojemného ztvárnění odchodu zestárlého dědečka z tohoto života a jeho nádherného opětovného shledání s milovanými blízkými, kteří ho předešli do duchovního světa.

Na konci tohoto krásného ztvárnění plánu, který pro nás Nebeský Otec má, návštěvníci v tichosti odcházeli a mnohých z nich se poselství filmu viditelně dotklo. Mladý návštěvník, který seděl vedle mě, nevstával. Zeptal jsem se ho, zda se mu film líbil. Nadšeně zvolal: „Tohle je pravda!“

O Otcův plán pro naše štěstí a spasení se dělí naši misionáři s druhými po celém světě. Ne všichni, kteří toto božské poselství slyší, ho přijímají a vítají. Avšak muži a ženy kdekoli na světě, podobně jako můj mladý přítel na světové výstavě v New Yorku, rozpoznávají jeho pravdy a vydávají se na cestu, která je bezpečně vede domů. Jejich život se navždy mění.

Zcela zásadním prvkem tohoto plánu je náš Spasitel, Ježíš Kristus. Bez Jeho smírné oběti by bylo vše ztraceno. Nestačí ale jen věřit v Něj a v Jeho poslání. Je třeba pracovat





President Russell M. Nelson
President Kvora Dvanácti apoštolů

a učit se, bádát a modlit se, činit pokání a zlepšovat se. Je třeba poznávat Boží zákony a žít podle nich. Je třeba přijmout Jeho spásné obřady. Jen tak dosáhneme opravdového a věčného štěstí.

Jsmo požehnání tím, že máme pravdu. Máme zodpovědnost se o tuto pravdu dělit. Žijme podle této pravdy, abychom si mohli zasloužit vše, co pro nás Otec má. Vše, co dělá, je v náš prospěch. Řekl nám: „Toto je dílo mé a sláva má – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.“¹

Z hloubi své duše a se vši pokorou svědčím o velikém daru, který představuje plán, jež pro nás náš Otec má. Je to ta jediná dokonalá cesta k pokoji a štěstí jak zde, tak i ve světě, který přijde.

Bratři a sestry, na závěr vám zanechávám svou lásku a požehnání a činím tak ve jménu našeho Spasitele a Vykupitele, Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKA

1. Mojžiš 1:39.

Radost a duchovní přežití

Když se v životě zaměříme na Ježíše Krista a Jeho evangelium, můžeme pociťovat radost bez ohledu na to, co se v našem životě děje – nebo neděje.

Moji drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl hovořit o zásadě, která je klíčem k našemu duchovnímu přežití. Je to zásada, která bude tím důležitější, čím více nás budou obklopotvat neštěstí a skryté lži.

Žijeme v posledních dnech, tak bychom neměli být překvapeni, že jsme svědky naplňování prorocství. Celá

řada proroků, včetně Izaiáše, Pavla, Nefiho či Mormona, předvíдалa, že nastanou nebezpečné časy,¹ že v naší době bude celý svět ve zmatku,² že lidé budou „sami sebe milující, ... nelítostiví, ... rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha“³ a že mnozí se stanou Satanovými služebníky a budou podporovat dílo protivníka.⁴ Vy i já



skutečně bojujeme „proti světa pánům temností věku tohoto [a] proti duchovním zlostem vysoko“.⁵

Tak jak eskalují střety mezi národy, jak nevinní padají za oběť zbabělým teroristům a jak se ve všech oblastech od obchodu po státní správu stává čím dál běžnější praktikou korupce, co nám může pomoci? Co může pomoci každému z nás s osobními obtížemi a s tvrdou zkouškou spočívající v životě v těchto posledních dnech?

Prorok Lehi učil jistě zásadě týkající se duchovního přežití. Nejprve se zamyslete nad jeho situací – byl pronásledován za to, že v Jeruzalémě kázal pravdu, a Pán mu přikázal, aby opustil svůj majetek a uprchl s rodinou do pustiny. Žil ve stanu, při životě ho držela potrava, kterou dokázal získat cestou k neznámému cíli, a byl svědkem toho, jak se jeho dva synové, Laman a Lemuel, bouří proti Pánovu učení a napadají své bratry Nefiho a Sama.

Není pochyb o tom, že Lehi znal protivenství, úzkost, žal, bolest, zklamání a zármutek. Přesto směle a bez zaváhání vyřkl jednu zásadu tak, jak mu ji Pán zjevil: „Lidé jsou, aby mohli mít radost.“⁶ Představte si to! Ze všech slov, která mohl použít k popisu podstaty a účelu našeho života zde ve smrtelnosti, si vybral slovo *radost!*

Život je plný objížděk, slepých uliček a nejrůznějších zkoušek a výzev. Každý z nás pravděpodobně někdy zažil období, kdy nás téměř pohltila tíseň, utrpení či zoufalství. A přesto jsme zde, abychom měli radost?

Ano! Odpověď zní zcela jistě ano! Ale jak je to možné? A co musíme udělat, abychom dosáhli radosti, kterou má pro nás Nebeský Otec připravenou?

Eliza R. Snowová, druhá generální presidentka Pomocného sdružení, přišla s působivou odpovědí. Poté, co byl počátkem vysilující zimy roku 1838



v Missouri vydán nechvalně známý vyhlazovací dekret,⁷ musela s dalšími Svatými ze státu ještě těžší zimy uprchnout. Jednou večer nocovala Elizina rodina v malém srubu, který uprchlíci z řad Svatých používali. Ti, kteří tam byli před nimi, vyňali velkou část materiálu k ucpání štěrbin mezi kládami a použili ji k rozdělení ohně, takže díry mezi trámy byly natolik velké, že jimi mohla prolézt kočka. Byla třeskatá zima a jejich jídlo bylo zmrzlé na kost.

Té noci se v tomto malém srubu o ploše zhruba šesti čtverečních metrů choulilo asi 80 lidí. Většina celou noc seděla či stála a snažila se zahřát. Skupina mužů trávila noc venku okolo velkého plápolajícího ohně; někteří zpívali náboženské písně a jiní opékali zmrzlé brambory. Eliza si zapsala: „Nikdo si nestěžoval – všichni byli veselí a cizí lidé by nás od pohledu považovali spíše za vyletníky než za skupinu vystěhovalců z rozkazu guvernéra.“

Elizina zpráva o onom vyčerpávajícím večeru v extrémním mrazu byla překvapivě optimistická. Uvedla: „Byl to velmi radostný večer. Nikdo krom Svatých nemůže být šťasten za jakýchkoli okolností.“⁸

A to je ono! Svatí dokáží být šťastní v jakékoli situaci. Můžeme pocítovat

radost, i když máme špatný den, špatný týden, či dokonce špatný rok!

Draží bratři a sestry, pocity radosti mají s naší životní situací společného jen málo, ale s tím, na co se v životě zaměřujeme, mají společné úplně všechno.

Když se v životě zaměřujeme na Boží plán spasení, o čemž nás zrovna učil president Thomas S. Monson, a na Ježíše Krista a Jeho evangelium, můžeme pocítovat radost bez ohledu na to, co se v našem životě děje – nebo neděje. Radost pochází od Něho a skrze Něho. On je zdrojem veškeré radosti. Pocitujeme ji o Vánocích, když zpíváme: „Nádherně zní zpěv andělský, že dán byl světu Král!“⁹ A můžeme ji pocítovat po celý rok. Pro Svaté posledních dnů je radostí Ježíš Kristus!

To proto naši misionáři opouštějí domov, aby kázali Jeho evangelium. Jejich cílem není zvýšit počet členů Církve. Naši misionáři učí a křtí¹⁰ spíše proto, aby přinesli radost lidem z celého světa!¹¹

Tak jako Spasitel nabízí pokoj, který „převyšuje všeliký rozum“,¹² nabízí i radost s intenzitou, hloubkou a šíří, jež se vzpírají lidské logice či porozumění smrtelníka. Nezdá se například, že by bylo možné pocítovat radost, když vaše dítě trpí nevyléčitelnou chorobou nebo když přijdete o práci nebo když vás podvede manželský partner. Ale to je přesně ta radost, kterou Spasitel nabízí. Jeho radost je stálá a ujišťuje nás, že naše „strasti ... potrvají jen malou chvíli“¹³ a budou posvěceny k našemu prospěchu.¹⁴

Jak tedy můžeme tuto radost získat? Můžeme začít tím, že budeme hledět na Ježíše – „vůdce a dokonavatele víry“¹⁵ – „v každé myšlence“.¹⁶ Můžeme za Něho vzdávat díky ve svých modlitbách a dodržováním smluv, které jsme

uzavřeli s Ním a s Nebeským Otcem. Tak jak se pro nás Spasitel stává čím dál skutečnějším a tak jak prosíme, abychom obdrželi Jeho radost, ta naše se prohlubuje.

Radost je mocná, a když se na ni zaměřujeme, přináší nám do života Boží moc. Jako je tomu ve všem, Ježíš Kristus je nám vrcholným vzorem, „kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž“.¹⁷ Zamyslete se nad tím! Aby Spasitel dokázal strpět ten nejtrýznivější

prožitek, který kdy kdo na zemi musel strpět, zaměřil se na *radost!*

A jaká radost Mu byla předložena? Její součástí byla nepochybně radost z toho, že nás očisťuje, uzdravuje a posiluje; z toho, že zaplatil za hříchy všech kajících; z toho, že mně i vám umožňuje vrátit se domů – čistí a způsobilí – abychom žili s našimi Nebeskými rodiči a rodinami.

Zaměříme-li se na radost, již se dostane nám či našim blízkým, co

z toho, čím nyní procházíme, se jeví jako nesnesitelné, bolestné, děsivé, nespravedlivé nebo prostě nemožné?

Jeden otec se v duchovně tísnivé situaci zaměřil na radost z toho, že bude nakonec čistý a spravedlivý před Pánem – na radost z oprostění se od viny a studu – a na radost z pokoje mysli. To mu dodalo odvahu vyznat manželce a biskupovi svůj problém s pornografií a následnou nevěrou. Nyní dělá vše, co mu biskup radí, a celým srdcem usiluje o to, aby znovu získal důvěru své milované ženy.

Jedna mladá žena se zaměřila na radost z uchování si sexuální čistoty, aby dokázala přestát posměšky přátel kvůli tomu, že odešla z běžně rozšířené, vyzývavé, ale duchovně nebezpečné situace.

Jeden muž, který často ponižoval manželku a dopouštěl se hněvivých výlevů vůči dětem, se zaměřil na radost ze způsobilosti mít Ducha Svatého za svého stálého společníka. To ho motivovalo k tomu, aby odložil přirozeného člověka,¹⁸ jemuž až příliš často podléhal, a provedl potřebné změny.

Blízký spolupracovník mi nedávno vyprávěl o dvou uplynulých desetiletích těžkých zkoušek. Řekl: „Naučil jsem se trpět – s radostí. Mé utrpení pohltila radost z Krista.“¹⁹

Co dokážeme přestát vy i já, když se budeme zaměřovat na radost „předložen[ou] sobě“?²⁰ Jaké pokání pak bude možné? Jaká slabost se stane silnou stránkou?²¹ Jaké ukázkování se stane požehnáním?²² Jaká zklamání, či dokonce tragédie nám nakonec budou k dobru?²³ A jakou náročnou službu Pánu budeme schopni vykonat?²⁴

Ve snaze pilně se zaměřovat na Spasitele a pak se řídit Jeho vzorem v tom, jak se zaměřovat na radost, je třeba se vyhnout tomu, co nám ji může pokazit. Vzpomínáte na antikrista





Korihora? Korihor chodil z místa na místo a chrlil o Spasiteli lži, dokud nebyl předveden před vysokého kněze, který se ho zeptal: „Proč obcházíš převraceje cesty Páně? Proč učíš tento lid, že nebude žádného Krista, abys rušil jejich radování?“²⁵

Vše, co odporuje Kristu nebo Jeho nauce, nám zkaží radost. To se týká i lidských filosofí, jichž je hojnost na internetu a na blozích, které plní přesně to, co dělal Korihor.²⁶

Pokud budeme vzhlížet ke světu a řídit se jeho recepty na štěstí,²⁷ radost nikdy nepoznáme. Nespravedliví mohou prožívat všemožné emoce a pocity, ale nikdy nezažijí radost!²⁸ Radost je darem pro věrné.²⁹ Je darem, který pramení z úmyslné snahy vést spravedlivý život, jak tomu učil Ježíš Kristus.³⁰

Učil nás, jak mít radost. Rozhodneme-li se přijmout Nebeského Otce jako svého Boha³¹ a dokážeme-li v životě pociťovat působení Spasitelova Usmíření, budeme naplněni radostí.³² Kdykoli budeme povznášet manželského partnera a vést své děti, kdykoli odpustíme či o odpuštění požádáme, pocítíme radost.

Každý den, kdy se vy i já rozhodneme žít v souladu s celestiálními zákony, kdy budeme dodržovat své smlouvy a pomáhat v tom i druhým, budeme naplněni radostí.

Dbejte slov žalmisty: „[Stavím] Hospodina před obličej svůj vždycky,

a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu. ... [Plnost radosti] jest před obličejem [Jeho].“³³ Když se nám tato zásada vryje do srdce, bude každý den moci být dnem radosti a veselí.³⁴ O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 2. Timoteovi 3:1–5.
2. Viz Nauka smlouvy 45:26; 88:91.
3. 2. Timoteovi 3:2–4.
4. Viz Nauka a smlouvy 10:5.
5. Efezským 6:12.
6. 2. Nefi 2:25.
7. Missourský guvernér Lilburn W. Boggs vydal příkaz vyhladit mormony 27. října 1838. (Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 347.)
8. Viz Eliza R. Snow, v: Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 145–146.
9. „Nádherně zní“, *Náboženské písně*, č. 121.
10. Misionáři dělají to, co Pán prikazuje – káže, učí a křtí v Jeho jménu. (Viz Matouš 28:19; Marek 16:15; Mormon 9:22; Nauka a smlouvy 68:8; 84:62; 112:28.) Ježíš ve své Přímluvné modlitbě zmínil svůj vztah k radosti svých učedníků. Řekl: „Toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v sobě.“ (Jan 17:13; kurzíva přidána.)
11. Viz Alma 13:22.
12. Filipenským 4:7.
13. Nauka a smlouvy 121:7.
14. Viz 2. Nefi 2:2.
15. Židům 12:2.
16. Nauka a smlouvy 6:36.
17. Židům 12:2.
18. Viz Mosiáš 3:19. Poznámka: „Přirozený člověk“ je nejen nepřítelem Boha, ale také nepřítelem vlastní manželky a dětí.
19. Viz Alma 31:38.
20. Židům 12:2.
21. Viz Eter 12:27.

22. Viz Židům 12:6.

23. Viz Nauka a smlouvy 122:7.

24. Viz Matouš 19:26; Marek 10:27.

25. Alma 30:22. Kniha Mormonova je plná příkladů mužů a žen, kteří prožívají radost a radují se, protože se rozhodli následovat Ježíše Krista. Jakékoli jiné rozhodnutí, jako je tomu i v případě Korihora, vede nakonec ke zničení.

26. *Očernování* ve smyslu zkreslení informací je definováno jako falešné a zlomyslné tvrzení vytvořené za účelem uškodit něčí pověsti. K očernování docházelo v Korihorově době a dochází k němu i dnes. Prorok Joseph Smith hovořil o nepřemožitelnosti Církve, přestože bude čelit očernování. Uvedl: „Korouhev pravdy byla vztyčena; žádná bezbožná ruka nemůže zastavit pokrok tohoto díla; pronásledování může běsnit, nepřátelé se mohou spiknout, armády shromáždit, pomluvy mohou hanobit, ale Boží pravda půjde směle, vznešeně a nezávisle dál, dokud nepronikne na každý světadíl, nenavstíví každý kraj, nezaplaví každou zemi a dokud ji každý neuslyší, dokud nebude dosaženo Božích záměrů a velký Jehova neřekne, že dílo je dokonáno.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith*, 140.)

27. Svět učí, že člověku přinese radost kupování *věcí*. A pokud to nefunguje, nakupujte víc! Také učí tomu, že k radosti se lze dostat cestou hříchu. A pokud to nefunguje, hřešte víc! Slibuje, že na konci každé požitkářské duhy je hrnc z zlata. Neň to pravda!

28. Nikoli v tomto světě ani ve světě, který přijde.

29. Spravedliví Svátí, „kteří vytrpěli kříž světa ...“, ti zdědí království Boží ... a radost jejich bude plná na věky“. (2. Nefi 9:18.)

30. Viz například 2. Nefi 27:30; Alma 27:16–18.

31. Viz 1. Nefi 17:40.

32. Viz Mosiáš 4:2–3.

33. Žalm 16:8, 11.

34. Viz Izaiáš 35:10; 2. Nefi 8:3.



Starší Peter F. Meurs
Sedmdesátník

Svatost nám může pomoci stát se svatými

Přemýšlejme o pěti způsobech, jak můžeme zvýšit účinek a moc, jež má naše pravidelná účast na posvátném obřadu svátosti.

Jedna z mých nejranejších vzpomínek se týká shromáždění svátosti konaného u nás doma ve Warrnamboolu v Austrálii. Naši odbočku navštěvovalo 10–15 lidí a můj otec, jeden ze tří nositelů kněžství, měl pravidelně příležitost žehnat svátost. Pamatuji si pocity, které jsem měl, když otec pokorně a pečlivě četl slova modliteb svátosti. Hlas se mu často chvěl, když pocítoval Ducha. Občas se musel odmlčet, aby své emoce ovládl, než modlitbu dokončil.

Jako pětiletý chlapec jsem plně nechápal význam toho, co bylo řečeno nebo vykonáno; věděl jsem však, že se děje něco zvláštního. Pocítoval jsem pokojný a uklidňující vliv Ducha Svatého, zatímco můj otec přemítal o lásce, kterou k nám chová Spasitel.

Spasitel učil: „Toto budete vždy činití těm, kteří činí pokání a jsou pokřtěni ve jméno mém; a budete to činití na památku krve mé, kterou jsem za vás prolil, abyste mohli Otci dosvědčiti, že na mne vždy pamatujete. A budete-li na mne vždy pamatovati, budete mítí Ducha mého, aby byl s vámi.“ (3. Nefi 18:11.)

Vyzývám každého z nás, abychom přemýšleli o pěti způsobech, jak můžeme zvýšit účinek a moc, jež má naše pravidelná účast na posvátném obřadu svátosti – obřadu, který nám může pomoci stát se svatými.

1. Připravujeme se s předstihem

Na shromáždění svátosti se můžeme začít připravovat dlouho předtím, než začne. Vhodnou dobou k přemítání o našem duchovním pokroku a k přípravě může být sobota.

Na naší cestě k tomu, abychom se stali takovými, jako je Nebeský Otec, je smrtelnost nezbytným darem. Nutně zahrnuje zkoušky a těžkosti, které nám poskytují příležitosti k tomu, abychom se měnili a rostli. Král Beniamin učil, že „přirozený člověk je nepřítelem Boha ... a bude na věky věků, ledaže se poddá nutkáním Svatého Ducha a odloží přirozeného člověka a stane se svatým skrze usmíření Krista Pána“. (Mosiáš 3:19.) Účast na obřadu svátosti nám poskytuje příležitost plněji poddávat své srdce a duši Bohu.

V rámci přípravy se naše srdce stane zlomeným, když vyjadřujeme vděčnost za Kristovo Usmíření, činíme pokání z chyb a nedostatků a žádáme Otce o pomoc v úsilí stát se více takovými, jako je On. Poté se můžeme těšit na příležitost, kterou nám poskytuje svátost, abychom pamatovali na Jeho obět a obnovili své závazky plynoucí ze smluv, které jsme uzavřeli.

2. Přicházíme brzy

Obřad svátosti pro nás může být silnějším zážitkem, když na shromáždění přijdeme v dostatečném předstihu a budeme přemítat během preludia.





President Boyd K. Packer učil: „Uctivě hrané preludium je výživou pro ducha. Přivolává inspiraci.“¹ „Toto není doba,“ vysvětlil president Russell M. Nelson, „pro konverzaci nebo předávání vzkazů, ale chvíle meditace naplněná modlitbou, při které se vedoucí i členové na svátost duchovně připravují.“²

3. Zpívejme písně ke svátosti a učme se z jejich slov

Píseň ke svátosti je pro náš prožitek týkající se svátosti obzvláště důležitá. Hudba povznáší naše myšlenky a pocity. Vliv písně ke svátosti se dokonce ještě více posiluje, když se soustředíme na její slova a na mocnou nauku, které učí. Ze slov jako například „mukám ses podrobit sám neváhal“³, „kž přicházíme s jistotou,

že naše srdce, ruce čisté jsou“⁴ či „jak krásný ... je plán Vykoupení, jenž ... milost naplní,“⁵ se toho můžeme hodně naučit.

Když při přípravě na přijímání symbolů svátosti zpíváme náboženskou píseň, její slova se mohou stát součástí našeho smluvního závazku. Vezměte například v úvahu slova: „V srdci nám dnes ulpívá ta prosba upřímná o sílu přijmout vůli Tvou a sloužit s odvahou.“⁶

4. Účastněme se duchovně modliteb svátosti (viz Moroni 4–5)

Místo toho, abychom přestali vnímat ona známá slova modliteb svátosti, můžeme se z nich mnohému naučit a mnohé pocítit, když se jich budeme duchovně účastnit tím, že se zamyslíme nad závazky a souvisejícími

požehnáními obsaženými v těchto posvátných modlitbách.

Chléb a voda jsou žehnány a posvěcovány pro naši duši. Připomínají nám Spasitelovu obět a to, že On nám může pomoci stát se svatými.

Modlitby vysvětlují, že chléb přijímáme na památku těla Syna, které dal jako výkupné, aby všichni měli nárok na vzkříšení, a vodu pijeme na památku krve Syna, kterou ochotně prolil, abychom mohli být vykoupeni pod podmínkou pokání.

Modlitby uvádějí smlouvy slovy „že jsou ochotni“. (Moroni 4:3.) Tato slova v sobě chovají velikou potenciální moc. Jsme ochotni sloužit a zapojit se? Jsme ochotni se změnit? Jsme ochotni postavit se svým slabostem? Jsme ochotni pomáhat a žehnat druhým? Jsme ochotni důvěřovat Spasiteli?

Když jsou pronesena zaslíbení a když svátost přijímáme, v srdci potvrzujeme, že jsme ochotni:

- vzít na sebe jméno Ježíše Krista,
- snažit se dodržovat všechna Jeho přikázání
- a vždy na Něj pamatovat.

V závěru modlitby je uvedena nádherná výzva a zaslíbení: „Aby mohli vždy mítí jeho Ducha, aby byl s nimi.“ (Moroni 4:3.)

Pavel napsal: „Ovoce pak Ducha jesti: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost [a] středmost.“ (Galatským 5:22–23.) Když dodržujeme své smlouvy, jsou nám dostupná nádherná požehnání a dary.

5. Přemítejme o Něm a pamatujme na Něho při roznášení symbolů svátosti

Uctivé okamžiky, během nichž nositelé kněžství roznášejí svátost, se pro nás mohou stát posvátnými.

Zatímco je roznášen chléb, můžeme přemítat o tom, že ve vrcholném skutku lásky k nám na sebe Spasitel vzal „smrt, aby mohl uvolnit pouta smrti, jež spoutávají lid jeho“. (Alma 7:12.)

Můžeme pamatovat na velkolepé požehnání vzkříšení, které „přijde ke všem, ... jak k porobeným, tak k svobodným, jak k mužům, tak k ženám, jak k zlovolným, tak ke spravedlivým; a dokonce ani jeden vlas z hlavy jejich nebude ztracen; ale vše bude znovu-zřízeno do své dokonalé schránky“. (Alma 11:44.)

Během roznášení vody můžeme pamatovat na tuto Spasitelovu prosbu:

„Viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činit pokání; ...

Kterézto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu – a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti.“ (NaS 19:16, 18.)

Pamatujeme na to, že Spasitel vzal „na sebe slabosti [naše], aby nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí [našich]“. (Alma 7:12.)

Když se poté zamyslíme nad svým prožitkem během obřadu svátosti, můžeme si položit tyto otázky:

- Co budu tento týden dělat, abych se na svátost lépe připravil?



- Mohl bych více přispívat k uctivosti a ke zjevení, jež mohou provázet úvodní část shromáždění svátosti?
- Jaké nauce nás učila píseň ke svátosti?
- Co jsem slyšel a pociťoval, když jsem naslouchal modlitbám svátosti?
- O čem jsem přemýšlel, když se svátost roznášela?

Starší David A. Bednar učil: „Obřad svátosti je svatou a opakující se výzvou, abychom činili upřímné pokání a byli duchovně obnoveni. Úkon přijímání svátosti sám o sobě hříchy neodpouští. Když se ale svědomitě připravujeme a účastníme se tohoto obřadu se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem, pak zaslíbení zní, že můžeme mít *vždy* Ducha Páně, aby byl s námi. A skrze posvěcující moc Ducha Svätého jakožto našeho stálého společníka si můžeme *vždy* udržovat odpuštění hříchů.“⁷

Svědčím o tom, že když prohloubíme svou připravenost a duchovní účast na obřadu svátosti, bude nám dostupná hojnost požehnání. Dále svědčím o tom, že tato požehnání jsou nám dostupná díky lásce našeho Otce v nebi a nekonečné smírné oběti Jeho Milovaného Syna, Ježíše Krista. V Jeho posvátném jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Boyd K. Packer, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise“, *Ensign*, Nov. 1994, 61.
2. Russell M. Nelson, „Worshipping at Sacrament Meeting“, *Liahona*, Aug. 2004, 13.
3. „Ježíši nejdražší, Pán jsi a Král“, *Náboženské písně*, č. 105.
4. „Když svátost dnes přijímáme“, *Náboženské písně*, č. 102.
5. „Jak moudrý Boží záměr byl“, *Náboženské písně*, č. 115.
6. „Dnes svátost Tvou přijímáme“, *Náboženské písně*, č. 99.
7. David A. Bednar, „Vždy si udržujte odpuštění hříchů“, *Liahona*, květen 2016, 61–62.



Linda S. Reevesová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Veliký plán vykoupení

Vím, že když činíme upřímné pokání, naše hříchy opravdu zmizí, beze stopy!

Několik měsíců před smrtí presidenta Boyda K. Packera jsme měli jako generální vedoucí kněžství a pomocných organizací vzácnou příležitost vyslechnout si proslov, jež k nám pronesl. Nemohu přestat myslet na to, co řekl. Podělil se s námi o to, že ve svém životě hledal a snažil se najít důkaz hříchů, kterých se dopustil a ze kterých činil upřímné pokání, ale nemohl po nich nalézt *žádnou stopu*. Díky smírné oběti našeho milovaného Spasitele Ježíše Krista a upřímnému pokání jeho hříchy zcela vymizely, jako by se nikdy nestaly. Ten den nás pak president Packer pověřil, abychom jako vedoucí svědčili o tom, že toto platí pro každého z nás, kdo činí upřímné pokání.

Znám jednoho muže, jenž se před několika lety dopustil morálních přešlapků. Po nějakou dobu se tento muž příliš styděl a netroufl si o tom mluvit s manželkou ani s vedoucími kněžství. Chtěl činit úplné pokání, ale ve skutečnosti řekl, že je ochoten vzdát se raději svého vlastního věčného spasení, než aby svou manželku a děti vystavil zármutku, hanbě či dalším následkům, které by způsobilo jeho vyznání.

Když zhřešíme, Satan se nás často snaží přesvědčit, že nesobeckým řešením je chránit druhé před

zničujícím poznáním našich hříchů, včetně toho, že se nevyznáme biskupovi, který nám může požehnat skrze klíče kněžství jako všeobecný soudce v Izraeli. Pravda je však taková, že nesobeckým a křesťanským řešením je vyznat se a činit pokání. Toto je veliký plán vykoupení připravený Nebeským Otcem.

Tento drahý muž se nakonec vyznal své věrné manželce i svým církevním vedoucím a vyjádřil hlubokou lítost. Přestože to bylo to nejtěžší, co kdy udělal, pocítil úlevu, pokoje, vděčnosti a lásky k našemu Spasiteli a poznání toho, že Pán nadlehčuje jeho těžké břímě a nese je, v něm vyvolal

nevýslovnou radost nehledě na důsledky a na jeho budoucnost.

Byl si jist, že jeho manželka a děti budou zdrceny – a také byly; a že bude následovat disciplinární opatření a uvolnění z povolání – a to také následovalo. Byl si jist, že jeho žena bude zklamaná, zraněná a rozzlobená – a to také byla. A byl přesvědčen, že ho opustí a děti si vezme s sebou – to ale neudělala.

Vážný přestupek někdy vede k rozvodu a v některých situacích to může být nezbytné. Tento muž byl však překvapen, když ho manželka přijala a rozhodla se mu pomáhat, jak jen bude moci. Postupem času byla schopna mu úplně odpustit. Pocítila uzdravující moc, již pro ni Spasitelovo Usmíření má. Nyní, po mnoha letech, jsou tito manželé a jejich tři děti silní a věrní. Tento manželský pár slouží v chrámu a má úžasné a láskyplné manželství. V životě onoho muže je patrná hloubka jeho svědectví a jeho láska ke Spasiteli a vděčnost za Něj.

Amulek svědčil: „Chtěl bych, abyste vyšli a nezatvrzovali již déle srdce své; ... budete-li činit pokání ..., veliký plán vykoupení se pro vás bude ihned uskutečňovat.“¹



Když jsem sloužila s manželem v době, kdy byl presidentem misie, jednoho dopoledne jsme jeli na letiště vyzvednout velkou skupinu misionářů. Povšimli jsme si jednoho mladého muže. Vypadal smutně, sklíčeně a téměř úzkostně. Celé odpoledne jsme ho starostlivě pozorovali. Večer tento mladík učinil opožděné vyznání hříchu a jeho vedoucí rozhodli, že se musí vrátit domů. I když nás velmi zarmoutilo, že se zachoval nečestně a nečinil pokání před nástupem na misii, cestou na letiště jsme ho upřímně a s láskou pochválili za to, že měl odvahu přiznat svou chybu, a slíbili jsme mu, že s ním zůstaneme v úzkém kontaktu.

Tento úžasný mladý muž měl to požehnání, že měl skvělé rodiče, úžasnou vedoucí kněžství a milující sbor, který ho podpořil. Po roce pilného úsilí učinil úplné pokání, přijal Spasitelovo Usmíření a mohl se do naší misie vrátit. Je pro mě těžké popsat pocity radosti, které jsme měli, když jsme tohoto mladého muže vyzvedávali na letišti. Byl naplněný Duchem, šťastný, sebejistý před Pánem a toužil věrně sloužit na své misii. Stal se z něj vynikající misionář a později jsme měli s manželem výsadu zúčastnit se jeho chrámového pečetění.

Naopak znám misionářku, která věděla, že by kvůli hříchu, jehož se dopustila před misí a nevyznala ho, určitě musela odjet domů dříve, a tak si vytvořila plán, že bude na misii pracovat obzvláště pilně a že svůj hřích vyzná presidentu misie až několik dní před jejím koncem. Nepocítovala zármutek podle Boha a pokoušela se obejít plán, který náš milující Spasitel poskytl každému z nás.

Během naší misie jsem jednou doprovázela manžela na pohovor před křtem, který měl s jedním mužem.



Zatímco vedl pohovor, čekala jsem venku s misionářkami, které tohoto muže učily. Po skončení pohovoru můj manžel misionářkám řekl, že tento člověk může být pokřtěn. Onen drahý muž plakal a vzlykal a vysvětloval nám, že si byl jist, že kvůli vážným hříchům, jichž se v životě dopustil, nebude moci být pokřtěn. Jen málokdy jsem viděla takovou radost člověka, který vyšel z temnoty a vstoupil do světla, jaké jsem byla svědkem tehdy.

Starší D. Todd Christofferson svědčil: „Díky víře v milosrdného Vykupitele a v Jeho moc se potenciální zoufalství mění v naději. Srdce a touhy člověka se mění, a kdysi přitažlivý hřích se stává čím dál tím odpudivějším. ...“

Cena, kterou je při pokání nutné zaplatit, jakákoli, je pohlcena v radosti odpuštění.²

Tyto zážitky mi připomínají Enose z Knihy Mormonovy, který „volal [k Pánu] v mocné modlitbě“ a poté uslyšel hlas řka: „Enosi, tvoje hříchy jsou ti odpuštěny. ...“

A já, Enos, jsem věděl, že Bůh nemůže lháti; pročež, moje vina byla zahlazena.

A já jsem pravil: Pane, jak se to stalo?

A on mi pravil: Pro tvou víru v Krista. ... Pročež hled, víra tvá tě uzdravila.³

Když jsem si připravovala tento proslav, zajímalo mě, jak rozumějí pokání naše vnoučata a jaké pocity chovají ke Spasiteli, a tak jsem požádala naše děti, aby jim položily několik otázek. Odpovědi našich vnoučat mě dojal.

Co je to pokání? „Když někoho uhodím, můžu se mu omluvit a pomoci mu.“

Jak se cítíš, když činíš pokání? „Cítím Ho; cítím, jak mě hřeje, a mé špatné pocity odejdou.“

Co si myslíš o Ježíšovi a o Nebeském Otci, když činíš pokání? „Mám pocit, že Ježíš si myslí, že vykonat Usmíření stálo za to, a že je rád, že s Ním můžeme znovu žít.“

Proč si Ježíš a Nebeský Otec přejí, abych činil pokání? Slovy naší dospívající vnučky: „Protože mě milují! Abych mohla dělat pokroky a stát se takovou, jako jsou Oni, musím činit pokání. Také si přeji, aby byl Duch stále se mnou, a tak musím činit pokání každý den, aby mě mohl provázet. Nikdy Jim nebudu moci dostatečně poděkovat.“

Když slyšela tyto otázky čtyřletá Brynlee, řekla: „Nevím, tatí. Pověz mi o tom.“



Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Na minulé generální konferenci prohlásil starší Jeffrey R. Holland: „Ať již je podle vás jakkoli pozdě, ať již jste podle vás promárnili jakkoli mnoho šancí, ať jste podle vás udělali jakkoli mnoho chyb, ... nebo jste se jakkoli vzdálili od domova, rodiny a Boha, svědčím o tom, že jste se *nevzdálili* z dosahu božské lásky. Není možné, abyste se propadli níže, než kam dosáhne nekonečné světlo Kristova Usmíření.“⁴

Tolik si přeji, aby každé mé dítě, vnouče a každý z vás – mých bratrů a sester – pociťoval radost a blízkost k Nebeskému Otci a našemu Spasiteli, když každý den činíme pokání ze svých hříchů a slabostí. Každé dítě Nebeského Otce, jež je za sebe zodpovědné, potřebuje pokání. Zvažme, ze kterých hříchů potřebujeme činit pokání. Co nám brání? V čem se potřebujeme zlepšit?

Vím, že – jak to pocítil prezident Packer a vydal o tom svědectví – když činíme upřímné pokání, naše hříchy opravdu zmizí, beze stopy! I já osobně pociťuji lásku, radost, úlevu a sebedůvěru před Pánem, když činím upřímné pokání.

Největšími zázraky v životě pro mě nejsou rozdělení Rudého moře, pohnutí horou ani samotné uzdravení těla. K největšímu zázraku dochází tehdy, když pokorně přicházíme v modlitbě ke svému Otci v nebi, vroucně prosíme o odpuštění a pak jsme od těchto hříchů očištěni skrze smírnou obět našeho Spasitele. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Alma 34:31.
2. D. Todd Christofferson, „Božský dar pokání“, *Liahona*, listopad 2011, 40.
3. Enos 1:4–8.
4. Jeffrey R. Holland, „Dělníci na vinici“, *Liahona*, květen 2012, 33.

Ke komu půjdeme?

Každý z nás bude muset nakonec odpovědět na Spasitelovu otázku: „Zdaliž i vy chcete odjít?“

Před několika lety jsme s rodinou navštívili Svatou zemi. Jednou z nejživějších vzpomínek na tento výlet byla návštěva hořejší místnosti v Jeruzalémě, tradovaného dějiště Poslední večeře.

Zatímco jsme stáli na tomto místě, předčítal jsem jim z Jana 17, kde se Ježíš přimlouvá u Otce za své učedníky:

„Já za ně prosím, ... aťby byli jedno jako my. ...

Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne.

Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli.“¹

Zatímco jsem tato slova četl, hluboce na mě zapůsobila a uvědomil jsem si, že se na tomto posvátném místě modlím o to, abych vždy mohl být zajedno se svou rodinou, s Nebeským Otcem a s Jeho Synem.

Drahocenné vztahy, které máme se svou rodinou, přáteli, Pánem a Jeho znovuzřízenou Církví, patří k tomu, na čem v životě záleží nejvíce. A protože jsou tyto vztahy tak důležité, mají se opatrovat, ochraňovat a vyživovat.

Jeden z nejsrdceryvnějších příběhů v písmech se stal tehdy, když „mnozí z [Pánových] učedníků“ nedokázali

přijmout Jeho učení a nauku a „odešli zpět, a *nechodili s ním více*“.²

Když tito učedníci odešli, Ježíš se obrátil ke členům Dvanácti a zeptal se: „Zdaliž i vy chcete odjít?“³

Petr odpověděl:

„Pane, *k komu půjdeme?* Slova věčného života máš.

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“⁴

Ve chvíli, kdy se druzí zaměřili na to, co nedokázali přijmout, se apoštolové rozhodli zaměřit na to, čemu *věřili* a co věděli, a v důsledku toho s Kristem zůstali.

Později, v den letnic, obdrželo Dvanáct dar Duchu Svatého. Stali se odvážnými ve svém svědectví o Kristu a začali více rozumět Ježíšovu učení.

V dnešní době tomu není jinak. Pro některé je Kristova výzva, aby uvěřili a zůstali, i nadále obtížná nebo obtížně přijatelná. Pro některé učedníky je obtížné porozumět určité konkrétní církevní zásadě nebo nauce. Jiným dělají starosti naše historie nebo nedokonalosti některých členů a vedoucích – minulých i současných. A pro další je obtížné žít v souladu s náboženstvím, které toho tolik požaduje. A konečně – někteří jsou „znaveni konáním dobra“.⁵ Z těchto a dalších důvodů někteří členové Církve ve víře kolísají

a zvažují, zda by možná neměli následovat ty, kteří „odešli zpět a nechodili s [Ježíšem] více“.

Pokud někdo z vás ochabuje ve víře, pokládám vám tutéž otázku, kterou položil Petr: „K komu půjdet[e]?“ Rozhodnete-li se stát neaktivními nebo opustit znovuzřízenou Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kam půjdete? Co budete dělat? Rozhodnutí „nechodit více“ se členy Církve a s Pánovými vyvolenými vedoucími bude mít dlouhodobý dopad, který nelze vždy hned vidět. Možná existuje nějaká nauka, zásada nebo událost z historie, kvůli níž se stavíte proti své víře a můžete mít pocit, že jediný způsob, jak právě teď vyřešit tento vnitřní zmatek, je „nechodit více“ se Svatými. Budete-li žít tak dlouho jako já, poznáte, že věci mají tendenci se samy vyřešit. Někaký inspirovaný postřeh nebo zjevení může danou záležitost ukázat v novém světle. Pamatuje na to, že Znovuzřízení není jednorázová událost, ale že se neustále odvíjí.

Nikdy neopouštějte veliké pravdy zjevené prostřednictvím Proroka Josepha Smitha. Nikdy nepřestávejte číst Kristovu nauku obsaženou v Knize Mormonově, přemítat o ní a uplatňovat ji.

Nikdy neopomínejte věnovat Pánu odpovídající množství času prostřednictvím upřímné snahy porozumět tomu, co zjevil. Jak řekl můj drahý přítel a bývalý kolega, starší Neal A. Maxwell: „Nemáme se domnívat, ... že jen proto, že něco nedokážeme vysvětlit, je to nevysvětlitelné.“⁶

Než tedy uskutečníte toto duchovně nebezpečné rozhodnutí, že odejdete, povzbuzuji vás, abyste se zastavili a pečlivě ho zvážili, než se vzdáte toho, co vás přivedlo ke svědectví o znovuzřízené Církvi Ježíše Krista v první řadě. Zastavte se a zamyslete se nad tím, co jste zde pociťovali a proč jste



to pociťovali. Vzpomeňte si na chvíle, kdy vám Duch Svatý vydal svědectví o věčné pravdě.

Kam půjdete, abyste našli další, kteří by sdíleli vaši víru v osobní, milující Nebeské rodiče, kteří nás učí, jak se vrátit do Jejich věčné přítomnosti?

Kam půjdete, abyste se učili o Spasiteli, který je vašim nejlepším přítelem, který netrpěl jen za vaše hříchy, ale který také vytrpěl „bolesti a strasti a pokušení všeho druhu“, aby „nitro jeho mohlo být naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho“,⁷ což podle mě zahrnuje i slabost ve formě ztráty víry?

Kam půjdete, abyste se dozvěděli více o plánu Nebeského Otce pro naše věčné štěstí a pokoj, o plánu, který je plný úžasných možností, nauk a vodítek pro náš smrtelný i věčný život? Pamatuje, že plán spasení dává smrtelnému životu smysl, účel a směr.

Kam půjdete, abyste našli církev s podrobnou a inspirovanou organizační strukturou, v níž by vás učili a podpírali muži a ženy, kteří jsou hluboce

oddáni službě Pánu skrze službu vám a vaší rodině?

Kam půjdete, abyste našli žijící proroky a apoštoly, kteří jsou povolání Bohem a kteří pro vás představují další zdroj rad, porozumění, útěchy a inspirace pro výzvy naší doby?

Kam půjdete, abyste našli lidi, kteří žijí podle předepsaných hodnot a měřítek, jež s nimi sdílíte a jež toužíte předat svým dětem a vnoučatům?

A kam půjdete, abyste zakusili radost, která se dostavuje prostřednictvím spásných obřadů a chrámových smluv?

Bratři a sestry, přijmout Kristovo evangelium a žít podle něho může být obtížné. Vždy tomu tak bylo a vždy tomu tak bude. Život se může podobat turistovi, který stoupá po strmé a svízelné cestě. Je přirozené a běžné se na cestě občas zastavit, abychom chytli dech, zhodnotili svůj směr a zamysleli se nad svým tempem. Ne každý se na cestě potřebuje zastavit, ale není na tom nic špatného, pokud to vaše okolnosti vyžadují. Ve skutečnosti to může těm, kteří této příležitosti plně



využijí k tomu, aby se osvěžili živou vodou Kristova evangelia, přinést něco pozitivního.

Nebezpečí nastává, když se někdo rozhodne odchýlit z cesty, která vede ke stromu života.⁸ Někdy můžeme zjišťovat, studovat a poznávat, a jindy musíme věřit, důvěřovat a doufat.

Každý z nás bude muset nakonec odpovědět na Spasitelovu otázku: „Zdaliž i vy chcete odjít?“⁹ Každý z nás musí na tuto otázku hledat vlastní odpověď. Pro některé je snadné odpovědět; pro jiné je to obtížné. Netvrdím, že vím, proč je proněkteré snazší mít víru, aby věřili, než pro druhé. Jsem jen velmi vděčný za to, že vím, že odpovědi jsou vždy dostupné a že pokud je hledáme – opravdu hledáme s opravdovým záměrem a s celým úmyslem srdce a s modlitbou – nakonec při pokračování na cestě evangelia odpovědi na své otázky nalezneme. Během své duchovní služby jsem poznal několik lidí, kteří se odchýlili a po zkoušce své víry se vrátili.

Upřímně doufám, že budeme zvat stále větší počet Božích dětí, aby nacházely cestu evangelia a zůstávaly

na ní, aby i ony mohly „[pojistit] z ovoce, které [je] žádoucí nade všechno jiné ovoce“.¹⁰

Mou upřímnou prosbou je, abychom povzbuzovali, přijímali, chápali a milovali ty, kteří zápolí se svou vírou v Boha. Nikdy nesmíme opomíjet žádného bratra ani žádnou sestru. Každý z nás se nachází na jiném místě cesty, a podle toho si musíme navzájem pomáhat.

Tak jako máme s otevřenou náručí v přívětivém duchu vítat nové členy, tak máme obejmout a podporovat i ty, kteří mají otázky a ochabují ve víře.

Slovy další známé metafory se modlím o to, aby se každý, kdo přemýšlí o tom, že opustí „starou dobrou loď Sion“, kde u kormidla stojí Bůh a Kristus, zastavil a pečlivě svůj odchod zvažil.

Vězte prosím, že i když starou loď zmítají silné větrné bouře a vlnobití, Spasitel je na palubě a je schopen bouři napomenout svým příkazem: „Umlkni, a upokoj se.“ Do té doby se nesmíme bát, musíme mít neochvějnou víru a musíme vědět, že „i vítr i moře poslouchají jeho“.¹¹

Bratři a sestry, slibuji vám ve jménu Páně, že On nikdy neopustí svou

Církev a že nikdy neopustí žádného z nás. Pamatujte na Petrovu odpověď na Spasitelovu otázku a na jeho slova:

„Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.“

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.¹²

Svědčím o tom, že není „dáno žádného jiného jména ani žádné jiné cesty ani prostředku, jímž k dětem lidským může přijít spasení, pouze ve jménu a skrze jméno Krista“.¹³

Také svědčím o tom, že Ježíš Kristus v naší době povolává apoštoly a proroky a že znovuzřídil svou Církev s naukami a příkázáními „jako útočiště před bouří a před hněvem“, který zajisté přijde, pokud lidé světa nebudou činit pokání a nevrátí se k Němu.¹⁴

Dále svědčím o tom, že Pán „zve všechny, aby přišli[i] k němu a podíleli[i] se na dobrotivosti jeho; a neodpírá žádnému, který k němu přichází, černému ani bílému, porobenému ani svobodnému, muži ani ženě; ... a všichni jsou Bohu stejní“.¹⁵

Ježíš je náš Spasitel a Vykupitel a Jeho znovuzřízené evangelium nás bezpečně dovede zpět do přítomnosti našich Nebeských rodičů, pokud zůstaneme na cestě evangelia a budeme kráčet v Jeho šlépějích. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Jan 17:9, 11, 20–21.
2. Jan 6:66; zvýraznění přidáno.
3. Jan 6:67.
4. Jan 6:68–69; zvýraznění přidáno.
5. Nauka a smlouvy 64:33.
6. Neal A. Maxwell, *Not My Will, But Thine* (1988), 124.
7. Alma 7:11–12.
8. Viz 1. Nefi 8:20–30.
9. Jan 6:67.
10. 1. Nefi 8:15.
11. Viz Marek 4:35–41.
12. Jan 6:68–69.
13. Mosiáš 3:17.
14. Nauka a smlouvy 115:6.
15. 2. Nefi 26:33.



Biskup Dean M. Davies
První rádce v Předsedajícím biskupstvu

Požehnání plynoucí z uctívání Boha

Uctívání Boha je nezbytnou a ústřední součástí našeho duchovního života. Je to něco, po čem máme toužit, co máme vyhledávat a co se máme snažit prožívat.

Jeho návštěva

Jedním z nejpozoruhodnějších a nejdojemnějších zážitků zaznamenaných ve svatých písmech je Spasitelova návštěva na americkém kontinentě po Jeho smrti a Vzkříšení. Lid byl stížen tak velkým zničením, že to způsobilo, že „tvář celé země [byla] znetvořena“.¹ Záznam o těchto událostech vypráví o tom, že po této katastrofě všichni lidé neustále plakali² a ve svém hlubokém zármutku hladověli po uzdravení, pokoji a vysvobození.

Když Spasitel sestoupil z nebe, lidé dvakrát padli k Jeho nohám. Poprvé se tak stalo, když s božskou pravomocí prohlásil:

„Vizte, jsem Ježíš Kristus, o němž proroci svědčili, že přijde na svět.“³

A vizte, jsem světlo a život světa.“³ Poté přítomné vyzval: „Vstaňte a pojdte ke mně, abyste mohli vložiti ruku svou v bok můj, a také abyste mohli pocítiti stopy hřebů v rukou mých a v nohou mých, abyste mohli věděti, že já jsem Bůh Izraelský a Bůh

celé země a že jsem byl zabit pro hříchy světa. ...

A když všichni předstoupili a sami byli svědky, zvolali jedním hlasem řkouce:

Hosana! Velebno budiž jméno Boha Nejvyššího!“⁴

Poté „padli k nohám Ježíšovým“ podruhé. Tentokrát to ale bylo s určitým záměrem, neboť se dozvídáme, že Ho „uctívali“.⁵

Dnešní doba

Na začátku letošního roku jsem byl pověřen navštívit jeden kůl na západě Spojených států. Byla to běžná neděle a běžné shromáždění s běžnými členy Církve. Sledoval jsem, jak lidé přicházejí do kaple a uctivě si sedají na dostupná místa. V poslední vteřině bylo možné zaslechnout šepot. Matky a otcové se – občas bezúspěšně – pokoušeli utiшит neposedné děti. Normální.

Ale pak, než shromáždění začalo, mi na mysli vytanula slova inspirovaná Duchem.

Tito členové nepřišli jen proto, aby splnili povinnost nebo naslouchali řečníkům.

Přišli z hlubšího a daleko závažnějšího důvodu.

Přišli uctívat Boha.

Shromáždění pokračovalo a já jsem sledoval různé členy v kongregaci. Měli téměř nebeský výraz, byli uctiví a pokojní. Bylo na nich něco, co mě hřálo u srdce. To, co oni neděli prožívali, bylo něco mimořádného.

Uctívali Boha.

Pocítovali nebe.

Viděl jsem jim to ve tváři.

A radoval jsem se a uctíval jsem s nimi. A přitom Duch promlouval k mému srdci. Toho dne jsem se naučil něco o sobě, o Bohu a o úloze pravého uctívání v našem životě.





Uctívání v našem každodenním životě

Svatí posledních dnů jsou výjimeční, pokud jde o službu v církevních povoláních. Někdy možná svou práci vykonáváme rutinně, jako bychom byli jen v zaměstnání. Někdy možná naše účast na shromáždění a naše služba v království postrádají onen svatý prvek uctívání. Bez toho pak postrádáme jedinečné duchovní setkání s nekonečnem – to, na něž jako děti milujícího Nebeského Otce máme nárok.

Uctívání není ani zdaleka náhodnou šťastnou událostí, ale nezbytnou a ústřední součástí našeho duchovního života. Je to něco, po čem máme toužit, co máme vyhledávat a co se máme snažit prožívat.

Co je to uctívání?

Když uctíváme Boha, přistupujeme k Němu s uctivou láskou, pokorou a obdivem. Přijímáme Ho jako našeho svrchovaného Krále, Stvořitele vesmíru, našeho milovaného a nekonečně milujícího Otce.

Respektujeme Ho a ctíme.

Podrobujeme se Mu.

Pozvedáme srdce v mocné modlitbě, opatrujeme Jeho slova, radujeme se z Jeho milosti a zavazujeme se, že Ho budeme oddaně a věrně následovat.

Uctívání Boha je natolik zásadním prvkem v životě učedníka Ježíše Krista,

že pokud se nám nedaří přijmout Boha ve svém srdci, budeme Ho na našich radách, shromážděních a v chrámech hledat marně.

Praví učedníci tíhnou k tomu, aby „uctív[ali] toho, jenž učinil nebe a zemi a moře a prameny vod – vzývajíce jméno Páně dnem i nocí“.⁶

O pravém uctívání se můžeme mnohému naučit tím, že budeme zkoumat, jak druzí – lidé, kteří se od nás možná tolik nelišili – reagovali, jednali a uctívali v přítomnosti božství.

Údiv, vděčnost a naděje

Křesťanský svět v první polovině 19. století se téměř zcela zřekl myšlenky, že Bůh dál mluví s člověkem. To se však navždy změnilo na jaře roku 1820, když pokorný farmářský chlapec vešel do lesíka a poklekl k modlitbě. Od onoho dne zaplavil zemi proud pozoruhodných vidění, zjevení a zjevování božských bytostí a obdařil její obyvatele drahocenným poznáním týkajícím se podstaty a účelu Boha a Jeho vztahu s člověkem.

Oliver Cowdery popsal tyto dny jako dny, „na které nelze nikdy zapomenouti. ... Jaká radost! Jaký údiv! Jaký úžas!“⁷

Oliverova slova vyjadřují základní prvky doprovázející pravé uctívání božstva – majestátní údiv a hluboké díkůvzdání.

Každý den, a zejména během sabatu máme mimořádnou příležitost prožít nebeský údiv a úžas a pronášet chvály Bohu za Jeho požehnanou dobrotivost a nesmírné milosrdenství.

To nás přivede k naději. Toto jsou první prvky uctívání.

Světlo, poznání a víra

Onoho požehnaného dne letnic vstoupil do srdce a mysli Kristových učedníků Svatý Duch a naplnil je světlem a poznáním.

Do té doby si občas nebyli jisti, co mají dělat. Jeruzalém se stal pro Spasitelovy následovníky nebezpečným místem, a oni určitě přemýšleli o tom, co s nimi bude.

Když ale jejich srdce naplnil Svatý Duch, pochybnosti a váhání pominuly. Svatí Boží obdrželi skrze nadpozemský zážitek pravého uctívání nebeské světlo, poznání a posílené svědectví. A to vedlo k víře.

Apoštolové a Svatí jednali od tohoto okamžiku odhodlaně a znali svůj směr. Směle kázali o Ježíši Kristu celému světu.

Když uctíváme v duchu, zveme do své duše světlo a pravdu, což naši víru posiluje. I toto jsou nezbytné prvky pravého uctívání.

Učednictví a pravá láska

V Knize Mormonově se dozvídáme, že se Alma mladší od chvíle, kdy byl vysvobozen z utrpení v důsledku vlastní vzpurnosti, navždy změnil. Směle putoval „po celé zemi ... a mezi všemi lidmi ..., horlivě se snažice napravit veškeré škody, jež církvi [učinil]“.⁸

Jeho vytrvalé uctívání Všemohoucího Boha z něj učinilo energického učedníka.

Pravé uctívání nás proměňuje v upřímné a horlivé učedníky

milovaného Mistra a Spasitele, Ježíše Krista. Měníme se a stáváme se více takovými, jako je On.

Stáváme se chápavějšími a starostlivějšími. Více odpouštíme. Více milujeme.

Chápeme, že nelze říci, že milujeme Boha, když zároveň nenávidíme, zavrhuje nebo ignorujeme druhé kolem sebe.⁹

Pravé uctívání vede k neochvějnému odhodlání kráčet po cestě uřednictví. A to nevyhnutelně vede k pravé lásce. I toto jsou nezbytné prvky uctívání.

Vstupme do Jeho bran s díkůvzdáním

Když vzpomínám na to, co začalo jako běžné nedělní ráno v onom běžném sborovém domě v běžném kůlu, jsem i dnes pohnut oním mimořádným duchovním zážitkem, který mi navždy požehnal život.

Zjistil jsem, že i když jsme výbornými manažery svého času, povolání

a úkolů – i když máme zaškrtnuta všechna políčka na svém seznamu „dokonalého“ člověka, rodiny nebo vedoucího – pokud se nám nedaří uctívat našeho milosrdného Vysvoboditele, nebeského Krále a vzneseného Boha, přicházíme o velkou část radosti a pokoje evangelia.

Když uctíváme Boha, přijímáme Ho s toutéž uctivostí jako dávní lidé na americkém kontinentě. Přistupujeme k Němu s jedinečnými pocity úžasu a posvátné úcty. S vděčností se podivujeme nad dobrotivostí Boží. A tak získáváme naději.

Premítáme o Božím slovu a to nám naplňuje duši světlem a pravdou. Chápeme duchovní náhledy, jež lze vidět jen skrze světlo Ducha Svatého.¹⁰ A tak získáváme víru.

Uctíváním se naše duše zušlechťuje a my se zavazujeme, že budeme kráčet ve stopách milovaného Spasitele, Ježíše Krista. A díky tomuto rozhodnutí získáváme pravou lásku.

Když uctíváme, v srdci toužíme ráno, v poledne i večer chválit našeho požehnaného Boha.

Neustále Ho velebíme a ctíme – ve sborovém domě, doma, v chrámu a ve všem svém konání.

Když uctíváme, otevíráme srdce uzdravující moci plynoucí z Usmíření Ježíše Krista.

Náš život se stává znamením a vyjádřením našeho uctívání.

Bratři a sestry, duchovní zážitky jen málo závisejí na tom, co se děje kolem nás, ale zcela závisejí na tom, co se děje v našem srdci. Svědčím o tom, že pravé uctívání promění běžná církevní shromáždění na mimořádné duchovní hostiny. Obohatí nám život, rozšíří naše porozumění a posílí naše svědectví. Neboť když tíhneme v srdci k Bohu, vcházíme, podobně jako dávný žalmista, „do bran jeho s díkůvzdáním, a do síní jeho s chvalami; oslavuj[eme] jej, a dobrořeč[íme] jménu jeho.

Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a [všem pokolením vytrvá] pravda jeho.“¹¹

Skrze upřímné a procítěné uctívání vzkvíváme a dozráváme v naději, víře a pravé lásce. A díky tomuto procesu vnášíme do své duše nebeské světlo, které nám život naplňuje božským účelem, trvalým pokojem a věčnou radostí.

Toto je v našem životě požehnáním, které pramení z uctívání. O tom pokorně svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 3. Nefi 8:17.
2. Viz 3. Nefi 8:23.
3. 3. Nefi 11:10–11.
4. 3. Nefi 11:14, 16–17.
5. 3. Nefi 11:17.
6. Nauka a smlouvy 133:39–40.
7. Joseph Smith–Životopis 1:71, poznámka pod čarou.
8. Mosiáš 27:35.
9. Viz 1. Janova 4:20.
10. Viz 1. Korintským 2:14.
11. Žalm 100:4–5.





Starší Lynn G. Robbins
Předsednictvo Sedmdesáti

Spravedlivý soudce

Existuje jen jedna možnost, jak soudit spravedlivým soudem, jako to dělá Ježíš Kristus, a to být takovým, jako je On.

Ježíš Kristus byl ve smrtelném životě milující soudce, výjimečně moudrý a trpělivý. Z písem je Kristus znám jako „spravedlivý soudce“ (2. Timoteovi 4:8; Mojžíš 6:57) a i nám udělal radu, abychom soudili spravedlivý soud (viz Překlad Josepha Smitha, Matouš 7:1–2) a abychom vložili „důvěru svou v toho Ducha, který pobízí činiti dobro ... [a] souditi spravedlivě“ (NaS 11:12).

Tato rada určená nefitským Dvanácti nám pomůže soudit tak, jako soudí Pán: „Vy budete soudci tohoto lidu *podle soudu, který vám dám*, který bude spravedlný. Tudíž, jakými lidmi máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27; zvýraznění přidáno.) Někdy zapomínáme, že když nám udělal radu, že máme být takovými, jako je On, bylo to v souvislosti s tím, jak soudit spravedlivě.

Nespravedlivý soud

Ostudný příklad nespravedlivého soudu nacházíme v podobenství o ztracené ovci, kdy farizeové a zákoníci nesprávně odsoudili Spasitele i Jeho společnost při večeri slovy „ten to hříšníky přijímá, a jí s nimi“ (Lukáš 15:2) – aniž by si povšimli skutečnosti, že oni sami jsou hříšníky. Zákoníci

a farizeové měli srdce plné odsouzení, a proto nikdy nepoznali radost plynoucí ze záchrany ztracené ovce.

Byli to opět „zákoníci a farizeové“, kteří ke Spasiteli přivedli „ženu v cizoložstvu popadenou“ (Jan 8:3), aby zjistili, zda ji bude soudit podle zákona Mojžíšova (viz verš 5). Zbytek příběhu, jak je za jejich nespravedlivý soud zahanbil a jak je usvědčilo *jejich vlastní* svědomí a „jeden po druhém odcházeli“ (verš 9; zvýraznění přidáno), jistě znáte. Ježíš pak oně



ženě řekl, že ji neodsuzuje a že má jít a již více nehřešit. Žena pak od oně hodiny oslavovala Boha a uvěřila ve jméno Jeho. (Viz Joseph Smith Translation, John 8:11, v anglickém vydání Bible SPD.)

Přirozený muž či žena v každém z nás mají sklon druhé odsuzovat a soudit nespravedlivě nebo pokrytecky. Stalo se to i Jakubovi a Janovi, dvěma Spasitelovým apoštolům. Rozlítalo je, když se lidé z jisté vesnice v Samaří chovali ke Spasiteli neuctivě (viz Lukáš 9:51–54):

„A viděvše to ..., řekli: Pane, chcě-li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe, a spálil je, jako i Eliáš učinil?“

Ale obrátiv se, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu.

Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby spasil.“ (Verše 54–56.)

Dnešní všeobecní soudcové (viz NaS 107:74), naši biskupové a presidenti odboček, se mají vyvarovat jakýchkoli podobných pohnutek někoho odsoudit, jako to tehdy udělali Jakub a Jan. Spravedlivý soudce na doznání zareaguje se soucitem a s pochopením. Například chybuující mladý člověk má při odchodu z biskupovy kanceláře pociťovat díky biskupovi Spasitelovu lásku a radost a uzdravující moc Usmíření – nikdy hanbu či opovržení. V opačném případě by mohl biskup nevědomky zahnat ztracenou ovci ještě dál do pustiny. (Viz Lukáš 15:4.)

Kázeň

Soucítí však neruší potřebu kázně. Anglické slovo kázeň neboli „discipline“ pochází z latinského *discere* – „učit se“ – či *discipulus* – „žák“ – a stejně tak je tomu s anglickým „disciple“ neboli učedník či následovník.¹ Ukázňovat po způsobu Páně znamená

láskyplně a trpělivě učit. Když Pán v písmech mluví o disciplíně neboli kázni, často používá slovo *ukázňovat*. (Viz například Mosiáš 23:21; NaS 95:1.) Jeho anglická podoba *chasten* pochází z latinského *castus*, což znamená „ctnostný nebo čistý“, a *chasten* znamená „očistit“.²

Ve světě pozemský soudce člověka odsoudí a *zavře* do vězení. Naproti tomu Kniha Mormonova nás učí, že když záměrně hřešíme, stáváme se „svými vlastními soudci“ (Alma 41:7) a posíláme se sami do duchovního vězení. Paradoxně v tomto případě všeobecný soudce drží klíče, jež *odemkají* brány vězení, „neboť s ukáznováním připravuji cestu pro *osvobození* jejich ve všech věcech z pokušení“ (NaS 95:1; zvýraznění přidáno). Postupy spravedlivého soudce jsou milosrdné, láskyplné a vykupující, nikoli odsuzující.

Mladý Joseph Smith, než obdržel zlaté desky, byl ukáznován během čtyřleté zkušební doby, „neboť [nedodržel] příkázání Páně“.³ Později, když Joseph přišel o 116 stran rukopisu, byl ukáznován znovu. Ačkoli toho opravdu litoval, Pán mu na krátkou dobu odňal výsady, protože „ty, jež miluji, také ukáznuji, aby jim hříchy mohly být odpuštěny“ (NaS 95:1).

Joseph řekl: „Anděl se radoval, když mi dal zpět Urim a Thumim, ... a řekl, že Bůh je potěšen mou věrností a pokorou a že mne miluje za mou *kajícnost* a horlivost v modlitbě.“⁴ Protože chtěl Pán dát Josephovi ponaučení, které by mu změnilo srdce, žádal od něho srdcervoucí obět – neboť obět je nezbytnou součástí kázně.

Obět

„V dávných dnech slovo *obětovati* znamenalo učiniti něco nebo někoho svatým“,⁵ což toto slovo provázaně



spojuje s definicí slova *ukáznovat* ve smyslu „očistit“. Podobně i v dávném Izraeli odpuštění přicházelo skrze obět za hřích či přestupek.⁶ Tato obět nejenže ukazovala „k oné veliké a poslední oběti“ (Alma 34:14), ale rovněž pomáhala vyvolat hlubší pocit vděčnosti za Spasitelovo Usmíření. Neochota přinést obět jako součást našeho pokání je výsměchem či znevažováním Kristovy větší oběti za tentýž hřích a zlehčuje Jeho utrpení, což je necitelnou známkou nevděku.

Na druhou stranu, díky krásnému paradoxu skrze obět ve skutečnosti *získáváme* něco, co má věčnou cenu – Jeho milosrdenství a odpuštění, a nakonec „vše, co ... Otec má“ (NaS 84:38). Obět v rámci pokání také působí jako hojivý balzám, jež pomáhá nahradit „výčitky svědomí“ (Alma 42:18) „poko[em] svědomí“ (Mosiáš 4:3). Bez oběti by mohlo být pro člověka těžké odpustit sám sobě kvůli přetrvávajícímu vědomí, že něco skrývá.⁷

Rodič jako spravedlivý soudce

Ačkoli málo z nás bude povoláno stát se všeobecným soudcem, zásady spravedlivého soudu se vztahují na všechny, a zvláště na rodiče, kteří je mají denně příležitost uplatňovat vůči svým dětem. Efektivní výuka dítěte je samou podstatou správného rodičovství a láskyplné ukáznování je samou podstatou toho, jak být spravedlivým soudcem.

President Joseph F. Smith učil: „Jsou-li děti vzdorné a obtížně zvládnutelné, mějte s nimi trpělivost, dokud nebudete moci zvítězit láskou ... , a potom můžete utvářet jejich charakter podle své libosti.“⁸

Je pozoruhodné, že když proroci učí o tom, jak ukáznovat, zdá se, že vždy zmiňují křesťanské vlastnosti. Nauka a smlouvy nám dávají ohledně ukáznování tuto známou radu:

„Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají být udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním,



shovívavostí, jemností a mírností a laskavou nepředstíranou;

laskavostí a ryzím poznáním, které budou velice rozšiřovati duši bez pokrytectví a beze lsti –

pokáráním v pravý čas s ostrostití, když jsi pohnut Duchem Svätým; a pak, následně, projevením větší lásky.“ (NaS 121:41–43.)

Tyto verše nás učí, abychom kárali, když jsme pohnuti „Duchem Svätým“, *nikoli* hněvem. Duch Svätý a hněv jsou neslučitelné, neboť „ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě svářili“ (3. Nefi 11:29). President George Albert Smith učil, že „nelaskavá slova nejsou obvykle vyřčena na základě inspirace od Pána. Duch Páně je duchem laskavosti; je to duch trpělivosti; je to duch pravé lásky, milostivosti, snášenlivosti a shovívavosti. ...

Pokud ale máme ducha nacházení chyb ... zničujícím způsobem, není to *nikdy* důsledek společenství Ducha

našeho Nebeského Otce a je to *vždy* škodlivé.

... Laskavost je moc, kterou nám Bůh dal proto, abychom mohli odemkat zatvrzelá srdce a obměkčovat tvrdošijné duše.“⁹

Pravá totožnost našich dětí

Když Spasitel navštívil Nefity, udělal s dětmi něco neobyčejného:

„A stalo se, že učil děti zástupu ... a sloužil jim a uvolnil jejich jazyk, a ony promlouvaly k otcům svým veliké a podivuhodné věci. ...

[A] zástup ... viděl i slyšel tyto děti; ano, dokonce i nemluvnata otevřela ústa svá a pronášela podivuhodné věci.“ (3. Nefi 26:14, 16.)

Možná spíše než o to, že nemluvnata *otevřela ústa*, šlo o to, že Pán *otevřel oči a uši* jejich užaslým rodičům. Tito rodiče obdrželi neobyčejný dar možnosti nahlédnout do věčnosti a spatřit pravou totožnost a předsmrtelný stav svých dětí. Nezměnilo to snad navždy *pohled* těchto rodičů na jejich děti

a jejich chování vůči nim? Líbí se mi tato obměna citátu připisovaného Goethemu: „To, jak se díváte na [dítě], určuje, jak se k němu budete chovat; a to, jak se k němu chováte, určí, kým se [stane].“¹⁰ Mít na paměti pravou totožnost dítěte je dar předvídavosti, jenž božsky inspiruje vizi spravedlivého soudce.

Závěr

President Thomas S. Monson nás učí: „Nikdy nedovolte, aby problém, který má být vyřešen, byl důležitější než ten, kdo má být milován.“¹¹ Tato zásada je životně důležitá, máme-li se stát spravedlivými soudci, a to zvláště pro své děti.

Existuje jen jedna možnost, jak soudit spravedlivým soudem, jako to dělá Ježíš Kristus, a to být takovým, jako je On. Tudiž, „jakými lidmi máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „disciple“, etymonline.com.
2. Viz Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11th ed. (2003), „chasten“.
3. Karen Lynn Davidson and others, eds., *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers* (2012), 83.
4. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 71; zvýraznění přidáno.
5. Průvodce k písmům, „Obět“, scriptures.lds.org.
6. Viz Bible Dictionary, „Sacrifices“.
7. Obětí, kterou každý týden přinášíme na oltář stolu se svátostí, je zlomené srdce a zkroušený duch. (Viz 2. Nefi 2:7; 3. Nefi 9:20; Nauka a smlouvy 59:8.) Zlomené srdce je kající srdce a zkroušený duch je poslušný duch. (Viz D. Todd Christofferson, „Až se obrátíš“, *Liahona*, květen 2004, 12.)
8. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 299.
9. *Učení presidentů Církve: George Albert Smith* (2011), 212–214; zvýraznění přidáno.
10. Připisováno Johannu Wolfgangu von Goethemu, brainyquote.com.
11. Thomas S. Monson, „Nacházejte radost na cestě“, *Liahona*, listopad 2008, 86.



President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vděčnost v sabatní den

Pro Svaté posledních dnů je sabat dnem vděčnosti a lásky.

Drazí bratři a sestry, kteří se nacházíte na celém světě v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, jsem velmi vděčný, že mě president Thomas S. Monson požádal, abych promluvil o tomto sabatním dni na konferenci. Modlím se o to, aby Duch Svatý vnesl má slova do vašeho srdce.

Dnes bych rád hovořil o pocitech srdce. Pocitem, na který se zaměřím, je vděčnost – obzvláště v sabatní den.

Vděčnost pociťujeme za mnohé: za laskavost projevenou neznámým člověkem, za jídlo, když jsme hladoví, za suchou střechu nad hlavou, když nastane bouře, za zlomenou kost, která

se hojí, či za hlasitý pláč novorozence. Mnozí z nás si vzpomenu na pocity vděčnosti, jež nás v těchto situacích provázely.

Pro Svaté posledních dnů je takovou situací, a vlastně celým dnem vděčnosti a lásky sabat. Pán v roce 1831 řekl Svatým v kraji Jackson ve státě Missouri, že jejich modlitby a díkůvzdání mají směřovat k nebi. První Svatí obdrželi zjevení ohledně toho, jak zachovávat sabatní den a jak se postit a modlit.¹

Jim i nám Pán řekl, jak máme o sabatu uctívat Boha a vzdávat díky. Jak vidíte, nejvíce záleží na lásce, kterou pociťujeme k dárcům darů, jež

dostáváme. Toto jsou slova, kterými Pán popsal, jak o sabatu vzdávat díky a jak projevovat lásku:

„Dávám jim přikázání, řka toto: Milovati budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou; a ve jménu Ježíše Krista mu budeš sloužiti. ...

Budeš děkovati Pánu Bohu svému ve všech věcech.

Budeš přinášeti oběť Pánu Bohu svému ve spravedlivosti, a to srdce zlomené a ducha zkroušeného.“²

A poté Pán varuje před nebezpečím, nebudeme-li děkovat Nebeskému Otci a Ježíši Kristu jakožto dárcům darů: „A v ničem se člověk neprohřešuje proti Bohu neboli proti nikomu není hněv jeho roznicen kromě těch, již neuznávají ruku jeho ve všech věcech a neposlouchají jeho přikázání.“³

Mnozí z vás, kteří nyní posloucháte, se již ze sabatu radujete jakožto ze dne, kdy pamatujete na Boha a děkujete Mu za požehnání. Pamatujete na onu známou píseň:

*Když kol tebe zuří moře vzbouřeno,
když se bojíš, že je všechno ztraceno,
sečti všechny dary, které Pán ti dal,
překvapí tě, co pro tebe vykonal.*

*Sečti dary,
které Pán ti dal,
sečti dary,
které jsi přijal. ...*

*Pod břemenem práce, ran a obtíží,
když tvé oko marně pomoc vyhlíží,
sečti dary své a nad uší pochybnost
každý den si zpívat budeš pro radost.“⁴*

Píší mi a chodí mě navštěvovat věrní Svatí posledních dnů, kteří se cítí být pod břemenem práce, ran a obtíží. Někteří mají téměř pocit,



že – přinejmenším pro ně – je vše ztraceno. Doufám, že to, co budu říkat o vděčnosti v sabatní den, vám pomůže odehnat pochybnosti a začít si zpívat v srdci, a modlím se o to.

Jedním z požehnutí, za která můžeme být vděční, je to, že na onom shromáždění svátosti vůbec jsme a jsme shromáždění s jedním či více učedníky v Jeho jménu. Jsou lidé, kteří jsou doma a nemohou vstát z postele. Jsou lidé, kteří by rádi byli tam, kde jsme my, ale místo toho slouží v nemocnicích, zajišťují veřejnou bezpečnost nebo nás chrání s nasazením vlastního života kdesi v poušti nebo v džungli. Skutečnost, že se můžeme sejit být jen s jedním dalším Svatým a přijmout svátost, nám pomůže začít pociťovat lásku a vděčnost za Boží laskavost.

Díky Proroku Josephu Smithovi a znovuzřízenému evangeliu můžeme

přičíst další požehnutí: to, že máme příležitost přijmout každý týden svátost – připravenou, požehnanou a roznesenou oprávněnými služebníky Božími. Můžeme být vděční, když nám Svatý Duch potvrzuje, že Nebeský Otec ctí slova modliteb svátosti pronesená těmito oprávněnými nositeli kněžství.

Ze všech požehnutí, která můžeme sečíst, je tím největším pocit odpuštění, který se dostavuje při přijímání svátosti. Budeme pociťovat větší lásku a vděčnost vůči Spasiteli, jehož nekonečná oběť umožnila, abychom byli očištěni od hříchu. Když přijímáme chléb a vodu, pamatujeme na to, že Spasitel za nás trpěl. A když pociťujeme vděčnost za to, co pro nás udělal, budeme pociťovat Jeho lásku k nám a naši lásku k Němu.

Díky požehnutí lásky, které obdržíme, pro nás bude snazší dodržovat

příkázání „vždy na něj pamatovati“.⁵ Dokonce můžete pociťovat lásku a vděčnost, tak jako já, i za Ducha Svatého, který, jak Nebeský Otec slibuje, bude vždy s námi, když zůstaneme věrni smlouvám, jež jsme uzavřeli. Tato požehnutí můžeme sečíst každou neděli a pociťovat vděčnost.

Sabat je také ideální dobou na připomenutí si smlouvy, kterou jsme uzavřeli ve vodách křtu – že budeme mít rádi děti Nebeského Otce a budeme jim sloužit. K naplňování tohoto slibu o sabatu patří aktivní zapojování se do výuky ve třídě či kvoru s celým úmyslem srdce, abychom budovali víru a lásku mezi svými bratry a sestrami, kteří tam jsou s námi. A k tomuto slibu patří i to, že s radostí vykonáváme svá povolání.

Jsem vděčný za mnohé neděle, kdy jsem v utazském městě Bountiful učil kvorum jáhnů či v Idahu třídu Nedělní školy. A vzpomínám si i na dobu, kdy jsem sloužil jako pomocník své manželky v jeslích, kde mým hlavním úkolem bylo podávat hračky a pak je sbírat.

Bylo to mnoho let před tím, než jsem skrze Ducha poznal, že na mé bezvýznamné službě pro Pána v životě dětí Nebeského Otce záleží. K mému překvapení si některé z nich v průběhu let vzpomněly na mé nováčkovské pokusy sloužit jim v oněch sabatních dnech v Mistrově zastoupení a poděkovaly mi.

Stejně jako občas nevidíme výsledky služby, kterou o sabatu konáme, nevidíme možná ani celkový vliv ostatních služebníků Páně. Ale Pán buduje své království tiše prostřednictvím svých věrných a pokorných služebníků, neokázale a směrem k nádherné mileniální budoucnosti. K tomu, abychom viděli onu narůstající vznešenost, potřebujeme Svatého Ducha.



Když jsem vyrůstal, chodili jsme na shromáždění svátosti do jedné velmi malé odbočky v New Jersey, do které chodilo jen několik málo členů a jedna rodina – ta naše. Před 75 lety jsem byl pokřtěn ve Filadelfii v jediné církevní budově, kterou jsme mohli v Pensylvánii nebo v New Jersey navštívit. A přesto tam, kde tehdy v Princetonu v New Jersey byla jedna malá odbočka, jsou dnes dva velké sbory. A jen před několika dny se tisíce mladých lidí zúčastnily vystoupení, které předcházelo zasvěcení chrámu Filadelfie v Pensylvánii.

Jako mladý muž jsem byl povolán misionářem okrsku v jediné kapli v Albuquerque v Novém Mexiku, do které jsme chodili na nedělní bohoslužby. Dnes se tam nachází chrám a čtyři kůly.

Z Albuquerque jsem odešel na školu v Cambridge ve státě Massachusetts. Tam se nacházela jedna kaple a okrsek, který se rozprostíral přes většinu území států Massachusetts a Rhode Island. Jezdil jsem přes kopce této nádherné krajiny na shromáždění svátosti do malých odboček, z nichž většina se scházela v malých pronajatých budovách nebo přebudovaných domovech. Nyní se v Belmontu ve státě Massachusetts nachází posvátný chrám Boží a celou oblast pokrývají kůly.

Tehdy jsem jasně neviděl, že Pán na oněch malých shromážděních svátosti vyléval na lidi svého Ducha. Pociťoval jsem ho, ale neviděl jsem rozsah a načasování Pánova záměru budovat a velebit své království. Jistý prorok skrze zjevení viděl a zaznamenal to, co vidíme nyní my. Nefi řekl, že nás nebude mnoho, ale že pozitivní vliv, který budeme mít, bude impozantní:

„A stalo se, že jsem spatřil církev Beránka Božího, a bylo jich málo. ...



A stalo se, že já, Nefi, jsem spatřil moc Beránka Božího, jak sestoupila na svatě z církve Beránkovy a na lid smlouvy Páně, který byl rozptýlen po celé tváři země; a byli ozbrojeni spravedlivostí a mocí Boží ve veliké slávě.“⁶

V této dispensaci je v Nauce a smlouvách zaznamenán podobný prorocký popis poměrů, ve kterých žijeme, a příležitostí, jež jsou před námi:

„Dosud jste neporozuměli, jak veliká požehnání má Otec ve svých vlastních rukou a která pro vás připravil;

A vy nemůžete snést všechny věci nyní; nicméně, buďte dobré mysli, neboť já vás povedu kupředu. Království je vaše a požehnání jeho jsou vaše a bohatství věčnosti jsou vaše.

A ten, kdo přijímá všechny věci s *vděčností*, bude učiněn slavným; a věci této země mu budou přidány, až stonásobně, ano, a více.“⁷

Osobně pociťuji tuto proměnu, kdy po celé Církvi roste vděčnost za požehnání a prohlubuje se láska k Bohu. Tato změna nastává zjevně rychleji mezi členy Církve, kteří se nacházejí v situacích a na místech se zkouškami víry, kdy musí prosit Boha o pomoc, aby vůbec mohli pokračovat dál.

Období, kterými budeme procházet, budou plná těžkých zkoušek, jako tomu bylo u lidu Almoa pod vedením krutého Amulona, který vkládal na jejich bedra břemena, jež byla příliš těžká:

„A stalo se, že k nim přišel v jejich strastech hlas Páně říka: Pozdvihněte hlavu svou a buďte dobré mysli, neboť já vím o smlouvě, kterou jste se mnou učinili; a já učiním smlouvu s lidem svým a vysvobodím ho z poroby.

A také ulehčím břemena, jež jsou vložena na vaše ramena, takže je ani nebudete na bedrech svých pociťovati, dokonce dokud budete v porobě; a toto učiním, abyste pak pro mne mohli stát jako svědkové a abyste s jistotou věděli, že já, Pán Bůh, navštěvuji lid svůj ve strastech jeho.

A nyní, stalo se, že břemena, jež byla vložena na Almu a jeho bratří, byla učiněna lehkými; ano, Pán je posílil, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně.“⁸

Vy i já jsme svědkové toho, že kdykoli dodržujeme své smlouvy s Bohem, obzvláště když to je těžké, On vyslyší naše modlitby díky za vše, co pro nás již vykonal, a odpoví na modlitbu o sílu věrně vytrvat. A nejednou nás rozveselil i posílil.



Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Možná také přemýšlíte o tom, co můžete dnes udělat, abyste o tomto sabatním dni žili a uctívali Boha tak, abyste projevili vděčnost a posílili sebe i druhé před zkouškami, jež jsou před vámi.

Mohli byste začít dnes osobní a rodinnou modlitbou díky za vše, co pro vás Bůh vykonal a koná. Mohli byste se pomodlit o poznání toho, co si Pán přeje, abyste udělali, abyste sloužili Jemu a druhým. Zejména byste se mohli pomodlit o to, aby vám Duch Svätý řekl o někom, kdo je opuštěný nebo v nouzi a za kým by Pán chtěl, abyste zašli.

Slibuji vám, že vaše modlitby budou zodpovězeny, a když budete podle odpovědí, jež obdržíte, jednat, naleznete v sabatu radost a vaše srdce bude přetékat vděčností.

Svědčím o tom, že Bůh Otec vás zná a miluje vás. Spasitel, Pán Ježíš Kristus, usmívil vaše hříchy z lásky, kterou k vám chová. Otec a Syn vás znají jménem, stejně jako znali jménem Proroka Josepha, když se mu zjevili. Svědčím o tom, že toto je Církev Ježíše Krista a že On bude ctít smlouvy, které uzavíráte s Bohem a obnovujete je. Vaše povaha se změní tak, že se stanete více takovými, jako je Spasitel. Budete posíleni proti pokušení a proti pocitům pochybností o pravdě. Budete v sabatu nacházet radost. To vám slibuji ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 59.
2. Nauka a smlouvy 59:5; 7–8.
3. Nauka a smlouvy 59:21.
4. „Sečti dary“, *Náboženské písně*, č. 150.
5. Moroni 4:3; 5:2; Nauka a smlouvy 20:77, 79.
6. 1. Nefi 14:12, 14.
7. Nauka a smlouvy 78:17–19; zvýraznění přidáno.
8. Mosiáš 24:13–15.

„Byste znali mne“

Máme pouze povědomí o Spasiteli, nebo Ho čím dál více poznáváme? A jak můžeme Pána poznávat?

Spasitel v závěru svého Kázání na hoře zdůraznil věčnou pravdu, že „spásnou milost Syna lze obdržet pouze konáním vůle Otce“.¹

Prohlásil:

„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“

Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém dábli nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili?

A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“²

Naše porozumění tomuto ponaučení se prohloubí, když se zamyslíme nad inspirovanou revizí tohoto textu. Jak význačné je, že Pánova slova zaznamenaná v Bibli krále Jakuba „nikdy [jsem vás] neznal“ se v Překladech Josepha Smitha změnila na „nikdy jste mne neznali“!³

Zamyslete se také nad podobstvím o deseti pannách. Vzpomeňte si, že pět pošetilých a nepřipravených



panen si šlo pro olej do lamp poté, co uslyšelo volání, že mají jít vstříc ženichovi.

„A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu. I zavřiny jsou dvěře.

Potom pak [přišlo i těch pět pošetilých panen], řkouce: Pane, pane, otevři nám.

A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás.“⁴

Význam toho, co toto podobenství pro každého z nás znamená, rozvíjí další inspirovaná revize.

Důležité je, že slova „neznámť vás“ uvedená v Bibli krále Jakuba opravuje Překlad Josepha Smitha na „neznáte mne“.⁵

Slova „nikdy jste mne neznali“ a „neznáte mne“ by každého z nás měla přimět k hlubokému duchovnímu sebezpytování. Máme pouze povědomí o Spasiteli, nebo Ho čím dál více poznáváme? A jak můžeme Pána poznávat? Na tyto niterné otázky se zaměřím ve svém poselství. Upřímně prosím o pomoc Ducha Svatého, zatímco se budeme společně zamýšlet nad tímto důležitým tématem.

Poznávájme Ho

Ježíš řekl:

„Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.

Byste znali mne, také i Otce mého znali byste.“⁶

Otce poznáváme tím, že poznáváme Jeho Milovaného Syna.

Velkolepým cílem smrtelnosti není pouze dozvědět se o Jednorozeném Otcově, ale také snažit se Ho poznat. Čtyři nezbytné kroky, jež nám mohou pomoci Pána poznat, jsou tyto: uplatňovat v Něho víru, následovat Ho, sloužit Mu a věřit Mu.



Uplatňujme v Něho víru

Uplatňovat víru v Ježíše Krista znamená spoléhat se na Jeho zásluhy, milosrdenství a milost.⁷ Spasitele začínáme poznávat tím, že povzbudíme své duchovní schopnosti a začneme zkoušet Jeho učení, až nakonec dokážeme v duši dopřát místo části Jeho slov.⁸ Tak jak naše víra v Pána roste, začínáme Mu důvěřovat a spoléháme se na Jeho moc nás vykoupit, uzdravit a posílit.

Pravá víra se zaměřuje na Pána a vždy vede ke spravedlivým činům. „Véra v Ježíše Krista [je] první zásadou zjeveného náboženství, ... základem vši spravedlivosti ... a zásadou činu u všech inteligentních bytostí.“⁹ Protože jednat v souladu se správnými zásadami, jež stanovil Vykupitel, má ústřední význam pro přijetí a uplatňování pravé víry, je „víra bez skutků ... mrtvá“.¹⁰ Máme být „činitelé slova, a ne posluchači toliko“.¹¹

Naslouchání slovu Božímu a získání duchovního daru víry ve Spasitele jsou spolu těsně spojeny, neboť „víra [přichází] z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží“.¹² S Ním a s Jeho hlasem se seznamujeme tím, že v písmech studujeme Jeho slova a hodujeme na nich,¹³ že se modlíme k Otci v Jeho jménu s opravdovým záměrem¹⁴ a že usilujeme o neustálé společenství Ducha

Svatého.¹⁵ Poznávat a uplatňovat Kristovu nauku ve svém životě je nezbytným předpokladem pro získání daru víry v Něho.¹⁶

Uplatňování víry v Pána je nutnou přípravou na to, abychom Ho následovali.

Následujme Ho

„A chodě Ježíš podlé moře Galilejského, uzřel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři).

I dí jim: Podte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

A oni hned opustivše síti, šli za ním.“¹⁷

Petr a Ondřej jsou mocným příkladem těch, kteří uslyšeli Mistra a následovali Ho.

Spasitel stejně tak říká vám i mně: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiz sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“¹⁸ Vzít na sebe Jeho kříž znamená popřít v sobě veškerou bezbožnost a každou světskou žádost a zachovávat přikázání Páně.¹⁹

Spasitel nás nabádá, abychom se stali takovými, jako je On.²⁰ A proto následovat Pána znamená Ho napodobovat. V poznávání Pána pokračujeme tím, že usilujeme skrze moc Jeho Usmíření o to, abychom se stali takovými, jako je On.



Ježíš během svého působení ve smrtelnosti vytyčil cestu, kráčel po ní jako první a dal nám dokonalý příklad. Správná představa o Jeho charakteru, dokonalosti a vlastnostech²¹ nám dává trvalý cíl a jasný směr při naší snaze Ho následovat na cestě oddaného učednictví.

Následování Spasitele nám rovněž umožňuje získat skutečné poznání toho, že směr, jímž se v životě ubíráme, je v souladu s Boží vůlí.²² Toto poznání není nepoznatelem tajemstvím a nezaměřuje se v první řadě na naše časné cíle ani na běžné starosti smrtelníka. Přesněji řečeno, snaha neochvějně a vytrvale kráčet po cestě smlouvy je právě tím životním směrem, který Pána těší.

Lehiův sen v Knize Mormonově popisuje cestu, které se máme držet, obtíže, s nimiž se budeme setkávat, a dostupné duchovní zdroje, které nám pomohou následovat Spasitele a přijít k Němu. Tlačit se kupředu po těsné a úzké cestě – to je to, co by si Spasitel přál, abychom dělali. Prahne po tom, aby nám bylo požehnáno tím, že ochutnáme ovoce stromu a staneme se obrácenými k Pánu.²³

A proto nás vybízí: „Podí, následuj mne.“²⁴

Jak uplatňování víry v Ježíše Krista, tak Jeho následování jsou důležitou přípravou na to, abychom Mu sloužili.

Služme Mu

„Neboť jak může člověk poznati pána, jemuž nesloužil a jenž je pro něho cizincem a jenž je daleko od myšlenek a od záměrů srdce jeho?“²⁵

Pána poznáváme v plnější míře tím, že Mu sloužíme a pracujeme v Jeho království. Když tak činíme, žehná nám štědrě nebeskou pomocí, duchovními dary a většími schopnostmi. Když pracujeme na Jeho vinici, nejsme nikdy sami.

Prohlásil: „Neboť půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“²⁶

Spasitele poznáváme tím, že se ze všech sil snažíme jít tam, kde nás chce mít; když usilujeme o to, abychom říkali, co si přeje, abychom řekli; a když se stáváme tím, kým nás chce mít.²⁷ Když pokorně uznáváme, že jsme na Něm zcela závislí, prohlubuje naše schopnosti sloužit efektivněji než

kdy předtím. Naše tužby se postupně čím dál více přibližují Jeho tužbám a Jeho záměry se stávají našimi záměry, takže nežádáme „o to, co je proti [Jeho] vůli“.²⁸

Sloužit Mu vyžaduje celé naše srdce, moc, mysl a sílu.²⁹ Z toho plyne, že nesobecká služba druhým potlačuje sebestředné a sobecké sklony přirozeného člověka. Ty, kterým sloužíme, začneme mít rádi. A jelikož je služba druhým službou Bohu, prohloubí se naše láska k Němu i k našim bratrům a sestřím. Taková láska je projevem duchovního daru pravé lásky, to jest čisté lásky Kristovy.³⁰

„Modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli býti naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli státi syny Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme viděti takového, jaký je; abychom mohli míti tuto naději; abychom mohli býti očištěni tak, jako on je čistý.“³¹

Pána poznáváme tím, že jsme naplněni Jeho láskou.

Věřme Mu

Je možné v Něho uplatňovat víru, následovat Ho a sloužit Mu, aniž bychom Mu věřili?

Znám členy Církve, kteří přijímají za pravdu nauku a zásady obsažené v písmech a hlásané od tohoto řečnického pultu. A přesto mají problém uvěřit, že se tyto pravdy evangelia vztahují konkrétně na jejich život a situaci. Mají patrně víru ve Spasitele, ale nevěří, že Jeho zaslíbená požehnání jsou jim dostupná ani že mohou působit v jejich životě. Rovněž se setkávám s bratry a sestrami, kteří svědomitě slouží, ale pro něž se znovuzrozené evangelium zatím nestalo živoucí skutečností přetvářející jejich život. Pána poznáváme tím, že věříme nejen

v Něho, ale také tím, že věříme Jemu a Jeho ujištěním.

V Novém zákoně požádal jistý otec Spasitele, aby mu uzdravil dítě. Ježíš odpověděl:

„Můžeš-li tomu věřiti; všeckoť jest možné věřícimu.

A i hned zvolav otec mládence toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.“³²

Mnohokrát jsem přemítal o žádosti tohoto otce: „Spomoz nedověře mé.“ Přemýšlím, zda tento muž onu prosbu nevyšlovl především proto, aby mu pomohla uvěřit v Ježíše jakožto našeho Vykupitele a v Jeho moc uzdravovat. Možná již přijímal Krista jako Syna Božího. Ale možná potřeboval pomoci uvěřit, že Mistrova moc uzdravovat může být vskutku natolik jedinečná a osobní, aby požehnala jeho vlastnímu milovanému synu. Možná věřil v Krista v obecném smyslu, ale nevěřil Kristu konkrétně a osobně.

Často svědčíme o tom, o čem víme, že je to pravdivé, ale možná podstatnější otázka pro každého z nás je, zda věříme tomu, co víme.

Posvátné obřady vykonané skrze náležitou kněžskou pravomoc jsou zcela zásadní pro to, abychom uvěřili Spasiteli, poznali Ho, a nakonec uvěřili tomu, co víme.

„A [Melchisedechovo] kněžství spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to *klíč poznání Boha*.

Tudíž, v obřadech jeho se projevuje moc božskosti.“³³

Věříme Pánu a poznáváme Ho díky tomu, že klíč k poznání Boha spravovaný prostřednictvím Melchisedechova kněžství odemyká dveře a každému z nás umožňuje v životě přijímat moc božskosti. Věříme Spasiteli a poznáváme Ho, když Ho následujeme tím, že přijímáme a dodržujeme svaté obřady, a tím, že



dovolujeme, aby se Jeho obraz stále více vtiskával do naší tváře.³⁴ Věříme Kristu a poznáváme Ho tím, že osobně zažíváme onu proměňující, uzdravující, posilující a posvěčující moc Jeho Usmíření. Věříme Mistru a poznáváme Ho, když v nás zakoření moc Jeho slova,³⁵ když se nám moc Jeho slova zapíše do mysli i do srdce³⁶ a my odložíme všechny své hříchy, abychom Ho poznali.³⁷

Věřit Mu znamená důvěřovat, že v našem osobním životě a v rodině jsou nám dostupná Jeho hojná požehnání, jež nám mohou pomoci. Věřit Mu celou svou duší³⁸ začínáme tehdy, když se tlačíme kupředu po cestě smlouvy, podrobujeme svou vůli té Jeho a podvolujeme se Jeho prioritám a načasování, jež pro nás má. Když Mu věříme – když přijímáme za pravdu Jeho moc i zaslíbení – vnáší nám to do života perspektivu, pokoj a radost.

Zaslíbení a svědectví

Jednoho dne se každé koleno skloní a každý jazyk vyzná,³⁹ že Ježíš je Kristus. Onoho požehnaného dne poznáme, že On zná každého z nás jménem. A já vám svědčím a slibuji, že můžeme nejen mít o Pánu povědomí, ale můžeme Ho poznat, když v Něho budeme uplatňovat víru, když Ho budeme následovat, sloužit Mu a věřit Mu. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 245–246.
2. Matouš 7:21–23.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 7:33.
4. Matouš 25:10–12.
5. Joseph Smith Translation, Matthew 25:11.
6. Jan 14:6–7.
7. Viz 2. Nefi 2:8; 31:19; Moroni 6:4.
8. Viz Alma 32:27.
9. *Lectures on Faith* (1985), 1.
10. Jakub 2:20.
11. Jakub 1:22.
12. Římanům 10:17.
13. Viz 2. Nefi 32:3; Nauka a smlouvy 18:34–36.
14. Viz Moroni 10:4.
15. Viz Jan 14:26; Nauka a smlouvy 121:46.
16. Viz Jan 7:17. Zodpovědností každého z nás je usilovat o dar víry a dělat vše, co je v našich silách, abychom byli způsobilí ho získat. Nakonec nám však onen dar udělí milující a starostlivý Bůh.
17. Matouš 4:18–20.
18. Matouš 16:24.
19. Viz Překlad Josepha Smitha, Matouš 16:26 (v Průvodci k písmům).
20. Viz 3. Nefi 27:27.
21. Viz *Lectures on Faith*, 38.
22. Viz *Lectures on Faith*, 38.
23. Viz Alma 23:6.
24. Lukáš 18:22.
25. Mosiáš 5:13.
26. Nauka a smlouvy 84:88.
27. Viz „Půjdu tam, kde chceš mne mít“, *Náboženské písně*, č. 169.
28. Helaman 10:5.
29. Viz Nauka a smlouvy 4:2.
30. Viz Moroni 7:47.
31. Moroni 7:48.
32. Marek 9:23–24.
33. Nauka a smlouvy 84:19–20; zvýraznění přidáno.
34. Viz Alma 5:14, 19.
35. Viz Alma 26:13.
36. Viz Židům 8:10.
37. Viz Alma 22:18.
38. Viz Omni 1:26.
39. Mosiáš 27:31.



Brian K. Ashton

Druhý rádce v Generálním předsednictvu Nedělní školy

Nauka Kristova

Nauka Kristova nám umožňuje mít přístup k duchovní moci, jež nás pozvedne ze současného duchovního stavu do stavu, v němž se můžeme stát dokonalými.

Ježíšova návštěva u Nefitů po Jeho Vzkříšení byla pečlivě zorganizována, aby nás naučila tomu nejdůležitějšímu. Začala svědectvím Otce, že Ježíš je Jeho „milovaný Syn, v němž se [Mu] dobře zalíbilo“. ¹ Pak sestoupil sám Ježíš, svědčil o své smírné oběti ² a vyzval lid, aby „s jistotou“ poznal, že je Kristus, tím, že předstoupí a pocítí ránu v Jeho boku a stopy hřebů v Jeho rukou a nohou. ³ Tato svědectví nezpochybnitelně potvrdila, že Ježíš dokonal

Usmíření a že Otec naplnil své zaslíbení, že poskytne Spasitele. Ježíš pak Nefity učil, jak získat všechna požehnání Otcova plánu štěstí, jež jsou dostupná díky Spasitelovu Usmíření, tím, že je učil nauce Kristově. ⁴

Mé dnešní poselství se soustředí na nauku Kristovu. Písma definují nauku Kristovu jako používání víry v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, činění pokání, křest, přijetí daru Ducha Svatého a vytrvání do konce. ⁵



Nauka Kristova nám umožňuje získat požehnání Kristova Usmíření

Kristovo Usmíření vytváří podmínky, díky nimž se můžeme spoléhat na „zásluhy a milosrdenství a milost Svatého Mesiáše“, ⁶ být „v něm zdokonalováni“, ⁷ obdržet každou dobrou věc ⁸ a získat věčný život. ⁹

Kristova nauka je naproti tomu prostředkem – jediným prostředkem – k získání všech požehnání, jež jsou nám díky Ježíšovu Usmíření dostupná. Právě nauka Kristova nám umožňuje mít přístup k duchovní moci, jež nás pozvedne ze současného duchovního stavu do stavu, v němž se můžeme stát dokonalými jako Spasitel. ¹⁰ Starší D. Todd Christofferson o tomto procesu učil: „Znovuzrození je, na rozdíl od zrození fyzického, spíše proces než jediná událost. A zapojení se do tohoto procesu je hlavním účelem smrtelnosti.“ ¹¹

Podívejme se na jednotlivé prvky nauky Kristovy.

Zaprvé – víra v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření. Proroci učí, že víra začíná slyšením slova Kristova. ¹² Slova Kristova svědčí o Jeho smírné oběti a říkají nám, jak můžeme získat odpuštění, požehnání a oslavení. ¹³

Poté, co slyšíme slova Kristova, používáme víru tak, že se rozhodujeme řídit Spasitelovým učením a příkladem. ¹⁴ Nefi učil, že musíme spoléhat „cele ... na zásluhy [Krista], který má moc ke spasení“. ¹⁵ Jelikož Ježíš byl v předsmrtelné existenci Bohem, ¹⁶ vedl život bez hříchu ¹⁷ a během Usmíření uspokojil pro vás i pro mě všechny požadavky spravedlnosti, ¹⁸ má moc a klíče uskutečnit vzkříšení všech lidí ¹⁹ a umožnil, aby milost, pod podmínkou pokání, přemohla spravedlnost. ²⁰ Když pochopíme, že skrze Kristovy zásluhy můžeme získat milost, dokážeme „míti víru ku pokání“. ²¹ Spoléhat se cele

na Kristovy zásluhy pak znamená důvěřovat, že udělal vše nezbytné pro naše spasení, a pak podle této důvěry jednat.²²

Díky víře se také přestáváme tolik zaobírat tím, co si o nás myslí druzí, a začínáme se mnohem více starat o to, co si o nás myslí Bůh.

Zadruhé – pokání. Samuel Lamanita učil: „A jestliže uvěříte ve jméno jeho, budete činit pokání ze všech hříchů svých.“²³ Pokání je vzácný dar od našeho Nebeského Otce a je umožněn díky oběti Jeho Jednorozného Syna. Je to proces, jež nám Otec dal a jímž měníme čili obracíme své myšlenky, skutky a samotnou svou bytost, abychom se stávali více a více takovými, jako je Spasitel.²⁴ Není jen pro velké hříchy; je to každodenní proces sebehodnocení a zdokonalování,²⁵ jež nám pomáhá překonat naše hříchy, nedokonalosti, slabosti a nedostatky.²⁶ Pokáním se stáváme „pravými následovníky“ Krista, což nás naplňuje láskou²⁷ a zahání všechnu bázeň.²⁸ Pokání není záložním plánem pro případ, že by náš plán žít dokonale nevyšel.²⁹ Ustavičné pokání je jedinou cestou, jež nám může přinést trvalou radost a umožnit nám opět žít s Nebeským Otcem.

Pokáním se stáváme poslušnými a poddajnými Boží vůli. To samo však nestačí. Uznání Boží dobrotivosti a naší nicotnosti,³⁰ spolu s co největším úsilím chovat se v souladu s Boží vůlí,³¹ nám přináší do života milost.³² Milost je božská pomoc neboli síla udělovaná skrze milosrdenství a lásku Krista ke konání dobrých skutků, jež bychom jinak, pokud bychom byli odkázáni jen na vlastní sílu, nedokázali nikdy vykonat.³³ Jelikož v pokání jde o snahu stát se takovými, jako je Spasitel, což sami nedokážeme, potřebujeme k provedení nezbytných změn v životě naléhavě Spasitelovu milost.



Při pokání nahrazujeme staré, nespravedlivé chování, slabosti, nedokonalosti a strachy novým chováním a přesvědčením, jež nás přibližují ke Spasiteli a pomáhají nám stát se takovými, jako je On.

Zatřetí – křest a svátost. Prorok Mormon učil, že „prvotiny pokání je křest“.³⁴ Aby bylo pokání úplné, musí být spojeno s obřadem křtu vykonaným někým, kdo je držitelem Boží kněžské pravomoci. Smlouvy, které členové Církve uzavírají při křtu a při jiných příležitostech, obnovujeme přijímáním svátosti.³⁵

Při obřadu křtu a svátosti se zavazujeme, že budeme dodržovat Otcova a Synova přikázání, vždy pamatovat na Krista a že budeme ochotni vzít na sebe Kristovo jméno (neboli Jeho dílo a vlastnosti³⁶).³⁷ Spasitel se na oplátku zavazuje, že nám odpustí neboli promine hříchy³⁸ a bude na nás hojněji vylévat svého Ducha.³⁹ Kristus také slibuje, že nás připraví na věčný život tím, že nám pomůže stát se takovými, jako je On.⁴⁰

Douglas D. Holmes, první rádce v Generálním předsednictvu Mladých mužů, napsal: „Obřady křtu a svátosti symbolizují jak konečný výsledek, tak proces znovuzrození. Při křtu pohřbíváme starého tělesného člověka a vycházíme do nového života.“⁴¹ Při svátosti se učíme, že tato změna je postupný proces, [kdy] se pomaličku, týden za týdnem, měníme díky pokání a smlouvám a skrze rostoucí obdarování Ducha [se stáváme takovými, jako je Spasitel].“⁴²

Obřady a smlouvy jsou v nauce Kristově nepostradatelné. Díky způsobitelnému přijetí obřadů kněžství a dodržování s nimi spojených smluv se v našem životě projevuje moc božskosti.⁴³ Starší D. Todd Christofferson vysvětlil, že „tato moc božskosti se dostavuje v osobě Ducha Svatého a skrze Jeho vliv“.⁴⁴

Začtvrté – dar Ducha Svatého. Po křtu je nám při obřadu konfirmace udělen dar Ducha Svatého.⁴⁵ Pokud tento dar přijmeme, umožňuje nám mít neustálé společenství Boha⁴⁶ a trvalý



symbolicky obětujeme své srdce a hříchy na oltáři svátosti, obdržíme Ducha Svátého v ještě větší míře. Přijímání Ducha Svátého v ještě větší míře nás posunuje dále po cestě znovuzrození. Tak jak pokračujeme v tomto procesu a získáme všechny spásné obřady a smlouvy evangelia, získáváme „milost za milost“, až obdržíme plnost.⁵⁶

Nauku Kristovu je třeba v životě uplatňovat

Bratři a sestry, když uplatňujeme nauku Kristovu v životě, jsme požeňnáni časně i duchovně, a to i ve zkouškách. Nakonec se dokážeme „[chopiti] každé dobré věci“.⁵⁷ Svědčím, že tento proces v mém životě proběhl a dále probíhá, krok za krokem, pozvolna.

Co je ale důležitější, nauku Kristovu je třeba uplatňovat v životě proto, že představuje jedinou cestu zpět k Nebeskému Otci. Je to jediný způsob, jak přijmout Spasitele a stát se Jeho syny a dcerami.⁵⁸ Ve skutečnosti jediným způsobem, jak být spasen od hříchu a duchovně se rozvíjet, je uplatňovat v životě nauku Kristovu.⁵⁹ Apoštol Jan také učil, že „každý, kdož ... nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha“.⁶⁰ A Ježíš sám učil nefitských Dvanáct, že pokud nebudeme používat víru v Krista, činit pokání, nebudeme pokřtěni a nevytrváme do konce, budeme poraženi a uvrženi do ohně, odkud se již nebudeme moci navrátit.⁶¹

Jak tedy můžeme v životě uplatňovat nauku Kristovu ve větší míře? Například vědomou snahou připravit se každý týden na svátost tak, že věnujeme čas tomu, abychom s modlitbou zvážili, v čem se nejvíce potřebujeme zlepšit. Pak můžeme přinést na oltář svátosti jako oběť alespoň jednu věc, jež nám brání být jako Ježíš Kristus, a prosit s vírou o pomoc,

přístup k milosti, jež s Jeho vlivem přirozeně přichází.

Duch Svátý nám jako náš stálý společník dává další moc neboli sílu dodržovat naše smlouvy.⁴⁷ Také nás posvěcuje,⁴⁸ což znamená, že se člověk stává „osvobozeným od hříchu, čistým a svatým skrze usmíření Ježíše Krista“.⁴⁹ Proces posvěcování nás nejen očišťuje, ale i obdarovává potřebnými duchovními dary neboli Spasitelovými božskými vlastnostmi⁵⁰ a mění samotnou naši povahu,⁵¹ „takže již nemáme sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro“.⁵² Vždy když díky víře, pokání, obřadům, křesťanské službě a dalšímu spravedlivému úsilí získáme do života Ducha Svátého, měníme se, až se krok za krokem, pozvolna stáváme takovými, jako je Kristus.⁵³

Zapaté – vytrvání do konce.

Prorok Nefi učil, že poté, co přijmeme dar Ducha Svátého, musíme „[vytrvati] do konce v následování příkladu Syna živého Boha“.⁵⁴ Starší Dale G. Renlund popsal proces vytrvání do konce takto: „Můžeme [se] stát dokonalými tím, že ... budeme opakovaně cele ... uplatňovat ... víru [v Krista], činit pokání, přijímat svátost na obnovení smluv a požeňnání křtu a získávat ve větší míře Ducha Svátého jako stálého společníka. Když to budeme činit, staneme se více takovými, jako je Kristus, a budeme schopni vytrvat do konce – se vším, co s tím souvisí.“⁵⁵

Jinak řečeno, přijetí Ducha Svátého a to, jak se tímto přijetím měníme, dále posiluje naši víru. Silnější víra vede k dalšímu pokání. Když pak

požádat o nezbytné duchovní dary a zavázat se, že se v příštím týdnu zlepšíte.⁶² Díky tomu nám vstoupí do života ve větší míře Duch Svatý a dostane se nám další síly překonávat své nedokonalosti.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Spasitel světa a že pouze Jeho jménem můžeme být spaseni.⁶³ Vše, co je dobré, je dostupné pouze skrze Něho.⁶⁴ Abychom se však opravdu „chopili každé dobré věci“,⁶⁵ včetně věčného života, musíme v životě ustavičně uplatňovat nauku Kristovu. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. 3. Nefi 11:7.
2. Viz 3. Nefi 11:10–11.
3. Viz 3. Nefi 11:14–15.
4. Viz 3. Nefi 11:21–39.
5. Viz 2. Nefi 31; 3. Nefi 27:16–20. O nauce Kristově se hovoří na mnoha místech v písmech, avšak v Knize Mormonově nejčastěji.
6. 2. Nefi 2:8.
7. Viz Moroni 10:32.
8. Viz Moroni 7:22–24.
9. Viz Nauka a smlouvy 132:23.
10. Kristovo Usmíření a nauka Kristova dohromady tvoří Kristovo evangelium. (Viz 3. Nefi 27:13–21.)
11. D. Todd Christofferson, „Znovuzrozen“, *Liahona*, květen 2008, 78.
12. Viz Římanům 10:17; 2. Nefi 31:19; Alma 32:27–29; Moroni 7:25.
13. Viz 2. Nefi 32:3.
14. Viz 2. Nefi 31:10, 13.
15. 2. Nefi 31:19.
16. Viz Jan 1:1–3; Mojžiš 7:47; Abraham 3:24–27.
17. Viz Židům 4:15; Nauka a smlouvy 45:4.
18. Viz Alma 34:16.
19. Viz 2. Nefi 9:21–22; Dallin H. Oaks, „Klíče a pravomoc kněžství“, *Liahona*, květen 2014, 49–52.
20. Viz Alma 34:15–16.
21. Alma 34:15.
22. Spoléhat se cele na Kristovy zásluhy znamená uznat i to, že Ježíš Kristus je jediným zdrojem vykoupění. (Viz Mosiáš 4:7–8.) Také je třeba věřit, že nás Kristus může spásit jako jednotlivce. I proto je nám v Nauce a smlouvách 27:2 přikázáno, abychom při přijímání svátosti pamatovali nejen na to, že Kristus trpěl, ale i na to, že to učinil pro nás jako jednotlivce.



23. Helaman 14:13.
24. Viz Russell M. Nelson, „Pokání a obrácení“, *Liahona*, květen 2007, 102–105.
25. Viz Neil L. Andersen, „Čiňte pokání ... abych vás mohl uzdravit“, *Liahona*, listopad 2009, 40–43.
26. Viz Jeffrey R. Holland, „Opravit to, co je zlomeno“, *Liahona*, květen 2006, 69–71; Anthony D. Perkins, „Veliká a podivuhodná láska“, *Liahona*, listopad 2006, 76–78.
27. Moroni 7:48.
28. Viz Moroni 8:16. Naše pokání je skutečně jedním z hlavních důkazů toho, že jsme Spasitelovi učeníci. Můžeme opravdu tvrdit, že následujeme Krista, pokud ustavičně nečiníme pokání nebo se nesnažíme obrátit své srdce a skutky k Němu?
29. Viz *Adjusting to Missionary Life* (brožurka, 2013), 46.
30. Viz Mosiáš 4:5–7.
31. Viz 2. Nefi 10:24; 25:23.
32. Viz Helaman 5:11; Eter 12:27; Moroni 10:32–33.
33. Viz Bible Dictionary, „Grace“.
34. Moroni 8:25.
35. Když přijímáme způsobně svátost, obnovujeme všechny své smlouvy s Bohem. (Viz Delbert L. Stapley, Conference Report, Oct. 1965, 14; L. Tom Perry, „Když přijímáme svátost“, *Liahona*, květen 2006, 41.)
36. Viz Dallin H. Oaks, „Testimony“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 25. června 2014), 1–2.
37. Další smlouvy, jež uzavíráme při křtu, viz Moroni 4:3; viz také Mosiáš 18:8–10; Nauka a smlouvy 20:37.
38. Viz Moroni 8:25.
39. Mosiáš 18:10.
40. Viz 2. Korintským 3:18; Eter 12:27; Nauka a smlouvy 35:2; Mojžiš 1:39.
41. Viz Římanům 6:4.
42. Douglas D. Holmes, „Come unto Christ – the Doctrine of Christ“, nepublikovaný rukopis.
43. Viz Nauka a smlouvy 84:19–21.
44. D. Todd Christofferson, „Moc spočívající ve smlouvách“, *Liahona*, květen 2009, 22.
45. Konfirmace se provádí vkládáním rukou. (Viz např. Skutkové 8:17.)
46. Viz Nauka a smlouvy 20:28; Průvodce k písmům, „Duch Svatý“, scriptures.lds.org.
47. Viz 2. Korintským 3:18; 1. Nefi 14:14; Nauka a smlouvy 93:20.
48. Viz 3. Nefi 27:20.
49. Průvodce k písmům, „Posvěcení“, scriptures.lds.org.
50. Viz Moroni 7:48; 8:26; 10:8–18.
51. Viz Mosiáš 4:14; Nauka a smlouvy 84:33; Bruce R. McConkie, „The Ten Blessings of the Priesthood“, *Ensign*, Nov. 1977, 33–35.
52. Mosiáš 5:2.
53. Duch Svatý nás také vede zpět k Otci v nebi (viz 2. Nefi 32:5; Nauka a smlouvy 45:57) tím, že nám pomáhá poznat, co musíme udělat, abychom se stali takovými, jako je Kristus (viz 2. Korintským 3:18; Eter 12:27; Nauka a smlouvy 84:46–48).
54. 2. Nefi 31:16. Vytrvání do konce je trefné pojmenování, protože vyžaduje čas i vytrvalost. (Viz Jakub 1:2–4.) Jde o to, že některé křesťanské vlastnosti nedokážeme rozvinout, aniž bychom čelili protivenství a těžkostem. Jak se například můžeme stát trpělivými, pokud nikdy nebudeme muset delší dobu trpět?
55. Dale G. Renlund, „Svatí posledních dnů se nepřestávají snažit“, *Liahona*, květen 2015, 56.
56. Viz Nauka a smlouvy 93:12, 19.
57. Moroni 7:25; viz také Mosiáš 2:41.
58. Viz Nauka a smlouvy 39:4–6.
59. Viz 2. Nefi 9:24.
60. 2. Janova 1:9.
61. Viz 3. Nefi 27:17.
62. Často se může stát, že tutéž obět přinášíme po mnoho týdnů, než je, se Spasitelovou pomocí, a jak učil starší Neal A. Maxwell, „strávena“. („Deny Yourselfes of All Ungodliness“, *Ensign*, May 1995, 68.)
63. Viz 2. Nefi 25:20.
64. Viz Moroni 7:24.
65. Moroni 7:25.



Starší Carl B. Cook
Sedmdesátník

Služte

Je zapotřebí každého člena a každý člen potřebuje příležitost sloužit.

Jako chlapec jsem rád pracoval se strýčkem Lymanem a tetou Dorothy na jejich farmě. Strýček Lyman obvykle řídil naše pracovní činnosti a teta Dorothy často pomáhala a řídila starou dodávku Dodge. Vzpomínám na přívál adrenalinu, když jsme uvázli v blátě nebo se snažili vyjet na prudký kopec – strýček Lyman volal: „Dej tam uzávěrku diferenciálu, Dorothy!“ V tu chvíli jsem se začínal modlit. S Pánovou pomocí a skřípěním převodovky se to tetě Dorothy nakonec nějak podařilo. S pohonem na všechna kola dodávka poskočila vpřed a pokračovali jsme v práci.

„Dát tam uzávěrku diferenciálu“ znamená zařadit zvláštní stupeň, kdy se více převodů uspořádá tak, aby se vytvořil větší točivý moment.¹ Soukolí převodovky spolu s pohonem všech čtyř kol umožňuje podřadit, nabrat sílu a pohnout se vpřed.

Rád si představuji, že každý z nás je součástí soukolí, když společně sloužíme v Církvi – ve sborech a odbočkách, kvorech a pomocných organizacích. Tak jako se spojují převody, aby se získala větší síla, máme i my větší moc tehdy, když se spojíme. Když se sjednotíme ve vzájemné službě, dokážeme toho více, než bychom dokázali sami. Je skvělé se zapojit a sjednotit s ostatními, když sloužíme a pomáháme v díle Páně.

Služba je požehnání

Příležitost sloužit je jedním z největších požehnaní plynoucích z členství v Církvi.² Pán řekl: „Miluješ-li mne, budeš mi sloužit“,³ a my Mu sloužíme skrze službu druhým.⁴

Tím, jak sloužíme, se přibližujeme Bohu.⁵ Poznáváme Ho tak, jak by to jinak nebylo možné. Naše víra v Něj se prohlubuje. Své problémy vidíme z jiné perspektivy. Život nám přináší větší uspokojení. Prohlubují se naše láska k druhým i naše touha sloužit.

Skrze tento požehnaný proces se stáváme více takovými, jako je Bůh, a jsme lépe připraveni se k Němu vrátit.⁶

Jak učil president Marion G. Romney: „Služba není něco, co zde na zemi musíme přetřpět, abychom mohli získat právo žít v celestiálním království. Služba je právě tím základním prvkem, z něhož je vytvořen oslavený život v celestiálním království.“⁷

Služba může být náročná

Služba v Církvi může však být náročná, jsme-li žádáni, abychom udělali něco, z čeho máme strach, pokud nás služba unavuje nebo jsme-li povoláni udělat něco, co se nám zpočátku nelíbí.

Nedávno jsem dostal nové církevní pověření. Předtím jsem sloužil v území Afrika-jihovýchod. Bylo úžasné sloužit tam, kde je Církev relativně mladá a teprve se zřizuje, a tamější Svaté jsme měli moc rádi. Pak jsem byl povolán vrátit se do církevního ústředí



a upřímně řečeno, nebyl jsem zrovna nadšený. Změna pověření znamenala krok do neznáma.

Jednou v noci se mi potě, co jsem o nadcházející změně přemítal, zdál sen o mém prapradědkovi Josephu Skeenovi. Z jeho deníku jsem věděl, že když se se svou ženou Marií přestěhoval do Nauvoo, toužil sloužit, a tak vyhledal Proroka Josepha Smitha a zeptal se, s čím může pomoci. Prorok ho poslal pracovat na prérii a požádal ho, aby se snažil, jak může, a on se tím řídil. Pracoval na Smithově farmě.⁸

Přemítal jsem nad tím, jakou to bylo pro Josepha Skeena výsadou, že své pověření dostal takto. Náhle jsem si uvědomil, že já mám tutéž výsadu a že ji máme všichni. Všechna církevní povolání přicházejí od Boha – skrze Jeho ustanovené služebníky.⁹

Pocítil jsem jasné duchovní potvrzení toho, že mé nové pověření bylo inspirované. Je důležité, abychom si toto spojili – že naše povolání přicházejí doslova od Boha skrze naše vedoucí kněžství. Po tomto zážitku se můj postoj změnil a já jsem byl naplněn hlubokou touhou sloužit. Jsem vděčný za požehnání plynoucí z pokání a za změnu svého srdce. Svě nové pověření mám moc rád.

I kdyby podle našeho názoru bylo naše církevní povolání prostě jen nápadem vedoucího kněžství nebo i kdybychom ho dostali, protože by ho nikdo jiný nepřijal, budeme díky své službě požehnáni. Ale pokud ve svém povolání rozpoznáváme ruku Boží a sloužíme z celého srdce, vstupuje do naší služby další moc a my se stáváme pravými služebníky Ježíše Krista.

Služba vyžaduje víru

Vykonávání povolání vyžaduje víru. Brzy poté, co Joseph začal pracovat



na farmě, on a Maria vážně onemocněli. Neměli žádné peníze a byli mezi cizími lidmi. Bylo to pro ně složité období. Joseph si napsal do deníku: „Pracovali jsme dál [a] drželi se Církve s tou trochou víry, kterou jsme měli, přestože se nás ďábel snažil zničit a odvrátit nás.“¹⁰

Spolu s dalšími stovkami potomků Josepha a Marie budu na věky vděčný za to, že se neodvrátili. Když vytrváme v povoláních a zodpovědnostech a jdeme dál s veškerou vírou, kterou máme, požehnání budou přicházet.

Znám jednu úžasnou učitelku Nauky evangelia, která při výuce pozvedá členy své třídy. Ale ne vždy tomu tak bylo. Když vstoupila do Církve, dostala povolání učit v Primárkách. Měla pocit, že nemá žádné učitelské dovednosti, ale protože znala důležitost služby, povolání přijala. Záhy poté ji přemohl strach, a tak přestala chodit na shromáždění, aby nemusela učit. Naštěstí si její nepřítomnosti všiml její domácí učitel, navštívil ji a pozval zpět. Biskup a členové sboru jí pomáhali. Nakonec, když se její víra prohloubila, začala učit děti. Díky

uplatňování zásad nyní uvedených v příručce *Učte tak, jak učil Spasitel* jí Pán v jejím úsilí požehnal a ona se stala talentovanou učitelkou.¹¹

Přirozený člověk v nás má tendenci umožnit nám vymluvit se ze služby například z těchto důvodů: „Nejsem připravený sloužit; ještě se musím učit“, „Jsem unavený a potřebuji pauzu“, „Jsem moc starý – teď je řada na jiných“ nebo „Mám prostě moc práce“.

Bratři a sestry, přijetí a vykonávání povolání je skutkem víry. Můžeme vložit důvěru v to, čemu opakovaně učí náš prorok, president Thomas S. Monson: „Koho Pán povolává, toho uschopňuje“ a „Když máme Pánovo pověření, máme také nárok na Pánovu pomoc“.¹² Ať již jsme ohromení či lhotejní, ať již jsme vyděšení k smrti či k smrti znudění, Pán si přeje, abychom podřadili, nabrali sílu a sloužili.

Nevidím žádné známky toho, že by president Monson a jeho spolupracovníci z Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti byli příliš zaneprázdnění či příliš unavení. Jsou inspirujícím příkladem moci, jež nám vstupuje do života, když uplatňujeme víru a přijímáme



o tom, že On žije a řídí toto dílo. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz „Compound Gears“, technologystudent.com/gears1/gears3.htm; „Compound Gear Reduction“, curriculum.vexrobotics.com.
2. Viz *Každé evangelium mě – příručka k misionářské službě* (2005), 86.
3. Nauka a smlouvy 42:29; viz také Nauka a smlouvy 59:5.
4. Viz Matouš 25:40; Mosiáš 2:17.
5. Viz Jan 12:26.
6. Viz Nauka a smlouvy 81:4–6.
7. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Ensign*, Nov. 1982, 93.
8. Viz Joseph Skeen, vzpomínky a deník, 7, Knihovna církevní historie, Salt Lake City; viz také *Journal and History of Joseph Skeen*, ed. Greg S. Montgomery a Mark R. Montgomery (1996), 23.
9. Viz Nauka a smlouvy 1:38; Články víry 1:5.
10. Skeen, vzpomínky a deník, 8; viz také *Journal and History of Joseph Skeen*, 23; Lukáš 22:31; 2. Nefi 28:19–24; Alma 30:60; Nauka a smlouvy 10:22–27.
11. Viz *Učte tak, jak učil Spasitel* (2016), 37–38; *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 5.3, 5.5.4.
12. Thomas S. Monson, „Duty Calls“, *Ensign*, May 1996, 44.
13. „Přilož k dílu ruku svou“, *Náboženské písně*, č. 158.
14. Gordon B. Hinckley, „This Is the Work of the Master“, *Ensign*, May 1995, 71.
President Hinckley rovněž uvedl: „Máte zrovna tak velkou příležitost být spokojeni s vykonáváním své povinnosti jako já. Pokrok tohoto díla bude určovat naše spojené úsilí. At již máte jakékoli povolání, nese s sebou stejnou příležitost činit dobro jako to moje. To, co je opravdu důležité, je, že toto je dílo Mistrovo. Naším úkolem je chodit dobře činit tak, jako to dělal On.“ („This Is the Work of the Master“, 71.)
President Thomas S. Monson řekl: „Jak člověk zvelebuje své povolání? Zkrátka tak, že vykonává službu, která tomu přináší.“ („Duty Calls“, 43.)
15. Viz Alma 37:6.
16. „Přilož k dílu ruku svou“, *Náboženské písně*, č. 158.
17. Viz *Handbook 2*, 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4. „Prostřednictvím služby mužů, žen, chlapců a dívek je vykonáváno Boží dílo.“ (*Zásady evangelia* [2009], 160.)
18. Abraham 3:27.
19. Viz Nauka a smlouvy 76:5.
20. Viz Mosiáš 18:26.
21. „They, the Builders of the Nation“, *Hymns*, č. 36.
22. Viz Moroni 7:48.

pověření a věrně a oddaně je vykonáváme. Již před mnoha lety přiložili „k dílu ruku svou“¹³ a dál se tlačí vpřed, kupředu a vzhůru.

Ano, slouží v důležitých povoláních, ale důležité je *každé* povolání či pověření. President Gordon B. Hinckley, předcházející prorok a president Církve, řekl: „Jste v tomto velikém úsilí všichni společně. ... Vaše povinnost je ve sféře vaší zodpovědnosti stejně tak závažná jako ta moje ve sféře mé. Žádné povolání v této Církvi není malé nebo bezvýznamné.“¹⁴ Každé povolání je důležité.¹⁵

Služme

S vírou povstaňme, přiložme „k dílu ruku svou“ a služme „dobré věci“.¹⁶ Zařadme spolu s věrnou tetou Dorothy správný stupeň. Služme jako bratři a sestry.

Pokud chcete opravdu potěšit svého biskupa nebo presidenta odbočky, zepetejte se ho: „Jak mohu pomoci?“ „Kde by si Pán přál, abych sloužil?“ Když se bude modlit a zváží vaše osobní, rodinné a pracovní zodpovědnosti, bude inspirován předat vám vhodné povolání. Až budete ustanovováni, dostanete kněžské požehnání, aby vám pomohlo uspět. A požehnání *budete!* Je zapotřebí každého člena a každý člen potřebuje příležitost sloužit.¹⁷

Naším příkladem je Ježíš Kristus

Ježíš Kristus, náš velký Příklad, zasvětil svůj život Otcovu dílu. Na Velké radě, než byl zorganizován tento svět, se Ježíš, vyvolený a pomazaný od počátku, nabídl: „Zde jsem, pošli mne.“¹⁸ Tímto se doslovně stal služebníkem nás všech. Prostřednictvím Ježíše Krista a moci, kterou získáváme skrze Jeho Usmíření, můžeme sloužit i my. On nám bude pomáhat.¹⁹

Rád bych ze srdce vyjádřil lásku vám, kteří v současné době možná nemůžete kvůli osobní situaci sloužit v Církvi obvyklým způsobem, ale žijete v duchu služby. Modlím se, abyste byli ve všem, co děláte, požehnáni. Také vyjadřuji vděčnost těm, kteří týden za týdnem zvelebují své povolání, i těm, kteří nějaké povolání k službě brzy přijmou. Každá snaha něčím přispět a každá oběť se cení, a zvláště si jich cení Ten, jemuž sloužíme. Všichni ti, kteří slouží, obdrží Boží milost.²⁰

At je náš věk či situace jakákoli, necht' je služba naším „bojovým zvoláním“.²¹ Služte ve svém povolání. Služte na misi. Služte své matce. Služte neznámému člověku. Služte bližnímu. Prostě služte.

Kež Bůh každému z nás žehná v našem úsilí sloužit a stát se pravým následovníkem Ježíše Krista.²² Svědčím



Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

Abys nezapomenul

Povzbuzoval jsem je, jako povzbuzuji nyní vás, abyste si, zvláště v době krize, vzpomněli na chvíle, kdy jste pociťovali Ducha a vaše svědectví bylo silné; abyste si vzpomněli na duchovní základ, jež jste si postavili.

Dobré odpoledne, drazí bratři a drahé sestry. Během této konference jsme byli velmi požehnáni. Během prvního roku v roli člena Kvora Dvanácti apoštolů mě často naplňovaly pocity pokory. Byl to zatěžkávací rok růstu a upřímných, neustálých proseb k mému Otci v nebi. Pociťoval jsem podporu díky modlitbám rodiny, přátel a všech členů Církve po celém světě. Děkuji vám za vaše myšlenky a modlitby.

Měl jsem příležitost setkat se i s drahými přáteli, z nichž některé znám již dlouho a mnohé jsem poznal teprve nedávno. Právě po setkání s jedním drahým přítelem, jehož znám a mám rád již mnoho let, jsem pocítil inspiraci k přípravě svého dnešního proslovu.

Když jsme se setkali, přítel se mi svěřil, že má problémy. Měl pocit, že prožívá – abych použil jeho slova – „krizi víry“, a ptal se mě na radu. Byl jsem vděčný, že se se mnou o své pocity a obavy podělil.

Řekl, že velmi touží po tom, co duchovně kdysi pociťoval a co nyní podle svého názoru ztrácí. Když mluvil, pozorně jsem mu naslouchal a naléhavě jsem se modlil, abych poznal, co si Pán přeje, abych řekl.

Můj přítel, možná jako někteří z vás, si kladl otázku, jež je velmi přiléhavě vyjádřena v jedné písni z Primárek: „Nebeský Otče, opravdu jsi tam?“¹ S těmi z vás, kteří si možná kladou tutéž otázku, bych se rád podělil o radu, kterou jsem nabídl svému příteli, a přál bych si, aby každému z vás pomohla posílit vaši víru a obnovit odhodlání být oddaným učedníkem Ježíše Krista.

Začnu tím, že vám připomenu, že jste synem nebo dcerou milujícího Otce v nebi a že Jeho láska zůstává neměnná. Vím, že na takové ujišťující pocity lásky je těžké si vzpomenout, když jste uprostřed osobních problémů nebo zkoušek, zklamání či zmařených snů.

Ježíš ví o našich bolestných problémech a zkouškách. Dal za nás svůj život. To, co zažil v posledních hodinách, bylo krutější, než kdy dokážeme pochopit, ale Jeho obět za každého z nás byla tím nejvyšším vyjádřením Jeho čisté lásky.

Žádná chyba, hřích nebo rozhodnutí nezmění to, jak nás Bůh miluje. To neznamená, že je nám tolerováno hříšné chování, ani nás to nezbavuje povinnosti činit pokání, když se dopustíme hříchu. Avšak *nezapomínejte na to*, že Nebeský Otec zná a miluje každého z vás a že je vždy připraven pomoci.

Když jsem přemýšlel o situaci svého přítele, vybavila se mi velká moudrost zaznamenaná v Knize Mormonově:





„A nyní, synové moji, pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“²

Svědčím vám, že propast bídy a nekonečné bědy je místo, kde by nikdo nechťel být. Můj přítel měl pocit, že se nachází na jejím okraji.

Kdykoli jsem udílel radu lidem, jako je můj přítel, zamýšlel jsem se nad rozhodnutími, jež učinili v průběhu let a jež vedla k tomu, že zapomněli na posvátné zkušenosti, zeslábli a začali pochybovat. Povzbuzoval jsem je, jako povzbuzuji nyní vás, abyste si, zvláště v době krize, vzpomněli na chvíle, kdy jste pocítovali Ducha a vaše svědectví bylo silné; abyste si vzpomněli na duchovní základ, jež jste si postavili. Slibuji vám, že pokud to učiníte a budete se vyhýbat tomu, co vaše svědectví nebuduje a neposiluje nebo co se vysmívá vašemu přesvědčení, ty drahocenné chvíle, kdy se vašemu svědectví dařilo, se vám skrze pokornou modlitbu a půst opět vrátí do paměti. Ujišťuji vás, že znovu

budete pocítovat bezpečí a vřelost evangelia Ježíše Krista.

Každý z nás musí duchovně posílit nejprve sám sebe a pak posilovat druhé kolem sebe. Pravidelně přemýšlejte o písmech a pamatujte na myšlenky a pocity, jež prožíváte, když je čtete. Vyhledávejte i další zdroje pravdy, ale dbejte při tom na varování z písem: „Ale býti učený je dobré, *poslouchají-li* rady Boží.“³ Účastněte se církevních shromáždění, zvláště shromáždění svátosti, a přijímejte svátost a obnovujte smlouvy, včetně slibu, že budete vždy pamatovat na Spasitele, aby Jeho Duch mohl být vždy s vámi.

Nehleďte na to, jaké chyby jsme učinili nebo jak nedokonalí se cítíme, můžeme druhým vždy žehnat a pozvedat je. Podáváme-li jim ruku v křesťanské službě, může nám to pomoci pocítovat hluboko v srdci Boží lásku.

Je důležité pamatovat na mocnou radu v Deuteronomiu: „A však hledě se a bedlivě ostříhej duše své, *abys nezapomenul* na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všechny dny života tvého; a v známost je uvedeš synům i vnukům svým.“⁴

Rozhodnutí, jež činíme, mají vliv na celé generace. Podělte se o svědectví se členy své rodiny; povzbudte je, aby si vzpomněli, jak se cítili, když ve svém životě rozpoznali Ducha, a aby si tyto pocity zaznamenali do deníku a osobní historie, tak aby jim jejich vlastní slova,

bude-li to zapotřebí, připomněla, jak k nim Pán byl dobrotivý.

Jak si vzpomínáte, Nefti a jeho bratři se vrátili do Jeruzaléma, aby získali mosazné desky, jež mimo jiné obsahovaly záznamy o historii jejich lidu, aby nezapomněli na svou minulost.

V Knize Mormonově také Helaman pojmenoval své syny po jejich prarociích, aby nezapomněli na Pánovu dobrotu:

„Vizte, synové moji, přeji si, abyste pamatovali na to, abyste zachovávali přikázání Boží; ... Vizte, dal jsem vám jména našich prvních rodičů, kteří přišli ze země Jeruzalém; a toto jsem učinil, abyste si na ně vzpomněli, když si vzpomenete na svá jména; a když si na ně vzpomenete, můžete si vzpomenouti na jejich skutky; a když si vzpomenete na jejich skutky, můžete věděti, jak je řečeno i napsáno, že byly dobré.

Tudíž, synové moji, chtěl bych, abyste činili to, co je dobré, aby o vás mohlo být řečeno, a také napsáno, to, co bylo řečeno a napsáno o nich.“⁵

Mnozí lidé dnes podle stejné tradice pojmenovávají své děti po hrdinech z písem nebo po věrných předcích, aby je tak povzbudili, aby nezapomněly na své dědictví.

Když jsem se narodil, dostal jsem jméno Ronald A. Rasband. Mé příjmení je na počest rodové linie mého otce. Prostřední iniciálu *A* jsem dostal, abych nezapomněl ctít dánskou linii Andersonových z matčiny strany.

Můj prapradědeček Jens Anderson pocházel z Dánska. A v roce 1861 dovedl Pán dva mormonské misionáře do domova Jense a Ane Cathrine Andersonových, kde je a jejich 16letého syna Andrewa misionáři seznámili se znovuzřízeným evangeliem. Tak vznikl odkaz víry, z něhož mám užitek já i má rodina. Andersonovi přečetli Knihu Mormonovu a zanedlouho byli

pokřtěni. Následujícího roku rodina Andersonových uposlechla prorokovy výzvy, aby přepluli Atlantik a připojili se ke Svatým v Severní Americe.

Jens naneštěstí cestou přes oceán zemřel, ale jeho manželka a syn pokračovali v cestě až do údolí Solného jezera, kam dorazili 3. září 1862. Přes těžkosti a zármutky jejich víra nikdy nezakolísala a ani víra mnoha jejich potomků.

V kanceláři mi na stěně visí obraz,⁶ který tak nádherně ztvárňuje symbolickou připomínku tohoto prvního setkání mých předků s těmito oddanými prvními misionáři. Jsem odhodlán nikdy na své dědictví nezapomenout, a díky svému jménu budu mít navždy na paměti jejich odkaz věrnosti a oběti.

Nikdy nezapomínejte na osobní posvátné duchovní zkušenosti, ani o nich nepochybuje, ani je nepřehlížejte. Protivníkovým záměrem je odvést naši pozornost od duchovních svědectví, zatímco Pán si přeje, aby nás osvítily a zapojily do svého díla.

Dovolte mi uvést jeden osobní příklad této pravdy. Velmi dobře si vzpomínám, když jsem v odpověď na mocnou modlitbu obdržel určité nabádání. Tato odpověď byla jasná a mocná. Já jsem však na toto nabádání okamžitě nezareagoval a po nějaké době jsem



Starší Rasband považuje tento obraz za „symbolickou připomínku“ prvního setkání svých předků s prvními mormonskými misionáři.

začal pochybovat, zda jsem ho skutečně pocítil. Někteří z vás možná tomuto protivníkovu klamu také podlehli.

Za několik dní jsem se probudil s těmito mocnými verši z písem na mysli:

„Vpravdě, vpravdě, pravím tobě, přeješ-li si dalšího svědectví, obrať mysl svou k oné noci, kdy jsi volal ke mně v srdci svém.

Nevnesl jsem pokoj do mysli tvé ohledně této záležitosti? Jaké větší svědectví můžeš mít než od Boha?“⁷

Bylo to, jako by mi Pán říkal: „Ronalde, už jsem ti řekl, co je třeba udělat. Tak to teď udělej!“ Za ono láskyplné pokárání a vedení jsem byl velmi vděčný! Ono nabádání mě okamžitě utěšilo, a já jsem se dokázal posunout dál, přičemž v srdci jsem věděl, že má modlitba byla vyslyšena.

Říkám vám o této zkušenosti, drazí bratři a sestry, abych vám předvedl, jak rychle může naše mysl zapomenout a jak nás duchovní zkušenosti mohou vést. Naučil jsem se vážit si takových momentů, „abych nezapomenu“.

Svému příteli a vám všem, kteří si přejete posílit svou víru, dávám tento slib: budete-li věrně žít podle evangelia Ježíše Krista a řídit se jeho učením, vaše svědectví bude chráněno a poroste. Dodržujte smlouvy, jež jste uzavřeli, bez ohledu na to, co dělají lidé kolem vás. Budte pilnými rodiči, bratry a sestrami, prarodiči, tetami, strýci a přáteli, kteří své blízké posilují osobním svědectvím a kteří se dělí o duchovní zkušenosti. Zůstaňte věrní a pevní, i kdyby vám skrze činy druhých lidí vpadly do života bouře pochybností. Vyhledejte to, co vás duchovně povznese a posílí. Vyhýbejte se napodobením takzvaných „pravd“, jež jsou tolik rozšířené, a pamatujte na to, abyste si zaznamenávali chvíle, kdy pocítíte „[lásku], radost, pokoj, tichost,

dobrotivost, [dobrotu], věrnost, krotkost [a] středmost“.⁸

V největších životních bouřích *nezapomínejte* na své božské dědictví syna nebo dcery Boží ani na to, že vaším věčným osudem je vrátit se jednoho dne k Němu a žít s Ním, což překoná vše, co může nabídnout svět. Pamatuje na Almova láskyplná slova: „A nyní vizte, pravím vám, bratři moji, jestliže jste zakusili proměnu srdce a jestliže se vám chtělo zpívat píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“⁹

Vás všechny, kteří pocítujete, že vaše víra potřebuje posílit, prosím: *Nezapomínejte!* Prosím nezapomínejte.

Svědčím o tom, že Joseph Smith byl prorok Boží. Víím, že viděl Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista a že s Nimi hovořil tak, jak to vlastními slovy zaznamenal. Jsem velmi vděčný, že *nezapomněl* o této zkušenosti napsat, takže se o jeho svědectví můžeme dozvědět všichni.

Vydávám posvátné svědectví o Pánu Ježíši Kristu. Žije; víím, že žije a stojí v čele této Církve. Toto jsem poznal sám, nezávisle na jakémkoli jiném hlasu nebo svědectví, a modlím se, abyste vy ani já *nikdy nezapomněli* posvátné věčné pravdy – zaprvé a především, že jsme synové a dcery žijících a milujících Nebeských rodičů, kteří si přejí jen naše věčné štěstí. O těchto pravdách svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Modlitba dítěte“, *Písně pro děti*, č. 6.
2. Helaman 5:12.
3. 2. Nefi 9:29; zvýraznění přidáno.
4. Deuteronomium 4:9; zvýraznění přidáno.
5. Helaman 5:6–7.
6. Originál tohoto obrazu namaloval v roce 1856 Christen Dalsgaard. Obraz v mé kanceláři je kopie, kterou v roce 1964 zhotovil Arnold Friberg.
7. Nauka a smlouvy 6:22–23.
8. Galatským 5:22–23.
9. Alma 5:26.



Starší Evan A. Schmutz
Sedmdesátník

Setřet' Bůh všelikou slzu

Budeme-li používat víru ve Spasitele, pozvedne nás, ponese nás všemi našimi zkouškami, a nakonec nás spasí v celestiálním království.

Nebeský Otec v rámci svého plánu dovolil, aby byl do naší pozemské zkušenosti vetkán zármutek.¹ I když se zdá, že bolestné zkoušky nás postihují nerovnoměrně, můžeme si být jisti, že do určité míry trpíme a zápasíme všichni. Modlím se, aby nás Svätý Duch vedl k lepšímu pochopení, proč tomu tak musí být.

Pohlížíme-li na těžké životní zkušenosti optikou víry v Krista, dokážeme vidět, že v našem utrpení může být božský záměr. Věrní mohou zakusit pravdivost Petrovy zdánlivě rozporuplné rady. Napsal: „Ale kdybyste pak i *trpěli* pro spravedlnost, blahoslavení jste.“² Použijeme-li „srdce své k porozumění“,³ můžeme růst ve schopnosti vytrvat ve zkouškách, učit se z nich a nechat se jimi tříbit. Takové porozumění přináší odpověď na odvěkou otázku: „Proč se dobrým lidem stávají špatné věci?“

Každý, kdo nás dnes poslouchá, zná do určité míry samotu, zoufalství, zármutek, bolest nebo smutek. Bez oka víry⁴ a pochopení věčné pravdy se nám často zdá, že trápení a utrpení prožívané ve smrtelnosti může zastínit či zatemnit věčnou radost ze znalosti, že veliký plán našeho Otce v nebi *je skutečně* věčným plánem štěstí. Neexistuje žádný jiný způsob, jak obdržet plnost radosti.⁵

Bůh nás vyzývá, abychom na své vlastní jedinečné strasti reagovali s vírou, tak abychom mohli sklízet požehnání a získávat znalosti, jež nelze získat jinak. Jsme učeni, abychom za všech podmínek a okolností dodržovali příkázání, neboť „ten, kdo je věrný v soužení, odměna jeho je větší v království nebeském“.⁶ A jak čteme v písmech: „Jsi-li zarmoucen, volej k Pánu, svému Bohu,

s úpěnlivou prosbou, aby duše tvá mohla býti radostná.“⁷

Apoštol Pavel, jenž sám strasti velmi dobře znal, učil s hloubkou a krásou, na základě vlastní zkušenosti, věčné perspektivě, jež přichází, když vytrváme dobře a s trpělivostí. Řekl: „Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí.“⁸ Jinak řečeno, uprostřed strastí můžeme poznat, že Bůh nám jako náhradu poskytuje věčnou odměnu.

To, že Pavel mluví o svých zkouškách, pronásledování a zármutcích jako o lehoučkém soužení, zastírá vážnost jeho utrpení, jež bylo pro něj pohlceno ve věčné perspektivě evangelia. Díky víře v Ježíše Krista bylo pro Pavla vše snesitelné. Pětkrát byl bičován, třikrát bit metlami, jednou kamenován, třikrát zažil ztroskotání lodi, často mu hrozila smrt utonutím, kvůli lupičům, a dokonce i falešným bratrům trpěl únavou a bolestí, hladem a žízní a byl uvězněn v zimě a nahotě.⁹





Mnozí Boha prosíme, aby odňal příčinu našeho utrpení, a když úleva, o níž prosíme, nepřichází, jsme pokoušeni myslet si, že Bůh nám nenaslouchá. Svědčím, že i v těchto okamžicích Bůh naše modlitby slyší, má důvod pro to, aby naše strasti pokračovaly,¹⁰ a pomůže nám je snášet.¹¹

V jedné osobní pasáži se Pavel zamýšlí nad jistým „trnem“ v těle, jenž mu působil velké bolesti a třikrát ho přivedl k tomu, aby na kolenou prosil Pána, aby mu ho odňal. Pán na Pavlovy modlitby neodpověděl tím, že by trn odstranil, ale uklidnil ho a vnesl mu do srdce porozumění slovy: „Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.“ Díky novému porozumění dokázal Pavel přijmout trn, jenž mu byl dán, a být za něj vděčný. Řekl: „Nejraději tedy chlubit se budu nemocí svými, aby ve mně přebývala moc Kristova.“¹²

Získáme-li tuto věčnou perspektivu, naše schopnost vytrvat roste, učíme se, jak pomáhat těm, již pomoc potřebují,¹³

a zkušenosti, jež nám Bůh dává, začíname oceňovat jako učitele na cestě životem, a dokonce za ně i děkovat.

Když se v životě prodíráme soužením, může být těžké vidět zkoušky jako ukazatele na osobní stezce ucednictví. Ať se však občas ocitneme v temném údolí zoufalství, nebo na příjemné cestě štěstí, může být požehnáním to, že se učíme z utrpení druhých a soucítíme s nimi.

Když jsem nedávno navštívil konferenci kůlu na Filipínách, velmi mě zarmoutila zpráva o tragické zkušenosti bratra Daniela Apilada. Bratr Apilado byl pokřtěn s manželkou v roce 1974. Přijali znovuzřízené evangelium a byli zpečetěni v chrámu. Poté byli požehnáni pěti krásnými dětmi. 7. července 1997 – bratr Apilado tehdy sloužil jako prezident kůlu – začalo u nich doma hořet. Michael, nejstarší syn bratra Apilada, zachránil svého otce tím, že ho z hořícího domu vytáhl, a pak se vrátil, aby zachránil ostatní. V tu chvíli viděl bratr Apilado svého syna naposledy

živého. Požár si vyžádal život manželky bratra Apilada i jejich pěti dětí.

Skutečnost, že bratr Apilado žil v době tragédie bohuľibě, této události nezabránila a ani díky tomu nebyl imunní vůči zármutku, jenž následoval. Jeho *věrnost* v dodržování smluv a používání víry v Krista mu však daly ujištění ohledně slibu, že se se svou manželkou a dětmi znovu setká. Tato naděje se stala kotvou pro jeho duši.¹⁴

Při mé návštěvě mě bratr Apilado, nyní patriarcha kůlu, představil své nové manželce Simonettě a svým dvěma synům Raphaelovi a Danielovi. Ježíš Kristus opravdu dokáže obvazovat „rány skroušených srdcem“¹⁵ a činí to.

Obávám se, že příběh bratra Apilada a nesmírnost jeho ztráty může u mnohých vzbudit dojem, že jejich zármutek a utrpení jsou v porovnání s těmi jeho nevýznamné. Nesrovnávejte se, prosím, ale snažte se poučit a uplatňovat věčné zásady, až se budete prodírat výhni svých vlastních strastí.



Mohu-li promluvit ke každému z vás – ke všem, „kteříž pracujete a obtíženi jste“¹⁶ – rád bych řekl, že Otec v nebi a Jeho Syn znají vaše osobní zápasy, individuální zármutky a veškeré bolesti, soužení a slabosti. Mějte odvalu! Mějte víru! A věřte ve sliby Boží!

Záměrem a posláním Ježíše Krista bylo také vzít „na sebe ... bolesti a nemoci lidu svého“ a vzít „na sebe slabosti jejich“, aby pomohl „lidu svému podle slabostí jeho“.¹⁷

Abychom plně obdrželi tyto dary, jež nám Spasitel tak volně nabízí, musíme poznat, že samo utrpení nás neučí ničemu hodnotnému, ani nám nic takového nedává, pokud se *vědomě* nezačneme učit ze svých strastí používáním víry.

Starší Neal A. Maxwell se podělil o to, čemu se naučil o smysluplném utrpení, těmito slovy:

„Určité formy utrpení, pokud je budeme snášet dobře, nás mohou ve skutečnosti zušlechtit. ...

Dobře snášet také znamená být i v utrpení natolik mírní, abychom se z příslušných zkušeností dokázali učit. Místo toho, abychom těmito věcmi jen prošli, musí ony projít námi ... tak, aby nás posvětily.“¹⁸

Na životě i příkladu druhých jsem si všiml, že používání silné a vytrvalé víry v Ježíše Krista a v Jeho sliby je zdrojem pevné naděje v lepší budoucnost. Tato pevná naděje nás zklidňuje a přináší nám sílu a moc, jež potřebujeme, abychom vytrvali.¹⁹ Pokud své utrpení dokážeme propojit s ujištěním o účelu naší smrtelnosti, a *ještě konkrétněji* s odměnou, jež nás čeká na nebesích, naše víra v Krista roste a do duše nám přichází klid.

Pak vidíme světlo na konci tunelu. Starší Jeffrey R. Holland učil: „V něm *je skutečně* světlo na konci tunelu. Je to Světlo světa, Jasná a Jitřní hvězda, nekonečné světlo, které nikdy nemůže býti zatemněno‘ [Mosiáš 16:9]. Je to sám Syn samotného Boha.“²⁰

Můžeme čerpat sílu ze znalosti, že všechny těžké zkušenosti v tomto životě jsou dočasné – i ty nejtemnější noci se pro věrné stávají svítáním.

Až vše skončí, a pokud vytrváme ve všem s vírou v Ježíše Krista, je nám slíbeno, že „setřet Bůh všelikou slzu s očí [našich]“.²¹

Svědčím o tom, že Bůh, náš Otec, a Jeho Syn, Ježíš Kristus, žijí a že dodržují své sliby. Svědčím o tom, že Spasitel nám všem nabízí, abychom přišli a přijali Jeho Usmíření. Budeme-li používat víru v Něho, pozvedne nás, ponese nás všemi našimi zkouškami, a nakonec nás spasí v celestiálním království. Dovolte mi vyzvat vás, abyste přišli ke Kristu, vytrvali dobře ve víře, byli v Něm zdokonaleni a pociťovali v Něm dokonalou radost. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Genesis 3:16–19.
2. 1. Petrova 3:14; zvýraznění přidáno.
3. Mosiáš 12:27.
4. Viz Eter 12:19.
5. Viz 3. Nefi 28:10; viz také 2. Nefi 31:19–21.
6. Nauka a smlouvy 58:2.
7. Nauka a smlouvy 136:29.
8. 2. Korintským 4:17.
9. Viz 2. Korintským 11:23–27.
10. Viz Nauka a smlouvy 121:7–8; 122.
11. Viz Mosiáš 24:12–15.
12. Viz 2. Korintským 12:7–9.
13. Viz Mosiáš 4:16.
14. Viz Eter 12:4.
15. Viz Izaiáš 61:1; viz také verše 2–3.
16. Matouš 11:28.
17. Alma 7:11–12.
18. Neal A. Maxwell, „Enduring Well“, *Liahona*, Apr. 1999, 12.
19. Viz Eter 12:4.
20. Jeffrey R. Holland, „Nejvyšší kněz budoucího dobrého“, *Liahona*, leden 2000, 42.
21. Zjevení 7:17; viz také 21:4.



Starší K. Brett Nattress
Sedmdesátník

Není větší radosti, než když víme, že oni vědí

Nevím, zda nám může něco přinést více radosti než vědomí toho, že naše děti znají Spasitele.

Bratři a sestry, nedávno jsem se zamýšlel nad touto otázkou: „Kdyby všechno, co vaše děti vědí o evangeliu, měly od vás a vy byste byli jejich jediným zdrojem, kolik by toho věděly?“ Tuto otázku si mohou položit všichni, kteří mají děti rádi, učí je a mají na ně vliv.

Je snad nějaký větší dar, jež bychom mohli našim dětem dát, než vzpomínka, vepsaná hluboko do jejich srdce, že víme, že náš Vykupitel žije? Vědí, že my to víme? A co je ještě důležitější, poznaly samy pro sebe, že Vykupitel žije?

Když jsem byl malý, měla to se mnou maminka při výchově těžší než s ostatními. Měl jsem přebytek energie. Maminka mi řekla, že nejvíce se bála, že se nedožiji dospělosti. Byl jsem zkrátka příliš aktivní.

Vzpomínám si, jak jsem jako malý seděl jednou na shromáždění svátosti se svou rodinou. Maminka právě dostala nová písma. Bylo to vydání všech standardních děl v jednom svazku, uprostřed s linkovaným papírem na poznámky.

Během shromáždění jsem se jí zeptal, zda si mohu její písma půjčit.

V naději, že mi tím pomůže být uctivější, mi je podala. Když jsem písma zkoumal, povšiml jsem si, že do části na poznámky si zapsala osobní cíl. Abyste rozuměli souvislostem, musím upřesnit, že jsem druhé ze šesti dětí a mé křestní jméno je Brett. Maminka si červeně zapsala jediný cíl: „Mít trpělivost s Brettem!“

Jako další důkaz toho, jakým výzvám museli moji rodiče při výchově čelit, vám povím o našem rodinném studiu písma. Maminka nám každé ráno při snídani četla z Knihy Mormonů. Během této doby jsme s mým

starším bratrem Davem seděli sice tiše, ale neuctivě. Abych byl zcela upřímný, vůbec jsme neposlouchali. Četli jsme si nápisy na krabicích s cereáliemi.

Jednoho rána jsem se konečně rozhodl to své mamince vyjasnit. Řekl jsem jí: „Mami, proč nám to děláš? Proč nám každé ráno čteš z Knihy Mormonů?“ Poté jsem ještě dodal větu, ke které se téměř stydím přiznat. Nemohu uvěřit, že jsem to opravdu vyslovil. Řekl jsem jí: „Mami, já tě *neposlouchám!*“

Její láskyplná odpověď se stala rozhodujícím okamžikem v mém životě. Řekla mi: „Hochu, byla jsem na shromáždění, kde president Marion G. Romney učil o požehnaných čtyřech písem. Během tohoto shromáždění jsem obdržela zaslíbení, že pokud budu číst svým dětem z Knihy Mormonů každý den, neztratím je.“ Poté se mi podívala přímo do očí a naprosto odhodlaně řekla: „*A já tě nechci ztratit!*“

Její slova se mi zabodla do srdce. I přes mé nedokonalosti jsem stál za záchranu! Maminka mě naučila věčně pravdě, že jsem syn milujícího Nebeského Otce. Zjistil jsem, že ať už jsou okolnosti jakékoli, jsem toho hoden. Toto byl dokonalý okamžik pro nedokonalého chlapce.





Jsem na věky vděčný za svou andělskou maminku a za všechny anděly, kteří milují děti dokonale i přes jejich nedokonalosti. Pevně věřím, že všechny sestry – budu jim říkat „andělé“ – jsou matky v Sionu, nezávisle na tom, zda jsou vdané nebo zda mají děti během tohoto pozemského života.

Před lety členové Prvního předsednictva prohlásili: „Mateřství se blíží božskosti. Je to ta nejvyšší, nejsvatější služba, které se lidstvo může ujmout. Staví tu, která ctí jeho svaté povolání a službu, na roveň andělů.“¹

Jsem vděčný za anděly všude v Církvi, kteří odvážně a láskyplně předávají věčné pravdy dětem Nebeského Otce.

Jsem vděčný za dar Knihy Mormonovy. Vím, že je pravdivá! Obsahuje plnost evangelia Ježíše Krista. Neznám nikoho, kdo by každý den pilně četl Knihu Mormonovu s čistým záměrem a vírou v Krista a kdo by ztratil svědectví a odpadl. Moroniův prorocký slib s sebou nese klíč k poznání pravdy ohledně všech věcí – k čemuž patří i schopnost rozpoznávat klamy protivníka a vyvarovat se jich. (Viz Moroni 10:4–5.)

Jsem také vděčný za milujícího Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše

Krista. Spasitel nám poskytl dokonalý příklad toho, jak žít v nedokonalém a nespravedlivém světě. „My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.“ (1. Janova 4:19.) Jeho láska k nám je nezměrná. On je náš nejvěrnější přítel. Jeho pot byl „jako krůpě krve“ za vás i za mne (Lukáš 22:44). Odpustil to, co se zdálo být neodpuštělné. Miloval nemilovatelné. Vykonal to, co by žádný smrtelník vykonat nemohl: Usmíření, díky němuž lze překonat přestupky, bolesti a nemoci veškerého lidstva.

Díky Usmíření Ježíše Krista můžeme žít s příslibem toho, že ať již jsou naše problémy jakékoli, vždy můžeme mít naději v Toho, „který má moc ke spasení“. (2. Nefi 31:19.) Díky Jeho Usmíření můžeme mít radost, mír, štěstí a věčný život.

President Boyd K. Packer prohlásil: „S výjimkou oněch několika málo, kteří si volí zatracení, neexistuje žádný zlovyk, závislost, vzpoura, přestupek, odpadlictví ani zločin, který by byl ze zaslíbení úplného odpuštění vyňat. Takové je zaslíbení plynoucí z Kristova Usmíření.“²

Jednou z nejužasnějších událostí v historii lidstva je Spasitelova návštěva dávných obyvatel Ameriky a Jeho

působení u nich. Představte si v duchu, jaké by to bylo, kdybyste tam byli. Když jsem přemítal o Jeho láskyplné něžné péči, kterou projevil skupině Svätých shromážděných u chrámu, zamýšlel jsem se nad jednotlivými dětmi, jež miluji více než život samotný. Snažil jsem se představit si, jak bych se cítil, kdybych spatřil naše maličké, kdybych na vlastní oči viděl, jak Spasitel zve každé dítě, aby k Němu přišlo, viděl bych Spasitelovu otevřenou náruč a stál bych opodál, zatímco by děti, jedno po druhém, pocítily stopy hřebů v Jeho rukou a nohou, a pak bych viděl, jak každé z nich vydává svědectví o tom, že On žije! (Viz 3. Nefi 11:14–17; viz také 17:21; 18:25.) Viděl bych, jak se naše děti otáčejí a volají: „Mami, tati, to je On!“

Nevím, zda nám může něco přinést více radosti než vědomí toho, že naše děti znají Spasitele, že vědí, „k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých“. Proto jako členové Církve „kážeme o Kristu“ a svědčíme o Kristu. (2. Nefi 25:26.)

- Proto se se svými dětmi každý den modlíme.
- Proto s nimi každý den čteme písmo.



Starší Dale G. Renlund

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Proto je učíme sloužit druhým, aby se mohly držet nároku na pozehnání toho, že mohou samy sebe nalézt, když samy sebe ztratí ve službě druhým. (Viz Marek 8:35; Mosiáš 2:17.)

Pokud se budeme oddaně řídit těmito prostými modely uřednictví, budeme své děti posilovat láskou Spasitele, božským vedením a ochranou, zatímco budou vystaveny prudkým větrům protivníka.

Evangelium je ve skutečnosti o jednotlivcích. Je o jedné ztracené ovci (viz Lukáš 15:3–7); je o jedné Samaritance u studny (viz Jan 4:5–30); je o jednom marnotratném synovi (viz Lukáš 15:11–32).

Je o jednom malém chlapci, který tvrdí, že neposlouchá.

Je o každém z nás – ať jsme jakkoli nedokonalí – abychom byli se Spasitelem zajedno tak, jako je On zajedno s Otcem. (Viz Jan 17:21.)

Svědčím o tom, že máme milujícího Nebeského Otce, který nás zná jménem! Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je žijící Syn živého Boha. On je Jednorozený a je náš Přímluvce u Otce. Také svědčím o tom, že spasení přichází jedině Jeho jménem – a žádným jiným způsobem.

Modlím se, abychom zasvětili své srdce a ruce pomáhání všem dětem Nebeského Otce, aby Ho poznaly a pociťovaly Jeho lásku. Když tak činíme, slibuje nám věčnou radost a štěstí v tomto světě i ve světě, který přijde. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Poselství Prvního předsednictva“, Conference Report, Oct. 1942, 12–13; přečetl president J. Reuben Clark ml.
2. Boyd K. Packer, „The Brilliant Morning of Forgiveness“, *Ensign*, Nov. 1995, 20.

Pokání – radostné rozhodnutí

Pokání je nejen možné, ale díky našemu Spasiteli také radostné.

Drazí bratři a sestry, když mi bylo 12 let, bydlela naše rodina v Göteborgu, pobřežním městě v jižním Švédsku. Rád bych dodal, že z téhož města pochází náš drahý přítel, starší Per G. Malm,¹ který letos v létě zemřel. Stýská se nám po něm. Jsme vděční za jeho ušlechtilost a vznešenou službu a za příklad jeho naprosto úžasné rodiny. A s vírou se modlíme, aby jim Bůh požeňnal svými nejvybranějšími pozehnáními.

Před padesáti lety jsme navštěvovali shromáždění ve velikém přestavěném domě. Jednu neděli mě kamarád Steffan,² jediný další jáhen v odbočce, přivítal na shromáždění

s neskrývaným nadšením. Šli jsme do přídatných prostor u kaple a Steffan vytáhl z kapsy velkou petardu a zápalky. V návalu mladického siláctví jsem petardu vzal a zapálil jsem dlouhou zápalnou šňůrku. Měl jsem v úmyslu šňůrku uhasit, než petarda vybuchne. Když jsem si však přitom popálil prsty, petardu jsem upustil. Se Steffanem jsme s hrůzou sledovali, jak šňůrka hoří dál.

Petarda vybuchla a přídatné prostory i kapli zaplnil sirnatý dým. Rychle jsme posbírali rozptýlené zbytky petardy a ve snaze zbavit se zápachu jsme otevřeli okna. Naivně jsme doufali, že si nikdo ničeho nevšimne. Naštěstí se



nikdo nezranil a nebyla způsobena žádná škoda.

Členové přicházející na shromáždění si ovšem silného zápachu všimli. Nebylo možné si ho nevšimnout. Zápach narušoval posvátnou povahu shromáždění. Jelikož jsme měli jen velmi málo nositelů Aronova kněžství, svátost jsem – snad jen díky dočasnému vytěsnění události – roznul, ale necítil jsem se hoden toho, abych ji přijal. Když mi nabídli podnos se svátostí, nechal jsem si ani chléb, ani vodu. Cítil jsem se hrozně. Stydl jsem se a věděl jsem, že to, co jsem udělal, urazilo Boha.

Po shromáždění mě prezident odbočky, Frank Lindberg, vážený postarší muž s šedivými vlasy, požádal, abych šel do jeho kanceláře. Když jsem se posadil, laskavě na mě pohlédl a řekl, že si všiml, že jsem neprijal svátost. Zeptal se mě proč. Domnívám se, že věděl proč. Byl jsem přesvědčený, že všichni věděli, co jsem udělal. Když jsem mu o tom řekl, zeptal se mě, jak se cítím. Se slzami v očích jsem mu zajímavě řekl, že je mi to líto a že vím, že jsem zklamal Boha.

Prezident Lindberg otevřel opotřebený výtisk Nauky a smluv a požádal mě, abych přečetl několik podržených veršů. Nahlas jsem tyto verše přečetl:

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“³

Nikdy nezapomenu na soucitný úsměv presidenta Lindberga, když jsem se na něj poté, co jsem dočetl, podíval. Pohnutým hlasem mi řekl, že má pocit, že mohu opět začít přijímat svátost. Když jsem z kanceláře odcházel, pociťoval jsem nepopsatelnou radost.

Taková radost je jedním z přirozených výsledků pokání. Slova *činit*

pokání znamenají „následně pochopit“ a naznačují „změnu“.⁴ Švédsky se to řekne *omvänd* a znamená to jednoduše „obrátit se“.⁵ Křesťanský spisovatel C. S. Lewis psal o tom, že změnu potřebujeme a jak jí můžeme dosáhnout. Uvedl, že pokání zahrnuje „navrácení na správnou cestu. Chybný součet můžeme opravit,“ řekl, „ale jen tak, že se vrátíme zpět, dokud nenajdeme chybu, a poté se znovu vydáváme z tohoto bodu – nikdy nelze prostě jen *jit dál*.“⁶ Změna chování a návrat na „správnou cestu“ jsou součástí pokání, avšak pouze součástí. Opravdové pokání zahrnuje také obrácení srdce a vůle k Bohu a zřeknutí se hříchu.⁷ Jak je vysvětleno v Ezechieli, činit pokání znamená odvrátit se od hříchu, konat právo a spravedlnost, vrátit zástavu a žít podle ustanovení života a nepáchat nepravosti.⁸

Avšak ani to není úplný výčet. Není v něm správně označena moc, která vůbec pokání umožňuje – smírná oběť našeho Spasitele. Opravdové pokání musí zahrnovat víru v Pána Ježíše Krista; víru, že On nás může změnit; víru, že nám může odpustit; a víru, že

nám může pomoci vyvarovat se dalších chyb. Takováto víra činí Jeho Usmíření v našem životě účinným. Když „následně pochopíme“ a se Spasitelovou pomocí „se obrátíme“, můžeme pocítit naději v Jeho zaslíbení a radost z odpuštění. Bez Vykupitele se přirozená naděje a radost vytratí a pokání se stává jen ubohou změnou chování. Pokud však uplatníme víru v Něj, budeme obráceni k Jeho schopnosti a ochotě odpouštět hřích.

Prezident Boyd K. Packer na své poslední generální konferenci v dubnu 2015 potvrdil nadějeplná zaslíbení pokání. Uzdravující moc Spasitelova Usmíření popsal slovy, která považují za esenci moudrosti získané za padesát let apoštolské služby. Prezident Packer řekl: „Usmíření nezanechává žádné šrámy, žádné stopy. Co je spraveno, je spraveno. ... Zkratka uzdravuje; a to, co uzdravuje, zůstává uzdraveno.“⁹

Dále řekl:

„Usmíření, jež může napravit každého z nás, nezanechává žádné šrámy. To znamená, že bez ohledu na to, co jsme udělali nebo kde jsme nebo jak se co stalo, pokud budeme činit opravdové pokání, On nám slibuje, že nás usmíří. A když nás usmířil, tak je vše vyřešeno. ...“

Usmíření ... může smýt všechna poskvrnění bez ohledu na to, jak závažná jsou, jak dlouho již trvají nebo jak často jsme je opakovali.“¹⁰

Dosah Spasitelova Usmíření je pro vás i pro mne svou šíří a hloubkou nekonečný. Nikdy nám však nebude nuceno. Jak vysvětlil prorok Lehi, poté, co jsme „dostatečně poučeni“, abychom „rozeznali dobro od zla“,¹¹ jsme „svobodni, [abychom] si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo [abychom] si zvolili zajetí a smrt“.¹² Jinými slovy, pokání je rozhodnutí.



Můžeme se rozhodnout jinak – a někdy to i děláme. Taková rozhodnutí se nemusí zdát ve své podstatě špatná, avšak brání nám v tom, abychom byli skutečně kající, a tím nám znemožňují usilovat o opravdové pokání. Můžeme se například rozhodnout, že budeme obviňovat druhé. Jako dvanáctiletý chlapec v Göteborgu jsem mohl obvinít Steffana. To on byl tím, kdo na shromáždění přinesl velkou petardu a zápalky. Avšak obviňování druhých, i když je ospravedlněné, nám umožňuje omlouvat naše chování. Když to děláme, přesouváme zodpovědnost za své činy na druhé. Když je zodpovědnost přesunuta, snižuje to naši potřebu i schopnost jednat. Děláme tak ze sebe spíše pronásledované oběti, a nikoli činitele schopné nezávislého jednání.¹³

Další rozhodnutí, které nám brání činit pokání, je zlehčování našich chyb. V případě petardy v Göteborgu nebyl nikdo zraněn, nebyla způsobena žádná trvalá škoda a shromáždění proběhlo. Bylo by snadné říct, že nebyl důvod činit pokání. Avšak zlehčování našich chyb, i když nejsou zjevné žádné okamžité následky, nám odebírá motivaci ke změně. Takovéto uvažování nám brání v tom, abychom si uvědomili, že naše chyby a hříchy mají věčné důsledky.

Dále si můžeme myslet, že na našich hříších nezáleží, protože Bůh nás miluje bez ohledu na to, co děláme. Je lákavé uvěřit tomu, čemu Istivý Nehor učil lid Zarahemlův: „Že veškeré lidstvo má být spaseno posledního dne a že se nemusejí báti ani chvěti ... a nakonec všichni lidé mají mít věčný život.“¹⁴ Avšak tato svůdná myšlenka je zavádějící. Ano, Bůh nás miluje. Ale záleží Mu na tom, co děláme – a i nám na tom záleží. Dal nám jasné pokyny ohledně toho, jak se máme chovat.



Říkáme jim přikázání. Jeho souhlas a náš věčný život závisejí na našem chování, včetně naší ochoty pokorně usilovat o opravdové pokání.¹⁵

Když se rozhodneme oddělit Boha od Jeho přikázání, tak se také ztrácíme opravdového pokání. Koneckonců, kdyby svátost nebyla posvátná, nezáleželo by na tom, že zápach z petardy narušoval göteborgské shromáždění svátosti. Dávejme si pozor na přehlížení hříšného chování tím, že bychom podkopávali nebo zavrhovali Boha jako autora Jeho přikázání. Opravdové pokání vyžaduje, abychom uznali božskost Spasitele a pravdivost Jeho díla v posledních dnech.

Místo hledání výmluv si zvolme pokání. Skrze pokání můžeme přijít sami k sobě, tak jako marnotratný syn v podobenství,¹⁶ a přemítat o věčném významu svých skutků. Když porozumíme tomu, jak naše hříchy mohou ovlivnit naše věčné štěstí, tak nejen že se staneme skutečně kajícími, ale také budeme usilovat o to, abychom se stali lepšími. Když budeme čelit pokušení, s větší pravděpodobností si položíme následující otázky – slovy Williama Shakespeara:

*Čeho dosáhnu, když získám to, oč jsem usiloval?
Snu, nádechu, záblesku pomíjivé
radosti.*

*Kdo koupí si minutu veselí, aby týden
bědoval,
či prodá věčnost, aby získal hračku?¹⁷*

Pokud jsme ztratili ze zřetele věčnost kvůli hračce, můžeme se rozhodnout činit pokání. Díky Usmíření Ježíše Krista máme další šanci. Metaforicky řečeno, onu hračku, kterou jsme si nejprve nerozvážně zakoupili, můžeme vyměnit, a díky tomu znovu obdržet naději věčnosti. Jak Spasitel vysvětlil: „Neboť, vizte, Pán, váš Vykupitel, vytrpěl smrt v těle; pročež on vytrpěl bolest všech lidí, aby všichni lidé mohli činit pokání a přijít k němu.“¹⁸

Ježíš Kristus může odpustit, protože zaplatil cenu za naše hříchy.¹⁹

Náš Vykupitel se rozhoduje odpouštět díky svému nedostižnému soucitu, milosrdenství a lásce.

Náš Spasitel nám chce odpouštět, protože je to jedna z Jeho božských vlastností.

A jako Dobrý pastýř, kterým nám je, se raduje, když se rozhodneme činit pokání.²⁰

Zatímco kvůli svým skutkům pocítujeme zármutek podle Boha,²¹ když se rozhodneme činit pokání, okamžitě přivzeme do svého života Spasitele. Jak učil Amulek: Vyděte a nezatrvejte „již děle srdce své; neboť vizte, nyní je doba a den spasení vašeho; a tudíž, budete-li činit pokání a nebudete-li

zatrzovati srdce své, veliký plán vykoupení se pro vás bude *ihned* uskutečnovati.“²² Můžeme pocítovat zármutek podle Boha nad tím, co jsme udělali, a současně pocítovat radost z toho, že nám Spasitel pomáhá.

Skutečnost, že můžeme činit pokání, je onou dobrou zprávou evangelia!²³ Vina může být „zahlazena“.²⁴ Můžeme být naplněni radostí, získat odpuštění hříchů a mít „pokoj svědomí“.²⁵ Můžeme být osvobozeni od pocitů zoufalství a od poroby hříchu. Můžeme být naplněni podivuhodným světlem Božím a již nebýt trýznění.²⁶ Pokání je nejen možné, ale díky našemu Spasiteli také radostné. Stále si pamatuji pocity, které mě zaplavily v kanceláři presidenta odbočky po příhodě s petardou. Věděl jsem, že mi bylo odpuštěno. Pocity viny se vytratily, opustila mne skleslost a mé srdce bylo lehké.

Bratři a sestry, v závěru této konference vás vyzývám, abyste v životě pocítovali více radosti – radosti z poznání, že Usmíření Ježíše Krista je skutečné; radosti ze Spasitelovy schopnosti, ochoty a touhy odpouštět; a radosti z rozhodnutí činit pokání. Řiďme se Spasitelovým pokynem, že máme čerpat vodu „s radostí z studnic ... spasení“.²⁷ Kéž se rozhodneme činit pokání, zanechat svých hříchů a obrátit své srdce a vůli tak, abychom následovali Spasitele. Svědčím o tom, že On skutečně žije. Jsem svědkem a opakovaným příjemcem Jeho nedostizného soucitu, milosrdenství a lásky. Modlím se o to, abyste se mohli těšit z vykupujících pozhřebání Jeho Usmíření nyní – a pak znovu a znovu a znovu po celý svůj život,²⁸ tak jako já. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Starší Per Gösta Malm (1948–2016) sloužil jako sedmdesátník – generální autorita od roku 2010 až do své smrti. Ačkoli se narodil ve švédském Jönköpingu, se svou



manželkou Agnetou se usadili v Göteborgu. Ve svém pozoruhodném proslovu na generální konferenci v říjnu 2010 starší Malm také vzpomínal na Göteborg. (Viz „Odpochnutí vaší duši“, *Liahona*, listopad 2010, 101–102.)

2. Přestože Steffan není skutečné jméno mého přítele, příběh vyprávím s jeho svolením.
3. Nauka a smlouvy 58:42–43.
4. Řecké slovo *metanoeo* doslova znamená „poté pochopit“ (*meta*, „poté“, naznačuje ‚změnu‘, *noeo*, ‚pochopit‘; *nous*, ‚mysl, sídlo morálního uvažování‘). (Viz James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [2010], Greek dictionary section, 162.)
5. Můj překlad slova *omvánd*. *Om* může být přeloženo jako „okolo“. *Vánd* může být přeloženo jako „obrátit se“.
6. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), 6. Lewis v předmluvě k této knize napsal, že někteří lidé se snaží sjednotit nebe a peklo místo toho, aby se pro jedno nebo druhé rozhodli. Říká, že někteří z nás si myslí, že „rozvoj, úprava nebo vylepšení zla ho nějak změní v dobro. ... Toto přesvědčení považují za katastrofální chybu. ... Nežijeme ve světě, ve kterém jsou všechny cesty poloměrem kruhu a ve kterém se tudíž, budeme-li je dostatečně dlouho následovat, budeme všichni postupně přibližovat, abychom se nakonec setkali v jeho středu. ... Nemyslím si, že všichni, kteří si zvolí nesprávnou cestu, zahynou; ale jejich záchrana spočívá v tom, že jsou navraceni na správnou cestu. ... Zlo může být napraveno, ale nemůže se ‚rozvinout‘ v dobro.

- Čas ho nezhojí. Zlo musí být napraveno krok za krokem ..., jinak to nejde.“ (5–6.)
7. Viz Průvodce k písmům, „Pokání“.
8. Viz Ezechiel 33:14–15.
9. Svědectví presidenta Boyda K. Packera na školení vedoucích před generální konferencí v dubnu 2015 nebylo publikováno. Tato slova pocházejí z mých osobních poznámek, které jsem si v té době zaznamenal.
10. Boyd K. Packer, „Plán štěstí“, *Liahona*, květen 2015, 28.
11. 2. Nefi 2:5.
12. 2. Nefi 2:27.
13. Viz 2. Nefi 2:26.
14. Alma 1:4. Nehor a jeho následovníci nevěřili v pokání. (Viz Alma 15:15.)
15. Viz Russell M. Nelson, „Divine Love“, *Liahona*, Feb. 2003, 12–17.
16. Viz Lukáš 15:17; viz také verše 11–24.
17. William Shakespeare, *Znásilnění Lukrécie*, řádky 211–214.
18. Nauka a smlouvy 18:11.
19. Viz Izaiáš 53:5.
20. Viz Lukáš 15:4–7; Nauka a smlouvy 18:10–13.
21. Opravdové pokání zahrnuje zármutek podle Boha. (Viz 2. Korintským 7:10.) Starší M. Russell Ballard učil: „Těm, kteří se odchýlili, Spasitel poskytl způsob, jak se vrátit. Není však bezbolestný. Pokání není snadné; vyžaduje čas – bolestivý čas!“ („Keeping Covenants“, *Ensign*, May 1993, 7.) Starší Richard G. Scott také učil: „Někdy jsou kroky pokání zpočátku obtížné a bolestivé.“ („Finding Forgiveness“, *Ensign*, May 1995, 77.) Zatímco proces pokání zahrnuje zármutek podle Boha a bolest, konečný výsledek, kdy pocítujeme odpuštění hříchu, je radostný.
22. Alma 34:31; zvýraznění přidáno.
23. Viz Průvodce k písmům, „Evangelia“.
24. Enos 1:6.
25. Mosiáš 4:3.
26. Viz Mosiáš 27:29.
27. Izaiáš 12:3.
28. Viz Mosiáš 26:29–30. Zatímco Bůh slibuje, že nám odpustí ochotně, pokud hřešíme záměrně a spoléháme při tom na to, že díky Spasitelově milosrdenství nás čeká snadné pokání, je to v očích Božích ohavnost. (Viz Židům 6:4–6; 10:26–27.) Starší Richard G. Scott řekl: „Radostnou zprávou pro všechny ty, kteří se touží zbavit následků minulých špatných rozhodnutí, je to, že Pán nahlíží na slabost jinak než na vzpouru. Zatímco Pán varuje, že vzpoura, z které lidé nečiní pokání, přinese trest, tak když mluví o slabosti, je to vždy se soucitem.“ („Jak získat osobní sílu z Usmíření Ježíše Krista“, *Liahona*, listopad 2013, 83.)

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Neil L. Andersen	(35) Několik lidí se obrátí, když jim členové Církve jako „svědkové Boží“ podávají pomocnou ruku.
M. Russell Ballard	(90) Když M. Russell Ballard čte ve Svaté zemi své rodině Jana 17, modlí se o to, aby byl zajedno s nimi i s Otcem a Synem.
W. Mark Bassett	(52) W. Mark Bassett se jako chlapec se svým bratrem snaží odstranit kovové pásky ze zapečetěné části modelu zlatých desek.
Jean B. Binghamová	(6) Poté, co Jean B. Binghamová se skupinou mladých žen pádlují proti větru, vytvářejí si plachty, když vítr změní směr. Dívka, která jede na kole k domu se „zlatými okny“, spatřuje, že okna jejího domu jsou také zlatá. Lidé odmítají připustit, jakého růstu dosáhl úspěšný mladý muž.
D. Todd Christofferson	(48) Helen Kellerová pocítuje velkou radost, když jí její učitelka pomáhá porozumět podstatě slov.
Carl B. Cook	(110) Když Carl B. Cook přemítá o úkolu, který jeho prapradědeček dostal od Proroka Josepha Smitha, získává potvrzení, že jeho nové církevní pověření přišlo od Boha. Nová členka prohlubuje svou víru a překonává strach učit v Primárních.
Quentin L. Cook	(40) Quentin L. Cook poznává, proč jeho otec nahlíží na stožár elektrického vedení spíše jako na požehnání než jako na překážku ve výhledu na krajinu.
J. Devn Cornish	(32) Služebně starší lékař v nemocnici mění život J. Devna Cornishe tím, že mu říká, že se z něj stane vynikající lékař.
LeGrand R. Curtis ml.	(68) Parley P. Pratt a čtyři další získávají svědectví o Knize Mormonově. LeGrand R. Curtis ml. získává svědectví o této knize jako dospívající.
Dean M. Davies	(93) Dean M. Davies skrze Ducha Svatého poznává, že členové sboru, který navštívil, přicházejí na shromáždění svátosti skutečně uctívat Boha.
Henry B. Eyring	(75) Mladému Henrymu B. Eyringovi jeho otec a vedoucí kněžství pomáhají pozvednout zrak a dodávají mu sebedůvěru. (99) Henry B. Eyring jako mladý muž neviděl načasování Pánova záměru budovat Jeho království.
Robert D. Hales	(22) Když se Elie Wiesel zotavuje z otevřené operace srdce, jeho vnuk se ho ptá, zda ho to bude méně bolet, když ho bude mít víc rád. Milující manžel každou neděli pomáhá nemocné manželce ustrojit se a připravit na církevní shromáždění.
Jeffrey R. Holland	(61) Domácí učitelé nevyužívají příležitosti pomoci sestře, která má zatopený sklep. Domácí učitel duchovně pečuje o otce, kterému při nehodě zemřel syn.
Peter F. Meurs	(85) Peter F. Meurs jako pětiletý chlapec pocítuje pokojný vliv Ducha Svatého, když jeho otec žehná svátost.
Thomas S. Monson	(78) Člen Církve, který dodržuje Slovo moudrosti, se modlí o sílu vylézt po laně na palubu lodi, a tuto sílu získává. (80) Mladý muž na světové výstavě v roce 1964 rozpoznává pravdivost plánu spasení po zhlédnutí církevního filmu Člověk hledá štěstí.
K. Brett Nattress	(119) K. Brett Nattress se od své matky dozvídá, že navzdory svým dětským nedokonalostem ho Jeho Nebeský Otec miluje.
Russell M. Nelson	(81) Eliza R. Snowová – poté, co skupina vyhnaných Svatých prožije v mrazu radostný večer – poznamenává, že Svatí mohou být šťastní za jakýchkoli okolností. Členové Církve překonávají zkoušky, pokušení a „přirozeného člověka“ tím, že se zaměřují na radost plynoucí z žití podle evangelia.
Bonnie L. Oscarsonová	(12) Sestra v Mexiku zvyšuje účast ve své třídě Nedělní školy. Matka posiluje své děti, aby dokázaly odolávat negativním vlivům, jimž jsou vystavovány mimo domov.
Ronald A. Rasband	(113) Ronald A. Rasband radí příteli, který zažívá „krizi víry“. Víra předků Ronald A. Rasbanda zůstala pevná navzdory těžkostem a zármutkům. Ronald A. Rasband nereaguje na odpověď na modlitbu ihned a činí tak až poté, co jsou mu připomenuty určité verše z písem.
Linda S. Reevesová	(88) Boyd K. Packer svědčí o tom, že skrze pokání a Spasitelovo Usmíření jeho hříchy vymizely. Člen, misionář a obrácený nacházející skrze upřímné pokání radost a pokoj.
Dale G. Renlund	(121) Mladý Dale G. Renlund pocítuje radost poté, co se svému prezidentovi odbočky přizná, že v prostorách kaple zapálil petardu.
Evan A. Schmutz	(116) Člen Církve, jehož rodina při požáru umírá, dodržuje své smlouvy a má víru, že se s nimi znovu setká.
Carole M. Stephensová	(9) Mladá žena s bipolární poruchou sbírá sílu, aby svědčila o Spasiteli a Jeho Usmíření.
Gary E. Stevenson	(44) Dvanáctiletá Mary Elizabeth Rollinsonová čte Knihu Mormonovu a získává o ní svědectví. Když Gary E. Stevenson jako misionář svědčí o Knize Mormonově, získává svědectví o její pravdivosti.
Juan A. Uceda	(30) Juan A. Uceda se během misie propadá na horské stezce a Nebeský Otec odpovídá na jeho naléhavou modlitbu a zachraňuje ho.
Dieter F. Uchtdorf	(15) Mladá dívka vybízí svou babičku: „Poslouchej pořádně!“ Matka se modlí o to, aby se její marnotratná dcera vrátila k Pánu. Dva misionáři mají úspěch poté, co zaklepou na všechny dveře čtyřpatrového obytného domu. (19) Po velkém množství času, trpělivosti, naděje, povzbuzování ze strany manželky a mnoha litrech limonády bez cukru se Dieter F. Uchtdorf učí používat osobní počítač. (71) Bývalý člen Církve se vrací k víře díky přátelům, Duchu Svatému a tomu, že ho k sobě táhne dobrý Pastýř.
Kazuhiko Yamashita	(55) Kazuhiko Yamashita má jako prezident misie to požehnání, že poznává misionáře, který je „odhodlaný pro Krista“.



Níže: starší Neil L. Andersen navštěvuje ostrov Rarotonga; starší Quentin L. Cook se setkává s prezidentem Salvadorské republiky; starší Jeffrey R. Holland naslouchá během konference o náboženském pronásledování konané na hradě Windsor v Anglii.



Odshora dolů: prezident Dieter F. Uchtdorf se svou manželkou Harriet vítají Svaté posledních dnů na znovuzasvěcení chrámu Freiberg v Německu; starší Gary E. Stevenson a další církevní vedoucí se setkávají s vládními činiteli ve Vietnamu; prezident Russell M. Nelson a starší M. Russell Ballard poskytují podporu lidem stíženým záplavami a dobrovolníkům ve státě Louisiana.



Duchovní služba proroků a apoštolů

Proroci a apoštolové pokračují v duchovní službě po celém světě (viz NaS 107:23). Zde je stručné shrnutí některých jejich aktivit od poslední generální konference:

Prezident Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, během své návštěvy **Anglie, Francie a Belgie** v květnu 2016 poskytl naději členům ve městech, která se nedlouho předtím stala obětmi teroristických útoků. Navštívil uprchlíky, podíval se na místo stavby chrámu Paříž (který se nyní blíží ke svému dokončení) a zúčastnil se vytvoření prvního kůlu v **České republice**. V červenci cestoval do **Itálie**, kde předal šek ve výši 3 milionů dolarů z církevních prostředků na pomoc uprchlíkům, a navštívil uprchlické tábory v **Řecku**. V září navštívil členy v **Rumunsku, Moldávii, na Slovensku, v Norsku a v Německu**, kde znovuzasvětil chrám Freiberg. Řekl, že evangelium přináší naději lidem, ať žijí kdekoli, a že mezi členy je „možné skutečně pociťovat, že jsou bratři a sestry v Církvi“.

Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů předsedal v červnu konferenci kůlu Moskva v **Rusku** a členové dalších ruských kůlů se sešli v Saratovu a v Petrohradě. Také se setkal se členy v **Lotyšsku, Estonsku a na Ukrajině**.

V červnu pronesl starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů v **Anglii** projev ke členům britského Parlamentu o tom, že náboženská svoboda umožňuje církvím konat dobro po celém světě. „Chceme, aby si na požehnání plynoucí z náboženské svobody mohli činit nárok všichni



obyvatelé této planety, a v současnosti jsme od tohoto daleko,“ řekl.

Na konferenci o náboženském pronásledování a nucené migraci konané v září na hradě Windsor v **Anglii** starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů řekl, že ze zkušeností prvních pionýrů Církve lze čerpat mnohá poučení, která by mohla pomoci novodobým uprchlíkům pozvednout se ze své situace. „Kdykoli je to možné, měli bychom pomáhat uchovávat jedinečnou identitu uprchlíků a vyzdvihovat příběhy z jejich minulosti,“ uvedl.

Ve **Španělsku**, včetně **Kanárských ostrovů**, a také v **Portugalsku** starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů vyzval členy, misionáře a vedoucí, aby povzbuzovali ty, kteří jsou méně aktivní, aby se vrátili k plné aktivitě v Církvi.

Vzhledem k tomu, že **Vietnam** udělil v červnu Církvi plné a oficiální uznání, starší Quentin L. Cook a starší Gary E. Stevenson, oba z Kvora Dvanácti apoštolů, se setkali s vládními činiteli a diskutovali o historii a vývoji Církve. Rovněž diskutovali o tom, jak Církev podporuje sociální a charitativní projekty a jak pomáhá chudým a znevýhodněným lidem. Také předsedali shromážděním na **Guamu**, v **Mikronésii** a v **Japonsku**.

Také v červnu byli obyvatelé města Brisbane v **Austrálii** a **Cookových ostrovů** požehnáni návštěvou staršího Neila L. Andersena z Kvora Dvanácti apoštolů. Starší Andersen rovněž navštívil ostrov **Rarotonga** a stal se prvním apoštolem, který vstoupil na ostrov **Mangaia**.

V červnu v **Kolumbii**, **Peru** a v **Ekvádoru** starší Ronald A. Rasband z Kvora Dvanácti apoštolů upravil svůj harmonogram, aby mohl navštívit ty,

kteří se dosud vzpomínají z masivního zemětřesení. Předal poselství lásky od presidenta Thomase S. Monsona a ujistil členy, které zemětřesení postihlo, že je na ně pamatováno.

V srpnu v **Guatemale** starší Quentin L. Cook mluvil o stabilním nárůstu v bádání v rodinné historii a chrámové práci a řekl, že tento jev je známkou víry členů.

Když byli v červnu v Polynéském kulturním středisku Církve na **Havaji (USA)** přivítáni král a královna Tongy, starší Dale G. Renlund z Kvora Dvanácti apoštolů pronesl úvodní proslov o důležitosti rodinných vztahů.

V **Louisianě (USA)** prezident Russell M. Nelson, prezident Kvora Dvanácti apoštolů, a starší M. Russell Ballard navštívili ty, kteří byli zasaženi povodněmi, zatímco dobrovolníci z řad Mormonských pomáhajících rukou pomáhali během srpna a září uklízet jejich poničené domy. Starší Ballard poznamenal, že dorazilo více než 11 000 dobrovolníků ze 13 států.

A v září, během celosvětového zasvěčujícího shromáždění pro mladé dospělé, které se konalo ve **Washingtonu, D.C. (USA)**, starší Cook řekl: „Nemáme mít strach ani v nebezpečném a neklidném světě.“ Poradil mladým dospělým, aby si stanovili spravedlivé cíle a naplánovali si, jak jich dosáhnou, a aby nepodceňovali své talenty a schopnosti. Také je vyzval, aby zhodnotili, jak používají sociální síť. „Slýcháme toho hodně o tom, jak být na sociálních sítích autentičtí,“ řekl, ale „být upřímně takový, jako je Kristus, je ještě důležitějším cílem, než být autentický.“

Aktuální informace o duchovní službě těchto církevních vedoucích lze najít na jejich facebookových stránkách a na stránce **prophets.lds.org**. ■

152 chrámů v provozu

Církev má nyní po celém světě v provozu 152 chrámů. Mezi nedávno zasvěcené nebo znovuzasvěcené chrámy patří **chrám Filadelfie v Pensylvánii [USA]** zasvěcený 18. září 2016; **chrám Freiberg v Německu** znovuzasvěcený 4. září 2016; a **chrám Sapporo v Japonsku** zasvěcený 21. srpna 2016.

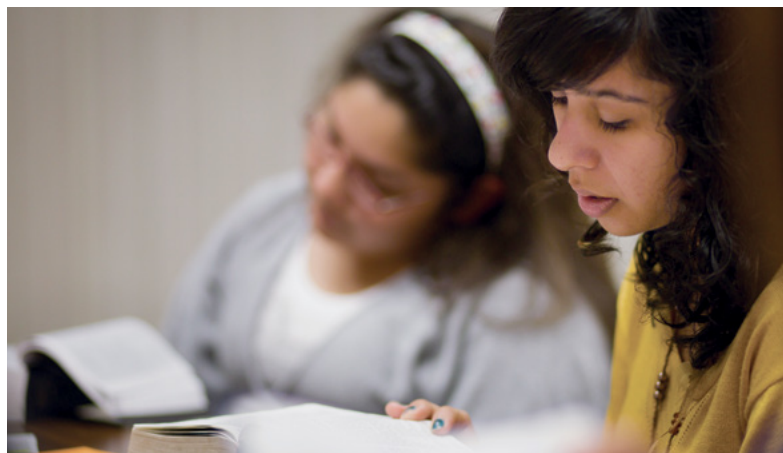
Dalších dvacet devět chrámů je ve výstavbě, renovuje se nebo jejich stavba byla oznámena. Mezi chrámy, které mají být zasvěceny v blízké budoucnosti, patří **chrám Fort Collins v Coloradu** (16. října 2016), **chrám Star Valley ve Wyomingu** (30. října 2016) a **chrám Hartford v Connecticutu** (20. listopadu 2016) – všechny v USA. ■

Obhajujeme náboženskou svobodu

Svatí posledních dnů se mají „konstruktivně [zapojovat] do životně důležitého boje za náboženskou svobodu“, řekl starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů na konferenci o náboženské svobodě, která se konala v září 2016 v Texasu (USA). „Doslova každý – od dětí v mateřské školce až po profesionály, matky, otce, přátele a sousedy – může a má rozumět tomu, co náboženská svoboda je a proč je důležitá.“

Starší D. Todd Christofferson z Kvora Dvanácti apoštolů také promluvil na obhajobu náboženské svobody na patriotické bohoslužbě v Utahu (USA), která se konala v červnu. „Nedávno,“ řekl, „se stalo populární argumentovat tím, že svoboda náboženství je ve skutečnosti spíše jen právo uctívat Boha než právo svobodně praktikovat víru v každodenním životě.“ Povzbudil věřící, aby hájili náboženskou svobodu tím, že se budou informovat o dění kolem sebe, budou slovně hájit své přesvědčení a budou se zapojovat do kulturních, občanských a politických organizací a akcí.

Vedoucí Církve opakovaně promlouvají na téma náboženské svobody – pronesli proslovy a zúčastnili se konferencí v Austrálii, Brazílii, Mexiku, ve Velké Británii a na různých místech v USA. Chcete-li si jejich proslovy najít a dozvědět se něco o náboženské svobodě a o tom, jak ji můžete chránit, navštivte stránky **religiousfreedom.lds.org**. Některé zde obsažené materiály se konkrétně týkají Spojených států, ale příslušné zásady lze uplatňovat i v jiných zemích. ■



Mistrovství v nauce

V dnešním světě okamžitě dostupných informací na internetu již mládež není izolována od těch, kteří na Církev útočí. Ale nová iniciativa nazvaná Mistrovství v nauce pomáhá studentům semináře hlouběji porozumět nauce evangelia a posílit svou víru v Ježíše Krista.

Studenti se také učí, jak reagovat na obtížné otázky a sporná témata tím, že budou jednat s vírou, budou zkoumat zásady a otázky z perspektivy věčnosti a usilovat o hlubší porozumění skrze božsky určené zdroje a materiály.

V proslovu určeném pracovníkům Seminářů a institutu starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů o Mistrovství v nauce řekl: „Tato iniciativa je inspirovaná a přichází v pravý čas. Bude mít na naše mladé členy úžasný vliv.“

Hlavním cílem Mistrovství v nauce je pomoci studentům:

- 1) získat duchovní poznání,
- 2) osvojit si nauku evangelia a verše z písem, v nichž se této nauce učí.

Na základě toho, čeho se již dosáhlo díky Mistrovství v písmu, tato iniciativa, která jde do hloubky věci, umožňuje studentům posilovat své obrácení a závazek jakožto učedníků Ježíše Krista, nacházet ochranu před vlivy protivníka a žehnat životu druhých.

Materiály a zdroje týkající se Mistrovství v nauce lze najít na stránkách **lds.org/si/seminary/manuals**. ■



„Zcela zásadním prvkem tohoto plánu je náš Spasitel, Ježíš Kristus. Bez Jeho smírné oběti by bylo vše ztraceno. Nestačí ale jen věřit v Něj a v Jeho poslání. Je třeba pracovat a učit se, bádat a modlit se, činit pokání a zlepšovat se. Je třeba poznávat Boží zákony a žít podle nich. Je třeba přijmout Jeho spásné obřady.“

President Thomas S. Monson, „Dokonalá cesta ke štěstí“, *Liahona*, listopad 2016, 80–81.

Pohlédněte a žijte, Ben Hammond

Viz Numeri 21:4-9; Alma 33:18-22. Ti, kteří pohlédli na Mojžíše a mosazného hada, symbol Syna Božího, byli uzdraveni.



„Jsme požehnáni tím, že *máme* pravdu. Máme zodpovědnost tuto pravdu *sdílet*,” řekl president Thomas S. Monson během 186. pololetní generální konference Církve. „*Žijme* podle této pravdy, abychom si mohli zasloužit vše, co pro nás Otec má. Vše, co dělá, je v náš prospěch. Řekl nám: „Toto je dílo mé a sláva má – uskutečnití nesmrtelnost a věčný život člověka.”“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ



4

0213291121

4